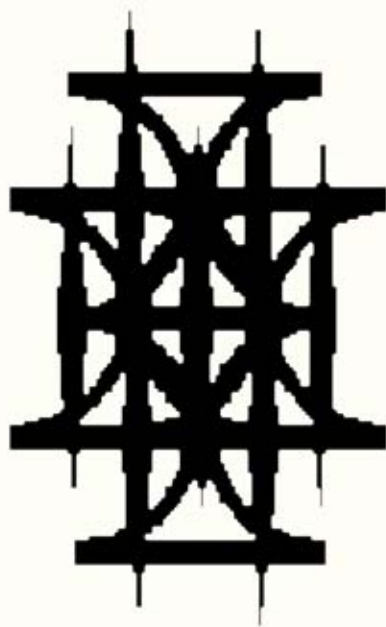

A
0
A
1
A
2

avant-garde melancholie

Avant-garde
The Empire
Rak Laban

Pieter Van Nieuwenhuysen Het Grijze Huis - Kunsten - Extentualisme - Blackmetal

avant-garde melancholie
Pieter Van Nieuwenhuyse

Copy right: Pieter Van Nieuwenhuyse
Uitgegeven: 2009

Schrijfsel: 2008
Rak Laban: 2008
Met dank aan:

Sint-Lukas Brussel, mijn leerkrachten filosofie Marc Verminck, Camiel van Winkel voor hun inspirerende lessen, mijn leerkrachten Beeldhouwen en Projectstudio Luc Coeckelberghs, Dirk Wauters, Kris Vleeshouwer, Philip Van Snick, Sophie Nys, Richard Venlet, Aglaia Conrad en Gert Verhoeven voor hun toewijding, de computertechnici Marc Claessen en Hans Verdoodt voor hun technische ondersteuning. Ik dank ook mijn familie en mijn ouders die mij bleven ondersteunen in hetgeen ik deed en mijn vrienden die mij aanmoedigden.

Speciale dank gaat naar Luc Coeckelberghs die mijn schrijffproces opvolgde en het meeste van mijn schrijfsel verbeterde.

En naar alle mensen uit mijn verleden die ervoor hebben gezorgd dat ik een behagen heb ontwikkeld dat leidt naar de totale onafhankelijkheid, zonder hen zou dit boek nooit mogelijk zijn geweest.

Inhoud

Introductie 10

Het sublieme 17

Het trauma 22

De ander 30

The Empire 34

Eindwoord 51

Rak Laban 52

Woordenschat

Let op! In dit schrijfsel worden woorden gebruikt die een andere inhoud krijgen dan in de conventionele betekenis gebruikelijk is, meestal krijgt de betekenis een ruimer kader. Zo wordt het oedipale conflict uitgebreid tot een soort van afhankelijkheidssyndroom. Het melancholische wordt een verzamelnaam voor alle gevoelens die het sferische beleven construeren. Gevoelens die afkomstig zijn vanuit de projectie van de pijn en het lege. Genoegens en behagen worden in dit schrijfsel over dezelfde kam geschoren. Het kind en het individu worden in dit schrijfsel niet aangesproken met het, maar met hij. Hij, moet wel even anoniem gelezen worden als het. Verder moet men weten dat dit schrijfsel ingebed is in de Europese geschiedenis, een Europees of westers publiek in gedachte.

Dit schrijfsel is geschreven gedurende het jaar 2008 en het jaar 27 door Pieter Van Nieuwenhuyse.

Avant-garde

Introductie

Met de evolutie in de kunst, met name de avant-garde en het naweeën van die beweging in het hedendaagse kunstlandschap, krijgt dit schrijfsel gestalte. De evolutie die in de introductie gelezen kan worden is de rode draad doorheen dit boek. Kunst dankt haar status ondermeer aan de voortrekkersrol die het speelt in de samenleving. Daarom is kunst een geschikt medium om van start te gaan.

Positivistische avant-garde

“De avant-garde, letterlijk de voorhoede, staat voor een beweging die zich op allerlei artistieke vlakken inzet voor de weg naar de vrijheid. Met de verlichtingsidealen in het achterhoofd wil de avant-garde zich onttrekken uit het alles bepalende collectief wereldbeeld. Het collectief wereldbeeld is, in de tijd dat de avant-garde beweging op gang kwam (door de macht van de burgerij), nog doordrongen van het christelijk geloof, moraal en keuzevrijheid worden gestuurd door de kerkmaatschappij. De avant-garde had een positieve visie voor de toekomst. De industrieeltechnologische revolutie zorgde ervoor dat de toekomst er alleen rooskleuriger uit zag. In het begin van de twintigste eeuw was de avant-garde in volle bloei, allerlei stromingen kwamen op gang die samen met de materiële revolutie veel mogelijkheden bracht en een betere wereld beloofde. Kunst, industrie en technologie gingen hand in hand en brachten kunststromingen voort als het futurisme, het constructivisme en het modernisme. Allen vertegenwoordigden ze een positivistische visie. Door experiment en vernieuwingen trachtte de kunst steeds meer conventies uit het collectief wereldbeeld te breken. Dat dreef de kunst steeds verder waarbij kunstenaars gedwongen werden, ten opzichte van hun voorgangers en hun eigen werken, origineel te blijven. Daarbij werden alle regels en taboes gebroken, de kunst lijkt totaal vrij te zijn. Maar uiteindelijk zijn alle conventies, regels en taboes gebroken. Eenmaal het collectief wereldbeeld gebroken was, wat bleef er dan nog over?” (Uit: M. Verminck, Inleiding tot de kunstfilosofie, Sint-Lukas Brussel, voordracht, jaargang 07/08)

Antwoordt: Het collectieve wordt vervangen door autonome subjectieve individuen. De zingeving die het collectief wereldbeeld aan de maatschappij gaf verdwijnt. Het steeds experimenteren en vernieuwen van de kunst lijkt ons niet naar de vrijheid te hebben gebracht, maar naar een zinloze leegte. Daarbij blijkt er niets meer te experimenteren, alles is immers al gedaan. Het experiment zelf lijkt het collectief wereldbeeld te worden. De maatschappij zelf wordt individu-

alistisch en lijkt dus de voorhoede te volgen. De verstedelijking en de industriële technologische revolutie wordt een farce van pollutie en degradatie van het schone, geleid door het puur kapitalistisch geldgewin. De positivistische visie van de avant-garde komt ten val. Dit leidt tot meerdere reacties.

Het postmoderne dwaalspoor

“Een eerste reactie is die van de kunst, die terug grijpt naar het collectief wereldbeeld, in figuratieve en politiek geëngageerde kunst. Deze reactie wordt al snel gevolgd door de reactie van hetgeen we vandaag postmoderne kunst noemen. Het postmodernisme is de hoofdstroom in het hedendaagse kunstlandschap. Deze kunststroming denkt zich af te zetten van de avant-garde door alles in vraag te stellen en lijkt de avant-gardistische ondergrond te ontcrachten.”

(Uit: C. van Winkel, Thema's uit de kunsttheorie, Sint-Lukas Brussel, voordracht, jaargang 07/08) Daarbij gaat ze te werk door alles van een ander gezichtspunt te bekijken, zo kan de postmoderne kunst om met het feit dat alles al gedaan is. Ze lijkt alle zijsporen open te gooien die in het hoofdspoor van het modernistisch denken uitgesloten werden.

Daar er geen groot verhaal meer lijkt te zijn zoals dat van de avant-garde draait de postmoderne kunst rond als een stuurloos schip. Het postmodernisme kan niet anders zijn dan een scharnierstadium, een tussenstadium. Het stuurloze schip houdt zich vast aan het ontcrachten van het grote verhaal, aan de munt steeds omdraaien om een ander gezichtspunt te tonen. Postmodernisme lijkt een vorm van antiekunst te zijn, in werkelijkheid experimenteert ze verder en puurt ze de avant-garde verder uit. In het postmodernisme is het experiment alleen verschoven van het materiële naar het geestelijke niveau. De vrijheid van het geestelijke wordt nagestreefd. De verschuiving is veroorzaakt door het niet kunnen aanvaarden van de zinloze leegte waarnaar de avant-garde aan het verschuiven was. Liever dan de zinloosheid van het leven te aanvaarden gaat het postmodernisme met het einde van het positivisme om door alles over boord te smijten en in vraag te stellen. Ze vlucht in het geestelijke, maar doet net hetzelfde als de positivistische avant-garde. Dit kan nergens anders toe leiden dan het einde van het postmodernisme zelf, die net zo zal eindigen als het positivisme van de avant-garde.

Ook in het geestelijke zijn er uiteindelijk geen vluchtwegen meer, als alle muntten keer op keer omgedraaid worden om alles van een ander geestelijk gezichtspunt te bekijken zal ook dit ten einde komen. Het postmodernisme blijkt niets anders te zijn dan een vergeestelijkte positivistische avant-garde. Het werk van Jan De Cock in het Moma kan als een laatste statement gezien worden van het

typisch postmodernistisch denken.

(Jan De Cock: http://farm3.static.flickr.com/2047/2422349910_55c60369d7_o.jpg)

(Jeff Koons: <http://cache.daylife.com/>)

Op het postmodernisme volgt de integratiekunst. Waar het postmodernistische dwaalspoor nog enige boodschap met zich meedroeg, zij behoorden immers ook tot de avant-garde, verliest de integratiekunst alle lering. Deze kunststroming stelt zich tot doel om kunst terug te integreren in de maatschappij en haar geschiedenis. Dat doet ze door kunst te verbinden met moderne architectuur, door kunst te integreren in stadsparcours, door maatschappelijke thema's en subculturen te belichten van buitenaf (onderzoekskunst), door linken te leggen met kunst uit het verleden of gebeurtenissen in de geschiedenis, etc. De integratiekunst wordt de speelbal van de maatschappij, waardoor ze steeds minder te vertellen heeft. Deze kunst verliest haar voorhoede rol. Kunst die haar voorhoederol kwijt speelt moet zich richten op hetgeen al in de maatschappij aanwezig is en dat eventueel uitvergroot. Deze kunst komt dan in het vaarwater van de clichébeelden. Clichés zijn niks, kunst wordt lachwekkend inhoudloos. Zoals de seksueel getinte beelden van Jeff Koons in het paleis van Versailles. Het enige wat kunst brengt die zich verbindt met clichés is geld in het laatje, mensen hebben nu eenmaal een zwak voor hetgeen ze kunnen plaatsen. Wederom wordt de kunst naar het zinloos lege gebracht. Keer op keer botst de kunst die het lege ontwijkt uiteindelijk terug op de leegte.

Donkere avant-garde

In tegenstelling tot het postmodernisme dat wegvluicht van de dood van het positivisme, aanvaardt een andere groep artiesten de zinloosheid van het bestaan. Zij nemen de avant-gardistische fakkel over en dalen dieper af in het menselijke bestaan. Deze nieuwe voorhoede vervangt het positivisme van de oude avant-garde door een weg die naar de dood leidt, deze avant-garde is de leidsman die de maatschappij de weg wijst naar het lege. Het aanvaarden van de zinloosheid lijkt de enige weg naar de vrijheid. De donkere avant-garde is de enige legitieme opvolging. Helaas bevindt deze kunststroming zich in de underground, overschaduwd door het postmodernisme en de integratiekunst die dan ook veel dichter staat bij de maatschappij in haar nu punt.

In de tijd van het postmodernisme ontstaat de metal, die zich inschrijft in de donkere avant-garde. Extremere vormen in de metal zoals blackmetal (jaren negentig) wroeten steeds dieper in de zinloze leegte. Aan de grondslag van dit laatste genre ligt een diepe melancholie. Nihilisme gaat hier gepaard met wraaklust. Een belangrijke uiting van deze kunstvorm zijn de kerkverbrandingen. Het uitzicht van een verbrande kerk symboliseert bij uitstek de teloorgang van het collectief wereldbeeld en is een uiting van de zware leegte en de donkere zinloosheid. In de jaren tweeduizend verschijnen nog extremere vormen die expliciet verhalen over geestelijke degeneratie. Deze stromingen, waar de totale

zinloosheid en waardeloosheid zich schijnt te manifesteren in het individu zelf, zijn nog steeds in volle ontwikkeling. Er kan dan vooral uitgekeken worden naar de stromingen binnen de Ambient Blackmetal stijl.

Kunstenaars die werken met de donkere avant-garde, beelden de teloorgang en het lege uit. Ze stellen een toekomst voor de geest waarin de maatschappij op niet veel hoop hoeft te rekenen. Een belangrijke uiting in de kunst is het repetitieve karakter dat genoodzaakt uitmondt in eindigheid; of juist in het oneindig lege.

(Jan Fabre: <http://cache.daylife.com/imageserve/0ckKaanaEHejx/610x.jpg>)

Een resem halfslachtige kunstenaars staat met één been in de donkere avant-garde en een ander been in de integratiekunst, zij integreren in hun kunsten de dood als een onlosmakelijk deel van het leven. Hierbij kan men denken aan de werken van Jan Fabre en zijn nostalgische clichébeelden die omgaan met de dood.

De maatschappij stevent af op haar afgrond, nu al ligt de westerse maatschappij op het niveau waar de positivistische avant-garde eindigde en gaat het de geestelijke toer van het postmodernisme op. Het postmodernisme dat zelf even eindig is als de positivistische avant-garde was.

Melancholische avant-garde

Als het individu het pad van de donkere avant-garde heeft afgelopen komt hij uit aan het punt waar hij alle collectieve wereldbeelden achter zich heeft gelaten. Hij wordt daar geconfronteerd met de paradox van het bestaan: zijn eigen eindigheid en het oneindige. Als alles zinloos is, wat doet eindigheid (de dood) en oneindigheid er dan toe? Zijn deze termen ook geen woorden uit het collec-

tief wereldbeeld? Maar wat schiet er dan nog over? De leegte en de pijn van het eenzame? Hoe kan de mens dan vrij zijn?

Taal zijn woorden van macht. Met woordtaal en beeldtaal bepaald de mens wat er rond hem heen is, bepaalt hij wat geweten is. In de periode van het donkere en het melancholische ontwikkelt hij een taal en beeldtaal die zich laat ontspreiden tot een eigenwijs wereldbeeld. Dit wereldbeeld is niet gebaseerd op het collectieve, maar op het individueel melancholische. Het is een ervaringsgerichte wereld, een wereld van beleven.

In de melancholische avant-garde kan de mens het collectieve wereldbeeld, dat zich nu toont in zijn ware gedaante (als iets totaal leegs en zinloos), vervangen door het eigenwijze wereldbeeld. Het is dan dat de mens in vrijheid kan leven in zijn eigen wereld. Het is de kunstenaar van de melancholische avant-garde die zijn eigen wereldbeeld ontplooit via het kunstwerk om een poort te openen tot zijn melancholische belevingswereld. Indien dit kunstwerk aansluit bij het eigenwijze wereldbeeld van de toeschouwer zal de melancholische avant-gardist en de donkere avant-gardist aangezet worden tot beleven, de toeschouwer zal opgaan in zijn eigen belevingswereld. Hij die niet melancholisch of depressief is kan alleen maar terugdeinzen. In het kunstwerk van de melancholische avant-gardist zal immers steeds een donkere kant schuilgaan. Daardoor zal de positivistische avant-gardist of de mens van het collectief wereldbeeld (van de hedendaagse maatschappij) aangezet worden tot de rede, wie niet kan beleven wil begrijpen.

Nota: De toekomst van de kunst

Wat heeft de avant-garde nu eigenlijk gedaan? Zij heeft het collectief wereldbeeld afgebroken. Maar wat is dat collectief wereldbeeld? Het collectief wereldbeeld kan begrepen worden als de wereld die is ontstaan bij het communiceren tot de ander. Religie, ideologie en moraal zijn uit niets anders gegroeid dan vanuit het huisje waarin de één met de ander communiceert. Dit huisje is echter als een gevangenis voor het individu. Aangezien er enkel vrijheid kan zijn als de mens individu is moest die gevangenis met de grond gelijk gemaakt worden. In dat proces schrijft de (positivistische) avant-garde zich in. Een proces dat sinds de verlichting echt zijn doorbraak heeft gekend. In voorchristelijke (Europese) tijden was het individu quasi onbestaand, hij was totaal verbonden aan zijn stam en afstamming. Met de kerstening was de mens gebonden aan een groter collectief, het individu gebonden aan regels en voorschriften. Uiteindelijk werd het collectief te groot met de vorming van de maatschappij, dit bracht de verlichting op gang.

De avant-garde brak de gevangenis af. Het is op dat punt dat de mens vandaag staat, anno 2008. De beginnende kunstenaar heeft de indruk dat alles al gedaan is, en hij heeft gelijk, de gevangenis is volledig afgebroken, elke steen meermaals omgedraaid. Is dit het einde van de kunst of van de avant-garde? Een zinloze vraag als de voorhoede ook de voorbode is van wat komen gaat. De terugweg is dus niet zinvol, het verdergaan de enige optie.

De kunstenaar staat nu in het midden van de afgebroken gevangenis. Het verstikkende huisje van de communicatie met de ander is afgebroken. Daar staat hij, eindelijk kan hij een vrij individu zijn, het enige wat hij moet doen is beginnen lopen, weg van het tot puinhopen verworpen huisje. De kunstenaar is nu vrij in zijn eigen wereldje te leven, hij kan zijn eigen individuele pad bewandelen zonder zich te bekommeren om de collectieve communicatie met de ander, zonder zich van de regels te moeten aantrekken van een collectief wereldbeeld. Middels hij deze weg gaat, wordt de kunstenaar terug avant-garde, hij gaat immers terug op pad. Waar de avant-garde kunstenaar van de vorige eeuw het collectief wereldbeeld afbrak, bouwt de avant-garde kunstenaar die de voormalige gevangenis verlaat aan een individueel wereldbeeld. Deze hedendaagse avant-garde kunstenaar beeldt zijn individueel wereldbeeld uit en geeft de wereld zo een nieuwe vorm.

Het verschil tussen deze hedendaagse (melancholische) avant-garde kunstenaar en de gek? Voor de kunstenaar is het huisje van het contact met anderen leeg geworden, hij is niet meer gebonden aan regels en voorschriften, hij is niet meer tegen of voor iets dat zich in dat huisje bevindt. Daardoor kan hij op een vrije ongebonden basis communiceren met de ander. De gek, echter, is niet meer in staat behoorlijk te communiceren met de ander.

Wordt de avant-garde kunstenaar die zijn eigen pad bewandelt dan geen eenzaam? Nee, er zijn altijd de zielsverwanten, mensen wier individuele weg gelijkenissen vertonen. De kunstenaar kan aansluiting vinden bij een kleiner collectief waarbij de individuele wereldbeelden met elkaar harmoniëren. Daarbij blijft hij ook in staat te communiceren met de ander, waardoor hij de geneugten van het leven met anderen kan delen.

Heeft de toeschouwer daar wat aan? De kunstenaar met het individueel wereldbeeld toont de weg van de voorhoede of de voorbode aan zijn publiek. De beeldende kwaliteiten hoeven niet onder te doen, ze kunnen zelfs versterkt worden door het individuele karakter. In een samenleving die steeds meer gelijkenissen

vertoond worden de echte individuen des te interessanter, welk beeld de toeschouwer dan ook van de kunstenaar zal ophangen.

Het sublieme

Het oedipale conflict en het afhankelijkheidssyndroom

Om het sublieme en het schone te begrijpen moet de mens en zijn diepste weegredenen eerst begrepen worden. Alles heeft te maken met het oedipale conflict en de verderzetting van dat conflict in het leven die volgt: het afhankelijkheidssyndroom. *“In wezen is de afhankelijkheid van het kind tot de moeder totaal, die totaliteit van afhankelijkheid wordt het oedipale conflict genoemd. Dan komt de vader in het leven van het kind waardoor het kind erkent dat zijn moeder er niet altijd voor hem is. De vader vertegenwoordigt de wet, die het kind in een later stadium erkent.”* (Uit: M. Verminck, Inleiding tot de filosofie, Sint-Lukas Brussel, eigen publicatie, jaargang 06/07) Maar wat gebeurt er? Wanneer het kind de wet erkent die de vader vertegenwoordigt vervangt de wet de moeder. De wet wordt de moeder. Het oedipale conflict verschuift dus naar een ander niveau, maar blijft intact. Het is dat proces dat in het latere leven steeds herhaald wordt: het oedipale conflict wordt het afhankelijkheidssyndroom. De vader die de wet vertegenwoordigt wordt vervangen door ideologie of door religie. Regime, ideologie en religie worden in het volwassen stadium van het leven de plaatsvervanger van de moeder in het oedipale conflict. Ze wordt de plaats van de totale afhankelijkheid. De mens verkiest een voorgekauwd denkstelsel boven het vrije denken. Het vrije denken wordt aan de kant geschoven om zich te verbergen in de afhankelijkheid, de baarmoeder.

Het melancholische

Door omstandigheden zijn er mensen die gedwongen werden om zich los te koppelen van de afhankelijkheid. Ze hebben de moeder in het oedipale conflict de rug toegekeerd en zijn een weg gaan bewandelen die hen steeds verder weg voer van de moeder, de weg die van de totale afhankelijkheid naar de totale onafhankelijkheid leidt. Maar de moeder de rug toe keren en ervan wegwandelen doet pijn, soms veel pijn. Het is die pijn die in verzachtende omstandigheden uiteindelijk naar het melancholische leidt. De weg naar de vrijheid is van melancholische aard. De mens kan in drie categorieën onderverdelen: de mens die afhankelijk is, de mens die afstand neemt van wat hem afhankelijk maakt en de mens die dat pad afgelopen heeft en totaal onafhankelijk is.

Het pad naar de vrijheid

De mens die dat pad bewandelt, dat ons naar de vrijheid leidt, keert steeds meer moeders de rug toe. Al deze moeders roepen een of andere zin of waarde in het leven waaraan de mens zich vastklampt als bange wezels. Een voor één maakt hij komaf met deze moeders van het afhankelijkheidssyndroom. Als hij al ver gevorderd is op deze weg beseft hij uiteindelijk dat het leven totaal geen zin heeft en totaal leeg is. Het is alsof het leven alleen maar naar de dood leidt. Als de mens tot dit besef is gekomen heeft hij het eerste stadium van het pad naar de vrijheid bereikt. Hij beseft hier dat er totaal geen soelaas is voor het bestaan, een soelaas wordt alleen geboden door zich onder te schikken aan het afhankelijkheidssyndroom. Maar dan komt hij tot het besef dat de mensheid naar een tweede stadium kan leiden. Namelijk: als er alleen maar de dood is, wat doet de dood er dan toe? Niks uiteraard. De dood is uiteindelijk de laatste moeder die de mens de rug moet toekeren om totaal onafhankelijk te zijn. Als de dood de rug toegekeerd is blijft er alleen nog maar het oneindige over, een oneindigheid van zinloosheid, van leegte. Hier heeft de wandelaar, van het pad naar de vrijheid, stadium twee bereikt! Hier werd hij totaal onafhankelijk. In stadium twee bereikt hij hetgeen waar generaties voorouders voor geleefd hebben, de vrijheid. Helaas kan hij niks met zijn vrijheid aanvangen, het leven is nu totaal zinloos, waardeloos en oneindig leeg. Er is niks om voor te leven, er is alleen de onhelse pijn van de depressie!

Maar er is nog een derde stadium op het pad naar de vrijheid. Het is de enige manier om onze onafhankelijkheid te kunnen gebruiken. Om te leven in vrijheid moeten we de dood en het oneindig lege achterlaten. De mens heeft hier de totale onafhankelijkheid verworven door een lange weg af te leggen, nu moet hij deze weg zelf de rug toe keren om vrij te leven. Uiteindelijk draait het om het leven, niet om de leegte. Dat kan hij door het leven te beleven! Dat beleven kan hij het best in een omgeving die hem tot beleven aanzet. Het is die omgeving die de mens rond zich creëert als hij open staat voor het sublieme en het sferische.

Het schone

Een schoonheidservaring beleeft de mens als hij een voorstelling maakt van vormen en lijnen van objecten of landschappen die in een zodanige compositie liggen dat ze gevoelens oproepen. Deze gevoelens brengt de mens in een staat waar hij geborgenheid ervaart. Het schone is als een spiegel voor de mens die verlangt naar het totaal afhankelijke.

Het sferische

Waar composities in objecten of landschappen een schoonheidservaring oproepen bij mensen die kiezen voor afhankelijkheid, roepen composities in objecten of landschappen bij mensen van melancholische aard het sferische op. Voor deze mensen zijn die objecten of landschappen als een spiegel voor hun verlangen naar het totaal onafhankelijke.

De overtreffende trap

Zowel in de ervaring tot het schone als in de ervaring tot het sferische is er een overtreffende trap. Het is de overtreffende trap van het mathematisch sublieme die aanzet tot een nieuw behagen, een verlangen die beantwoord aan de condities van het totaal onafhankelijke.

De overtreffende trap van het sferische is het mathematisch sublieme. Het is een directe impuls die amper te bevatten is omdat ze van zo korte duur is. Maar achter deze flits ervaren deze mensen een oneindige heerschappij, een macht alsof alles binnen handbereik is, het is het gevoel van de totale vrijheid! In de mathematisch sublieme ervaring wordt de leegte heel even bereikt, maar nog voor deze ervaring tot het bewustzijn kan doordringen is ze al voorbij. Het kan het bewustzijn alleen bereiken via een ongeëvenaard gevoel die de ervaring oproept.

De overtreffende trap van de schoonheidservaring is het mystieke. Het totaal afhankelijke wordt tijdens de mystieke ervaring eventjes ten volle beleefd. Het individu wordt in deze ervaring weggevaagd daar het totaal harmonieert met zijn omgeving. De mystieke ervaring is een ervaring van het totaal geborgene. De mens die terug foetus wordt. De mens die naar de mystieke ervaring streeft wandelt achterwaarts, hij zoekt het niet-leven.

Het lelijke

De uitingen van het sferische kunnen door de afhankelijke mens herleid worden tot het lelijke, daar de uitingen van het sferische gepaard kunnen gaan met composities die de schoonheidservaring niet oproepen. Het lelijke is een compositie van lijnen en vormen die geen enkel gevoel oproept. Het is als een toevallige fout in onze omgeving. Het is de compositieloze compositie. De uitingen van het sferische en het mathematisch sublieme kunnen als lelijk ervaren worden door de afhankelijke mens, omdat hij deze composities niet kan ervaren en het daarom de stempel 'lelijk' meegeeft. De compositieloze compositie verwijst naar het lege. De sferische uitingen stammen uit de ervaring van het lege, er is dus een verband met het lelijke, het lege en het sferische. Hieruit kan besloten worden dat het lelijke een onuitputtelijke bron is voor het ontstaan van nieuwe composities. Door het lelijke/lege te verbinden met bestaande composities uit

het schone.

Het dynamisch sublieme

Het dynamisch sublieme is van een heel andere aard dan het schone of het mathematisch sublieme. Hier gaat het niet om composities, de gevoelens die in het dynamisch sublieme worden opgeroepen hebben te maken met het trauma. Het dynamisch sublieme komt voort uit de dynamiek van natuurgeweld of machinaal geweld, alles wat ons dreigt te overweldigen. Voor de mens die van hun trauma een behagen hebben gemaakt in het eerste stadium van het pad naar de vrijheid kan deze ervaring met het overweldigende de persoon behagen, het dynamisch sublieme is immers een lustvorm van het trauma. Het dynamisch sublieme wordt als een spiegel voor het trauma, deze mens krijgt dan het gevoel dat ze zelf degene zijn met de kracht en macht van het geweld. Dat brengt een roes voort die zolang kan duren als het dynamisch sublieme aanhoudt. Degene die zich echter afhankelijk maakt van het dynamisch sublieme creëert een nieuwe afhankelijkheid. De roes en het behagen van het trauma in het dynamisch sublieme zoals hier beschreven is, is gelijk aan stadium één van de weg naar vrijheid en stemt overeen met de depressieve gevoelens. Het dynamisch sublieme zien we bvb bij 1% chapters (zwarte motorclubs) of bij mensen die aan zelfverminking doen.

Sferische werelden (belevingswerelden)

We kunnen het sferische ervaren in verschillende categorieën subjecten. Het zijn net deze stromingen die in stadium één en twee op het pad naar de vrijheid worden opgezocht. Het zijn die oorden die ons tot beleven aanzetten in stadium drie op het pad naar de vrijheid. Maar het zijn ook deze stromingen die de afhankelijke mens aanzet tot een ander behagen indien zij hier het sferische leren ervaren. De sferische werelden zijn meer dan een omgeving die ons aanzet tot beleven, het is mogelijk onze toekomstige wereld. Uiteindelijk zijn het één voor één werelden die uit tragiek zijn voortgekomen, de depressieve pijn, aan iedere wereld ligt een zeker verlies of verdriet ten grondslag. Maar het is hier dat de mens in vrijheid kan leven en beleven door middel van het sferische, af en toe aangevuld met een mathematisch sublieme ervaring. Muzikale strekkingen in de underground begeleiden vaak een sferische wereld en geven deze vorm in de hedendaagse tijd.

De gothic: De gothic is misschien de oudste sferische wereld. Ze gaat terug tot in de negentiende eeuw en de romantisch tijd waar de ruïne, het vervallende, het vormeloze opgezocht werd om sferische ervaringen op te doen. Ook de hele cultus rond het vampirisme en de roos behoort tot deze wereld. Het is een

wereld van ruïnes, hoge gotische gebouwen met diepe schaduwen, donkere ramen en kaarslicht, fakkels in de straten, langs donkere wegen, in nevel gehulde bossen, op kerkhoven, waar vampieren en andere duistere gedaantes rondwaren en de mens gade slaan. De gothic kan vooral terug gevonden worden in gothic, gothicmetal, wave, electro en symfonische blackmetal.

De postapocalyptische industrie: Deze belevingswereld rekent vooral af met de in verval zijnde zware industrie. Ze verheerlijken een soort van wereld nadat de apocalyps huisgehouden heeft. Waar de grote menselijke structuren tot ruïnes zijn herleid, waar grote industriële kolossen nutteloos en driest uit het landschap steken. Landschappen geteisterd door chemische, minerale of radioactieve vervuiling. Verwoeste grootsteden, niet meer in gebruik zijnde spoorwegen. De postapocalyptische industrie vindt men vooral terug in de industrial, noise, brutale death metal en neofolk.

The Cybergothic: Een wereld die ergens tussen het postapocalyptisch industriële en de gothic hangt. Hier staat niet de industrie, dan wel de urbanisatie centraal en de technologische evolutie die de mens tot een machinaal wezen dreigt te maken in een maatschappij waar alle normen en waarden overboord zijn gegoooid. Deze belevingswereld vindt men ondermeer terug in de electrowave, de dark goa en de 'latex' metal.

Het natuurnostalgische: Deze belevingswereld stelt de natuurlijkheid van landschap en mens voorop. Het is het landschap waar de vooruitgang geen doorgang heeft gevonden dat hier benadrukt wordt. Dit landschap vinden we zowel terug in de wildernis en zijn oneindige wouden als in de stille wei en akkerlanden. Ook de natuurelementen maken deel uit van deze belevingswereld. De sfeer die natuurlijke landschappen uitstralen en het nostalgische gemis van diezelfde natuurlijke landschappen staan hier centraal. Diepe wouden, kabbelende beken, een zwijn dat opduikt, vervallen boerderijtjes, ruisende bladeren, open meren, nevels, oude grillige bomen, verre horizons, striemende regen en winden, zonnestralen door het bladerdek. Vaak gaat het gepaard met invloeden uit de folklorische traditie. Deze belevingswereld kan vooral teruggevonden worden in de atmosferische blackmetal, de pagan blackmetal en de neoklassiek.

De wolven: De wolfmens is in ontwikkeling sinds de jaren negentig. Het is een wereld waar de natuurbeleving uit de natuurnostalgische wereld gecombineerd wordt met het dynamisch sublieme. Terwijl de mens de natuur beleeft in al zijn glorie, identificeert hij zich tegelijkertijd met de jager, de doder. Waardoor de mens zelf het sublieme uitstraalt. De wolfmensen vinden we vooral terug in de

traditionele blackmetal.

Nota: De westerse mens

Doordat de hedendaagse maatschappij doordrongen is van de verlichtingsidealen, zoals het individualisme, is de westerse mens niet meer totaal afhankelijk van ideologie of religie. De ‘autonome’ mens is in zekere mate standaard geworden in de westers maatschappij. Het zou dus verkeerdelijk zijn de westerse mens als totaal afhankelijk te beschouwen. Niet tegenstaand heeft de westerse mens nog een lange weg naar haar vrije leven af te leggen.

Nota: Twee wegen

Er blijken dus twee wegen te zijn. De weg naar het onafhankelijke en de weg naar het afhankelijke of de weg van het sublieme en de weg van het mystieke. Het mystieke wordt geleid door instellingen die een mystieke wereld van vrede en liefde beloven. Deze wereld is echter een wereld van het niet-leven, een wereld zonder creativiteit en zonder vrijheid. Ze is anti-evolutionair en daarom egoïstisch, de mens in de mystieke wereld voegt niets toe aan de mensheid. Dat in tegenstelling tot de individualist die kiest voor het leven, doordat hij een weg bewandeld evolueert de individualist. De evoluerende mens voegt iets toe aan de mensheid, namelijk dat wat zijn evolueren brengt. Wat het ook zei, de twee wegen worden gereguleerd door het behagen. Aangezien het behagen eerst moet komen kan dit schrijfsel dus niet dienen om de afhankelijke mens op de weg van het sublieme te helpen. Dit schrijfsel geeft enkel een kader voor de mensen die al reeds het behagen in zich hebben om naar het onafhankelijke te evolueren. Dit schrijfsel kan alleen hen mogelijkserwijs verder op hun pad helpen.

Het trauma

“Uiteraard kunnen we ons van het trauma niet volledig loskoppelen, trauma maakt wezenlijk deel uit van de vorming van onze persoonlijkheid.” (Uit: M. Verminck, Als een gebroken spiegel “Psychoanalytische beschouwing over het kunstenaarsoeuvr”, Leuven, A&S/Books, 2007) Deze zin heeft een grote invloed gehad op het denkproces dat dit schrijfsel vorm heeft gegeven. In dit schrijfsel wordt deze empirische theorie verder gedreven. Trauma wordt hier gezien als essentieel onderdeel van het leven. Meer zelfs, zonder trauma zou er geen leven mogelijk zijn. Zou er geen trauma zijn dan zou de mens niet uit het oedipale conflict kunnen stappen met alle desastreuze gevolgen van dien, het zou rap gedaan zijn met de mens. Zonder trauma zou de mens geen afstand

kunnen nemen van het leven en zo geen bewustzijn kunnen ontwikkelen, de persoonlijkheid zou op die manier geen ontwikkeling kennen.

Het spel van het trauma

“In het leven wordt het trauma voor het eerst beleefd als het kind tot de wetenschap komt dat de moeder er niet alleen voor hem/haar is, de moeder is er ook voor de vader.” (Uit: M. Verminck, Inleiding tot de filosofie, Sint-Lukas Brussel, eigen publicatie, jaargang 06/07) In die wetenschap wordt de oude compositie gebroken, het kind tracht dan om de compositie te herstellen zodat het terug hetzelfde gevoel heeft als toen de moeder er alleen voor hem/haar was. Het is dan dat de rede in hem geboren wordt. De rede went het bestaande (de ter beschikking zijnde informatie) aan om daar een nieuwe compositie uit te destilleren. Het is in dat proces dat het kind uiteindelijk de wet van de vader kiest als houvast. Later, onder impuls van anderen destilleert het kind nieuwe composities, zo komt het kind in de pubertijd en zo is de trein vertrokken waarin de mens steeds op zoek is naar een nieuw houvast.

In extremis zijn zo goed als alle trauma's van die aard dat de mens zich op de een of andere manier verlaten voelt, ontgoocheld of verraden wordt door de moeder, de vader, de ander. Het oedipale conflict speelt zich hier telkens opnieuw af. Het kind voelt zich verraden en gaat op zoek naar een nieuwe compositie zodat hij zich goed voelt. Het spel van het trauma en de zoekende rede blijft zich eeuwig voordoen vanaf het moment dat het eerste trauma zich voorgedaan heeft. Men zou dus kunnen zeggen dat de werkelijke geboorte plaatsvindt wanneer het kind zijn eerste trauma heeft gehad. Hoewel de mens met periodes min of meer tot een compositie komt naar zijn keuze (ideologie of religie), vult dit het verlangen naar afhankelijkheid in, maar wordt hier niet het 'totaal' afhankelijke bereikt. De afhankelijke mens is immers pas tevreden als de moeder in het oedipale conflict er 'helemaal' terug is voor de persoonlijkheid. De afhankelijke mens leidt dus een tragisch bestaan, in een zoektocht om het niet-leven te bereiken. Deze zoektocht is immers gedoemd te mislukken, het totaal afhankelijke kan nooit helemaal bereikt worden op een gezonde manier, tenzij het zelfbewustzijn ervoor wordt opgegeven.

De weg waarin de mens onafhankelijkheid zoekt is dus een heel andere manier van leven. Ook hier blijft hij steeds aan zijn verlangens werken, maar hij gaat een heel andere kant op, weg van hetgeen hem afhankelijk maakt. Naast het behagen van zijn persoonlijkheid met depressieve of melancholische gevoelens is er een tweede factor die in het leven komt, de belofte van een nieuw behagen: een belofte van vrijheid.

Trauma is dus een belangrijke voorwaarde voor het leven. Wilt dit dan zeggen dat de verantwoordelijke mens trauma moet veroorzaken wanneer hij de kans ertoe ziet? Nee, trauma staat niet centraal, het is wat trauma brengt dat centraal staat in het leven: persoonlijke transformaties, wijsheid, de evolutie van het individu. Trauma laat ons vooruit wandelen, in de eeuwigheid. Trauma veroorzaken kan aan anderen overgelaten worden.

Het trauma

Het leven van de mens is een opeenstapeling van trauma's, hij is immers steeds op zoek om het behagen tot de totale afhankelijkheid op te zoeken in het afhankelijkheidssyndroom. In deze zoektocht, gedoemd te mislukken, loopt hij keer op keer tegen de muur. Dit is een proces die alle mensen ondergaan die niet totaal onafhankelijk zijn. De mens is dus een getraumatiseerd wezen. Deze lichtere trauma's hebben echter niet tot gevolg dat de mens afstand neemt van het behagen dat de mens keer op keer tegen de muur doet lopen in hun zoektocht naar afhankelijkheid. Zij hanteren die trauma's door het af te ketsen naar andere personen in hun leefomgeving. Ze projecteren de woede, de angstigheid of het verdriet die ontstaat door het verraad dat andere mensen plegen die hun trauma projecteren, waardoor ook deze mensen in woede, angstigheid of verdriet ontsteken. Het is een vicieuze cirkel, die alle afhankelijke mensen treft, waarbij de projecties steeds harder worden. Met het nodige geweld tot gevolg. In deze hutsepot van projecties gebeurt er af en toe een uitwassing. Wanneer het projecteren van het trauma op een andere persoon een behagen wordt, ontstaat er een disproportioneel trauma bij de persoon die hiervan het slachtoffer is. De projecterende persoon kan dan ver over de grens gaan waar zijn slachtoffer zich gekwetst voelt, dit behaagt hem rechtstreeks of onrechtstreeks. Het verraad stapelt zich dan op zo'n wijze op dat het slachtoffer afstand doet van het leven waarin hij getraumatiseerd wordt. Het lege wordt hun nieuwe thuis. Dit afstand nemen tormenteert de mens, dit tormenteren leidt dan tot de twee reacties: de persoon delft het onderspit (zie, Nota: De mens als misoogst) of de depressie/de pijn/het torment wordt een nieuw behagen die hij met het dynamisch sublieme onderhoud.

Het lege ligt niet aan het trauma ten grondslag, wel het onszelf onttrekken van de afhankelijkheid naar de onafhankelijkheid. Het trauma doet de mens wederkeren naar de afhankelijkheid en zorgt ervoor dat hij niet in het lege terechtkomt. Daarin schuilt echter een contradictie: het teveel aan trauma zorgt ervoor dat we ons tot het onafhankelijke wenden. Nu is er geweten dat trauma en verraad in de natuur liggen van de mens en elk begin van het leven veroorzaakt. De ene

verraad, de ander evolueert. Het afhankelijkheidssyndroom genereert dus zijn eigen overlevingsstrategie en zijn eigen ondergang. Een contradictie die garant staat voor het leven.

Pijn, torment en wanhoop, daaruit bestaat het trauma, dit zijn de depressieve gevoelens. Depressie staat in verband met het lege. Het verraad en de verwijdering van het afhankelijkheidssyndroom drijft de mens immers naar het lege. Daardoor vereenzelvigd de mens het lege met de gevoelens die worden opgewekt door onze verwijdering van het afhankelijkheidssyndroom. We kennen op dat moment immers niet anders, en het lege staat altijd open voor suggesties. Dit drijft ons terug naar het afhankelijke. Lopen we echter een groot trauma op doordat we te veel verraden worden, dan worden torment, pijn en wanhoop (depressie) onze thuis, de depressieve gevoelens worden een nieuw behagen. Het afhankelijke is immers geen plaats meer waar het afhankelijkheidsbehagen wordt ingevuld. Door die contradictie komt de mens op het pad naar de onafhankelijkheid en kan hij verder naar het lege. Daar kan hij de echte aard van het lege ontrafelen, het lege, het sublieme, en het sferische; en kan hij het behagen van de depressieve gevoelens omzetten in een behagen voor melancholische gevoelens.

Waar verraad die projectie tot gevolg had: bangigheid, woede en verdriet veroorzaakte, maakt het trauma: wanhoop, pijn en torment, van bangigheid angst, van woede haat en van verdriet somberheid. Dit zijn de gevoelens van het onomkeerbare verraad. Het verraad waarbij de mens zich afkeert van de ander. In twee stadiums kan hij de gevoelens van het verraad en de gevoelens van de depressie omzetten/transformeren in iets anders. De verraden mens moet met zijn trauma leren omgaan.

In het stadium waarbij de mens geconfronteerd wordt en leert omgaan met het trauma komt hij in het vaarwater van het dynamisch sublieme. In het 'leren omgaan' consumeert hij angst, haat en somberheid. Hij genereert deze gevoelens, hij wordt ze: "Ik ben de afschrikwekkende, ik ben de bodemloze diepte, ik ben de wreker!" Daaruit ontstaat het nieuwe behagen, het behagen voor het dynamisch sublieme. Het dynamisch sublieme wordt een deel van zijn binnenwereld. De mens verwerkt dit in de muziek, in het literaire, in de kunst. Hij esthetiseert zijn depressie. Het is dit pad die ook het nihilisme kan genoemd worden, een negatieve spiraal naar beneden waarbij de mens steeds een herhaling verlangt van de tragedie, zodat hij steeds meer kan consumeren en het behagen invullen. Dit pad die in de introductie de donkere avant-garde wordt genoemd en dit pad die het laatste stuk is van het afhankelijkheidssyndroom, dit pad is een noodza-

kelijk tussenstadium naar de totale onafhankelijkheid. Consumenten en de weg van het nihilisme zijn noodzakelijkheden, als de mens het teveel aan trauma niet leert consumeren wacht hem de psychose of een andere verslaving. Een voor het individu destructief behagen, die een nieuw afhankelijkheidssyndroom introduceert in zijn leven.

Het behagen voor het dynamisch sublieme is niet eeuwig aan te houden, het is te zeggen: de haat, de somberheid en de angst ebt weg. Daarmee ook de behoefte deze gevoelens in het consumeren te herkauwen. Het dynamisch sublieme kan een behagen blijven, maar dan in de vorm van een afhankelijkheid. Indien de mens zover is kan hij werken aan de omzetting van het behagen voor de depressieve gevoelens in een behagen voor melancholische gevoelens.

In een tweede stadium zetten we het behagen voor depressieve gevoelens om in een melancholisch behagen door de depressieve gevoelens, wanhoop, pijn en torment, weg te geven aan het landschap wanneer we erdoor heen wandelen of weg te geven in muzikale of beeldende projecten. Het is op deze manier dat depressieve gevoelens worden getransformeerd in melancholische gevoelens. De pijn wordt vertaald in het landschap, de beeldende en muzikale projecten. Het landschap waardoor we wandelen krijgt zo een andere context, een melancholische, waardoor het sfeer genereert. Het melancholische individu gaat een nieuwe band aan met het land, de regio waarin hij gebloed heeft, een land doordrongen met zijn bloed, zijn pijn. Het land waarin hij een deel van zichzelf heeft achtergelaten. Het sublieme is een moment dat het sferische uitzicht het individu weerspiegelt, een moment dat de mens zichzelf in het landschap herkent. Het landschap als een spiegel voor de ziel, in een flits. De compositie van het landschap die de compositie van het zelf weerspiegelt. Het sferische beleven en het sublieme worden een nieuw behagen. Het individu gaat nu opzoek om dit behagen steeds opnieuw in te vullen. Dit verlangen laat melancholie nestelen in de persoonlijkheid.

Van zware naar diepe melancholie

De weg van de melancholisch gevoelens is een proces waar we onszelf helen, daar we onze pijn laten wegbloeden in het landschap of in de muziek. De vraag is dan: als dit een proces van helen is, kan er dan een einde komen aan de pijn? Is dit het geval, komt er dan ook een einde aan het sferisch ervaren van het landschap? Het landschap is dan immers geen vertaling meer voor onze pijn.

De melancholische mens is onafhankelijk en dus individualistisch. De context van het landschap blijft veranderd omdat de melancholische mens leeft in zijn

eigen wereldbeeld. Juist deze contextwijziging genereert sfeer. Als de pijn van het trauma in het landschap is gedrongen, dan verdwijnt het niet, het zakt alleen dieper weg. Tot op een punt waar het zich niet meer aan de oppervlakte bevindt. Op dat punt aangekomen kan er gesteld worden dat de pijn van de melancholische mens is geëindigd. De mens is dan op een punt gekomen waar hij vrede kan nemen met zijn pijn. Wanneer hij vrede kan nemen van zijn pijn wordt de zware melancholie omgezet in een diepe melancholie. De zware melancholie wordt gekenmerkt door een melancholie die impulsen ontvangt van een pijn die in werking is, die inherent aanwezig is in de persoon. In de diepe melancholie werkt de pijn niet meer, ze heeft een definitieve plaats gekregen in de eigen wereld. Daardoor kan de melancholische mens naar een volgend stadium op zijn weg. Hier wordt het sferische beleven, gecombineerd met de schoonheidservaring: de persoon is losgekoppeld van het collectieve wereldbeeld, maar leeft nu in zijn eigen individuele wereld. Uiteindelijk kan de mens niet in het lege/de dood leven, hoewel daar de ultieme vrijheid ligt, de mens kan geen profijt halen uit het lege/de dood. Het lege/de dood is niet zijn bestemming, het is enkel de weg om de bestemming te halen. De melancholische mens vindt zijn bestemming in de eigen individuele wereld. De mens kan hierin opnieuw schoonheid ervaren, maar dan als vrije onafhankelijke mens. De ervaring van zijn wereld wordt een soort van sferische schoonheidservaring. Het mystieke en het sublieme worden dan één. Het mystiek sublieme is echter niet het einddoel. (Einddoel = doel met einde = afhankelijkheid) De bestemming ligt immers altijd voor ons. De mens van de eigen individuele wereld blijft wandelen/evolueren, in de eeuwigheid. Want juist daar ligt zijn behagen, in het wandelen naar de beloftevolle bestemming, die altijd voor hem ligt...

De diepe melancholie, de mens die vrede neemt met het trauma, dit is de uiteindelijke staat van de mens. Het uiteindelijke gevolg van bewustzijn, van menszijn. De staat waarin de mens Mens is. Dat vredige gevoel, dat is de diepe melancholie. De mens in de diepte, de mens die vrede neemt met zijn onafhankelijkheid.

Nota: De mens als misoogst

De mens die onomkeerbaar wordt verraden, die het grote trauma oploopt en daardoor afstand neemt van hetgeen hem afhankelijk maakt, de mens die depressieve gevoelens heeft, deze mens kan er ook aan ten onder gaan als hij zijn gevoelens niet kan consumeren. De mens als mislukkeling. De mens als misoogst. Deze mens kan de depressie niet in goede banen leiden, hij kan zijn nieuwe gevoelens niet in een nieuw behagen omzetten. Daar hij geen afstand kan nemen van het afhankelijkheidsbehagen, maar ook niet terug kan naar het-

geen dat behagen in het verleden invulde zal hij gedoemd zijn het elders te zoeken. Enkel een verslaving van de een of andere soort kan die behoefte invullen. De mens als misoogst is geen eigenheid van de depressie, ook op het pad naar het mystieke kan de mens misoogst worden als hij de grond onder zijn voeten verliest (=spiritualiteit/geloof) en daardoor in de psychose terechtkomt.

Nota: Overlappen

De evolutie van het afhankelijke naar het onafhankelijke, de evolutie van de depressieve gevoelens, naar de melancholische gevoelens, het sferische beleven en de ervaring van het sublieme, deze evolutie gaat gepaard met vele overlappen. De melancholische mens moet dus ook nog afrekenen met een resem afhankelijkheden waaraan hij nog gebonden is. Dit schrijfsel is vrij structureel opgesteld, dit wilt niet zeggen dat afgelijndheid ook veronderstelt wordt voor het leven.

Nota: Het behagen en de rede

Hoewel de mens een wezen is van het behagen, kan hij toch de rede aanwenden. Het behagen is in wezen inhoudloos. De rede, gebukt onder genoegen oproepende functies: smaak en behagende herinneringen, kan het leven dat streeft om het behagen in te vullen inhoud geven. De rede is niet bij machte om het behagen te veranderen, de rede kan het behagen wel beteugelen. Op deze manier kan een samenleving ook functioneren. De rede kan twee zaken doen om het behagen te beteugelen: het kan het behagen koppelen aan een negatief behagen (zoals een kater na dronkenschap), of het kan het behagen neutraliseren door het te negeren (bvb geen alcohol aanschaffen). Het neutraliseren kan alleen gebeuren voordat het behagen in werking treedt. Neutraliseren doet men door alle aanleidingen die het behagen in vervulling zullen laten gaan te negeren. De rede participeert op het nu moment. In de koppeling van het negatief behagen participeert de rede op de toekomst. De samenleving koppelt een behagen die de samenleving bedreigt bvb aan een gevangenisstraf. Degene die het samenleving bedreigende behagen in zich heeft weet dat er voor hem een behagen ligt die hem niet zal zinnen. Afhankelijk van de balans, wint het weten het van het behagen of omgekeerd. Het overgetraumatiseerd worden die werkt ook op deze manier. In dit geval valt de invulling van een afhankelijkheid steeds op de invulling van een negatief behagen, waardoor de persoon van dat afhankelijkheids-behagen gaat afstappen, het leidt immers altijd tot een trauma. Wanneer het trauma plaatsvindt komen er destructieve gevoelens naar boven, als de trauma's zich blijven herhalen roepen deze destructieve gevoelens een nieuw behagen op dat overeenstemt met het opgelopen trauma, het trauma en de destructieve gevoelens (haat, somberheid, angst) zijn projecties van elkaar. Ook de pijn die

uit het trauma voortkomt wordt een behagen, als de mens zich afwend van de samenleving die het trauma veroorzaakt is er immers niks (lees niks ook letterlijk) anders om zich naar te keren. Hieruit stamt het nieuwe behagen voor de depressieve gevoelens. Het behagen kan dus alleen veranderen door het behagen zelf, de rede heeft niets in de pap te brokken. Het behagen is dus dynamisch en contradictoir van aard. Het kan zichzelf opheffen, maar kan niet zonder een ander behagen. De behagenloze mens bestaat niet. Kan de mens, met de rede, door een negatief behagen te koppelen aan een afhankelijkheidsbehagen zichzelf tot de onafhankelijkheid dwingen?

Wat het antwoord op deze vraag ook mogen zijn, het is de hang naar de ander die deze condities mogelijk maakt. Het verlangen naar de ander zorgt dat er een samenleving kan zijn en zorgt ervoor dat de mens zijn behagen onder controle probeert te krijgen. Het trauma heeft hier echter evenveel mee te maken. Trauma door de ander en verlangen naar de ander zorgt ervoor dat een samenleving mogelijk is.

Nota: De diepste wanhoop

In het sublieme ervaart de mens het totaal onafhankelijke, in het mystieke ervaart de mens het totaal afhankelijke. Er is echter nog een derde ervaring waarbij de mens het totale kan ervaren. En dat is in de ervaring van de diepste wanhoop. Hier wordt de totale mislukking van de invulling van het behagen ervaart. Het eigenlijke diepste punt van de trauma, het kan ervaren worden op het moment dat de mens zich bevindt in de onderste regionen van de depressieve en haar depressieve gevoelens. Het is een korte extrapolatie van wanhoop, pijn en torment. Ook tijdens deze ervaring ervaart de mens het onafhankelijke, maar dan op de omgekeerde manier. Terwijl het sublieme het hoogste genot invult in het onafhankelijke, vult de ervaring van de diepste wanhoop het laagste in. In het sublieme kantelt de mens op zijn hoogste punt in het lege, in het wanhopige kantelt de mens op zijn laagste punt in het lege. Zoals alle totaalervaringen is ook deze ervaring maar van beperkte duur. Zowel in het sublieme als in het wanhopige ervaart de mens in een flits het lege, beiden een uiting van het onafhankelijke, pas na de ervaring kan de mens er bewust over reflecteren. De ervaring van het wanhopige wordt niet gekenmerkt door het genot van grootheidswaanzin, nee, het leven voelt zinloos aan, vooral uitzichtloos. Deze gedachtegangen zijn helemaal niet genotvol. In tegenstelling tot de sublieme ervaring die constructief is naar de opbouw van de eigen wereld die na het lege komt (wanneer de mens doorheen het lege is gegaan), is de ervaring van het wanhopige niet constructief, maar juist destructief. Maar misschien een uitermate geschikte ervaring om de lijnen van het afhankelijke door te knippen.

De ander

Contradictie van de liefde

Het leven is onmogelijk zonder de ander. De mens kan natuurlijk voor onbepaalde duur in eenzaamheid leven. Deze eenzaamheid kan hem helpen om onafhankelijker te worden. Maar het is enkel een hulpmiddel, het verlangen naar de ander speelt een cruciale rol in het leven. Het verlangen naar de ander maakt dat er communicatie mogelijk is. Er zijn drie vormen van communicatie. De mens die beleeft: hij communiceert met zijn omgeving. De mens die communiceert met de ander, daarin vult de hartstochtelijke liefde de hoogste mogelijke vorm van communiceren in, dit is het hoogst haalbare verlangen. De mens die denkt of droomt: hij communiceert met zichzelf. De mens die niet meer communiceert is ledig, de mens die leeg is kan niet zijn. Communiceren is leven. Het verlangen naar de ander is dus een noodzakelijke voorwaarde tot het leven.

Dit roept echter een contradictie in het leven: het verlangen naar de ander is ook de basis van het oedipale conflict en het daaropvolgende afhankelijkheidssyndroom. Daarenboven is het verlangen tot de ander, waarbij de mens communiceert met haar omgeving, gelijk aan het verlangen tot het mystieke. In het verlangen tot de ander wil de mens één worden met deze ander, waarbij het individu wordt opgeslorpt in die éénmaking. Daarom dat de hartstochtelijke liefde ook het hoogst haalbare verlangen is. In de invulling van dit behagen, wanneer de mens de liefde bedrijft, wordt hij gedurende dat moment ook werkelijk één met de ander. Uit die éénheid komt het kind voort die met zich het oedipale conflict meedraagt. Voor de ouders staat dit kind symbool voor de hartstochtelijke liefde en hun éénheid. Het kind, die het product is van die éénheid, maakt echter geen deel uit van die hartstochtelijke liefde. Eenmaal het kind tot dat bewustzijn komt voelt het kind zich voor het eerst verraden. Een verraad die eigen is aan het leven, en die het begin van het leven markeert voor het kind. In het afhankelijkheidssyndroom zal de mens steeds opnieuw naar die éénheid streven. De éénheid met de omgeving in het mystieke vervangt het verlangen om één te zijn met de moeder in het oedipale conflict. In die zoektocht komt de mens telkenmale bedrogen uit, waardoor het verraad en het trauma zich blijven opstapelen. De mens kan deze éénheid nooit meer vinden. Hij moet een andere éénheid vinden, een éénheid tussen zichzelf en een andere ander dan degene uit het oedipale conflict. Hij mag het oedipale conflict en hetgeen hem afhankelijk maakt niet projecteren op zijn partner of op de ander. De mens moet het oedipale conflict en het afhankelijkheidssyndroom van zich afwerpen in de communicatie met de ander, de omgeving of zichzelf. Alleen dan is de hartstochtelijke liefde

geen contractie meer. De onafhankelijke mens kan als onafhankelijk staan in de communicatie tot de ander, hij kan zelfs als onafhankelijke één worden met de ander in de hartstochtelijke liefde. In deze relatie tot de ander is liefde en lust enkel en alleen dat wat het is, zonder dat er iets anders bij komt kijken. De liefde is dan een puur behagen zonder afhankelijkheid. De onafhankelijke mens heeft de ander niet nodig. Tussen de partners is er enkel het samen behagen, het samen communiceren en het samen beleven. Solitair en verliefd. De onafhankelijke mens leeft met respect voor de ander.

De getraumatiseerde mens die verraden wordt neemt afstand van de ander, in de periode van de depressieve gevoelens wordt die afstand een behagen. Indien de mens in die periode een partner heeft kan het gebeuren dat hij zijn leegte waar- aan hij afhankelijk is projecteert op zijn partner. De partner is dan degene die het lege vervangt. Wanneer de depressieve gevoelens in melancholische gevoelens omgezet worden en de zware melancholie in de diepe melancholie kan de mens ook vrede nemen met de verrader of met de samenleving. Dit vrede nemen moet echter niet begrepen worden als een vorm van vergeving, maar als een de rug toe keren naar. Het leven in de eigen individuele wereld staat immers centraal. Hier aangekomen, als de mens met alles vrede kan nemen, is hij zeker klaar om onafhankelijke met een partner samen te leven.

Het leven van de mens

In dit laatste hoofdstuk van avant-garde melancholie kan hetgeen van belang is in het leven van de mens op het pad naar de vrijheid op een ruitje worden gezet. Als er niet rond de pot wordt gedraaid, draait het uiteindelijk om de invulling van het verlangen, de tijd dat de mens word behaagt. Het leven is een spel waarbij de mens afwisselt tussen het verlangen naar het behagen en het behaagd worden. Hij schept voortdurend het leven, om er vervolgens de vruchten van te plukken. Behaagd worden is de tijd van het beleven. In de tijd van het verlangen poogt de mens met zijn denken het leven te scheppen dat het behagen moet brengen. De communicatie tot de ander ligt ergens tussen de periode van verlangen en beleven. De onafhankelijke mens streeft naar de hoogste doelen: de hartstochtelijke liefde en de sublieme ervaring. Deze vindt hij in de extensie van de communicatie. Dit streven blijkt echter niet genoeg te zijn, deze hoogste doelen zijn immers van korte duur. De mens heeft ook een noodzaak aan lange termijn projecten en lange termijn relaties met de ander. Naast de vele relaties die de mens vrijwillig onderhoud, relaties gebaseerd op vriendschap, liefde, lust of interesse, heeft de onafhankelijke mens de beschikking over een derde beha- gen, het behaagt worden door de individuele vooruitgang, een evolutiebehagen.

Dit behagen kan hij vinden in zijn eigen creaties en in de vooruitgang van zijn persoonlijkheid. Daarvoor moet de mens projecten verzinnen, projecten die zijn innerlijke en de eigen wereld vooruit helpen. Allicht zullen mensen die het diep melancholische hebben bereikt, minder de behoefte voelen om zo snel vooruit te gaan. Hun vooruitgang heeft zich wellicht omgezet in een diepgang voor het leven. En hier zit ik tegen de grenzen van mijn weg vooruit... Dus kan ik er verder niets meer empirisch over filosoferen en schrijven.

Nota: Wandelen door creatie

Creëren is ook een manier van wandelen. Daar zijn verschillende manieren van creëren bij het wandelen en beleven. Wanneer de mens wandelt en beleeft kan hij de plaats van wandelen en de manier van beleven in een creatie vastleggen. Wederom kan hij de creatie beleven.

Een andere manier van creëren is de creatie die vooruitloopt op het beleven. Nieuwe vormen van beleven, melancholische en sferische, die de mens ontdekt tijdens het wandelen kunnen hier vorm krijgen. Het is hier dat de creatie een echte avant-gardistische rol kan innemen. Deze manier van creëren participeert zich niet op het wandelen, wel op het beleven en bouwt op die manier verder aan de weg.

De ene manier van creëren zet de weg om in herbeleefbare creaties, de andere manier van creëren geeft aanwijzingen over de toekomst. Met de creaties die de mens maakt langsheen zijn weg, bouwt hij aan een eigen individuele wereld van beleven. De creaties helpen ons om steeds verder te wandelen...in de eeuwigheid.

Nota: Het leven is een contradictie

Het leven is zinloos, het heeft geen voorbestemd doel. Toch komt er in dit schrijfsel iets onverwacht bovendrijven: hoewel het leven onbestemd evolueert, geeft het toch blijk van een doel. Dit doel komt volledig voort uit de natuurlijke gang van zaken in de mens: het behagen, het oedipale conflict, het trauma, etc. Ze leidt naar een doel: de evolutie van de mens. Deze evolueert naar de bevrijding van het individu. Waar contradicties zich voordoen lijkt het leven te ontstaan: het behagen voor afhankelijkheid die de mens traumatiseert en onafhankelijk maakt, het doelloze leven die een doel in zich lijkt te dragen.

Daar is niets om voor te leven, het leven is zinloos, het leven is doelloos, nutteloos. Geen hoger iets, geen hoger doel. Daar zijn enkel illusies in het niets. Maar toch zijn we er, er is leven. Hoewel het leven belangeloos is, is het leven het enige dat van belang is, er is immers niks anders. Het leven als het belangeloze belang. In dat belang kan dit schrijfsel verdedigd worden. Avant-garde

melancholie staat in functie van de menselijke evolutie naar vrijheid, door individualisme.

The Empire

Inhoud

The Empire 35

De Blackmetalwereld 37

The Empire, concretiseren 50

Woordenschat

Enkele nieuwe woorden en betekenissen werden bedacht om de communicatie van dit schrijfsel te vergemakkelijken:

Beleven: Tussen bewonderen en ervaren, behaagt worden.

Alwereld: De wereld van allen: de maatschappijculturele wereld. Tegenover de eigen wereld: de wereld of werelden van één individueel persoon. En tegenover de nichewereld: zoals The Empire.

De eigen wereld: De eigen wereld kan uit verschillende eigen werelden bestaan. Het zijn allen referentiekaders die onze eigen indrukken, ons eigen denken en onze eigen beleving in een eigen wereld gieten. Zo is er de fantasiewereld en de belevingswereld. Voor de afhankelijke mens is de eigen wereld beperkt tot de Alwereld.

De nichewereld: Een wereld die niet behoort tot de Alwereld, maar enkel gedeeld wordt door een beperkter aantal personen. De nichewereld wordt gevormd door elementen van de eigen wereld die de context van de Alwereld veranderen, ze wordt gedeeld met anderen die een gelijkaardige eigen wereld bezitten. The Empire is zo'n nichewereld.

Fracties: Daar de nichewereld een wereld is die met een grotere groep personen wordt gedeeld door overeenkomstige elementen uit de eigen wereld, is de fractie de wereld binnen de nichewereld die (zo goed als) helemaal overeenstemt met de eigen wereld. Ze wordt gedeeld met de zielsverwanten. Een persoon kan

ook alleen een fractie vormen binnen een nichewereld.

De culturele image: Delen van de nichewereld die gegoten worden in cliché-beelden zodat het past in het referentiekader van de Alwereld.

The Empire

Introductie

The Empire is als een belevingswereld. Waar de belevingswereld individueel is, is The Empire ontstaan uit de interpretatie en destillatie van de artistieke werken van de Blackmetal en de belevingswereld die daar uitgedragen wordt. In een tweede kleiner luik word gebruik gemaakt van de eigen artistieke werken die geïnspireerd zijn op de eigen belevingswereld.

The Empire is een belevingswereld die al vervat zit in de Blackmetal. De wereld die de Blackmetal uitdraagt, zowel in muziek, als in beeldtaal, als in beleving, kan gezien worden als The Empire. The Empire behoort dus alle Blackmetalers toe.

The Empire is drieledig. Ten eerste is The Empire voor ieder individu een individuele wereld die deel uitmaakt de eigen wereld. Ten tweede is The Empire de belevingswereld van alle Blackmetalers. Daardoor is The Empire een nichewereld. Deze nichewereld wordt in dit schrijfsel onderzocht en geconcretiseerd. De inhoud en de beleving worden gesynthetiseerd door de analyse van het beeld.

Na het schrijfsel “avant-garde melancholie” opent dit een nieuw traject, The Empire is een concrete invulling op het pad van de melancholische avant-garde en de oproep tot de eigen wereld. Een wandeling die de Blackmetalverder op zijn pad kan brengen.

Het identificatieproces

The Empire kent zijn ontstaan in de identificatie van de beelden rondom de donkere avant-gardistische mens. De Blackmetalver projecteert zijn gevoelens op objecten die zich bevinden in de Alwereld. Deze objecten roepen voor hem een gevoel op die zich laat vergelijken met gevoelens in zijn innerlijk wezen. Hij identificeert zich met deze objecten. Daardoor plaatst hij de objecten in een andere context. In de beleving van de Blackmetalver gaat het object tot een andere wereld behoren, de eigen wereld.

De Blackmetalver behoort echter tot een collectief van gelijkgezinden, met name

diegenen uit de Blackmetalwereld. Daardoor ontstaat er een wisselwerking tussen de beelden en de objecten naar waar de identificatie uitgaat. Dezelfde gevoelens worden geprojecteerd op dezelfde objecten. Dit proces voed elkaar door het contaminatieproces, het proces waarbij we elkaar beïnvloeden. Daardoor worden de overeenkomstigheden van de eigen wereld verheven tot een wereld van een kleiner collectief. En The Empire is geboren.

Subculturen

Elke subcultuur creëert zijn eigen niche binnen de samenleving. Er is echter een verschil met de ‘gewone’ subculturen en subculturen zoals de Blackmetal er een van is. De meeste subculturen maken hetzelfde identificatieproces mee. Ze gaan op zoek naar objecten die een gevoel oproepen die op de persoonlijkheid van toepassing is. De gewone subculturen nemen echter enkel elementen over van de Alwereld waarvan de context al op voorhand bepaald is. Met deze objecten creëren ze een niche binnenin de Alwereld. De context van de objecten wordt dus niet onttrokken van de Alwereld, waardoor er geen sprake is van een eigen wereld, een nichewereld of een The Empire. Voorbeelden zijn talrijk. Videoclips van de R&B toont de wereldse droom van rijkdom, glamour en dure auto's. De traditionele Deathmetal toont beelden van zware industrie, oorlog en kernbom ontploffingen. Beide subculturen onttrekken de objecten die ze gebruiken niet van hun context. De beelden die ze ons laten zien, zijn ons vertrouwd. De subcultuur stoelt zich enkel op een selectie van de Alwereld uit dezelfde communicatiestroom. Terwijl de Blackmetal er zich onderscheid op een veel dieper niveau, ze gebruikt daarvoor een andere en eigen communicatiestroom: The Empire.

De Context

Als de mens naar een boom kijken en hij stellen zich de vraag wat deze boom allemaal oproept dan zullen er verschillende antwoorden komen. De boom is dus niet zomaar het lege object boom, het heeft een context. De compositie die de boom is en die de boom maakt in het landschap roept een bepaalde context op.

Wanneer er hier over een nichewereld gesproken wordt dan gaat het over de context van een reeks objecten die veranderd wordt (de boom bvb) of het verlangen naar die verandering. De Alwereld staat echter ook niet los van veranderende contexten. De vraag kan dan gesteld worden waarin de nichewereld verschilt van de Alwereld? Daarover kunnen twee zaken gezegd worden. Ten eerste is er sprake van een groep gelijkgezinden die anders beleeft dan de massa. Deze groep maakt dat de context die aan het object wordt gegeven een coherenter geheel vormt. Een nichewereld ontstaat daar waar de context een coherenter

karakter krijgt, die verschilt van het geheel aan contexten die behoort tot de Alwereld. Bovendien is er sprake van individueel melancholische gevoelens, die het object een tot nog toe onbekende context meegeeft. Een nichewereld onderscheid zich dus van de Alwereld doordat het objecten een coherent melancholisch karakter meegeeft, tegenover de Alwereld waarbij objecten een bekende onsamenhangende context oproepen en tegenover de wereldse subculturen die een coherent geheel vormen uit de bekende contexten van de Alwereld. De nichewereld is dus veel rijker aan contexten, daar het bekende en onbekende contexten in zich draagt.

De Blackmetalwereld

“Black metal is dark and fast music using melodic development to express its themes. Of all the metals, this is the most communicative with the modern listener, expressing nihilism (melancholie) and a heroic anti-social assertion of the self. Evolving simultaneously with death metal, this genre includes all of the technique and rhythmic intensity of the former with more emotive and comprehensible poetic communication within the music.” (1) (ANUS)

Inleiding

De Blackmetalwereld bestaat uit de muziek, de teksten, de gebruikte beelden en de uitspraken en bevindingen in interviews en teksten van Blackmetalers. De Blackmetalwereld is met andere woorden de communicatie van de binnenwereld naar de buitenwereld. Daarin is The Empire een project dat al deze communicatie in een inhoud - en belevingswereld giet. The Empire is de communicatie van de binnenwereld naar de binnenwereld, het werpt de communicatie van de Blackmetalwereld terug in haar eigen schoot. Wanneer de communicatie naar buiten terug in de eigen schoot valt wordt de wereld van de Blackmetal een concrete wereld, The Empire.

Er is ook een derde communicatie, waar The Empire zich volledig van distantieert. Het is de communicatie van de buitenwereld: de reactie van de buitenwereld op de communicatie van de Blackmetalwereld. Deze communicatie creëerde een eigen cultureel-maatschappelijke wereld die hier de ‘culturele image’ wordt genoemd. Het is een oppervlakkige wereld die gemaakt is door de media en de mediatisering van de Blackmetalwereld. Deze ‘culturele image’, welgekend door iedereen die het genre Blackmetal een beetje kent, bestaat uit stukken en brokken van de Blackmetalwereld: satanische rituelen en occulte

praktijken, grafschennis en kerkbranderij, corpspaint, lang haar en zwarte kledij, zwartgallige denkbeelden en haat tegenover de maatschappij. Het zijn allemaal cliché beelden, clichés zijn nu eenmaal de manier waarop de hedendaagse maatschappij omgaat met hetgeen niet begrepen wordt. Op die manier steekt de maatschappelijke mens de zaak in een vakje, die hij begrijpen kan, zodat hij niet meer verder hoeft te denken over hetgeen de Blackmetalwereld communiceert. Niet tegenstaand maken de stukken en brokken die de ‘culturele image’ vorm geeft, wel degelijk deel uit van de Blackmetalwereld en zijn ze dan ook een onderzoeksterrein voor The Empire, maar het zijn enkel uitdrukkingen van het gehele gebeuren. Ze geven een uitdrukking aan de inhoud en de beleving, maar zijn niet inhoud en beleving zoals in de ‘culturele image’ wordt uitgedrukt. The Empire is dan ook het tegenbeeld van de ‘culturele image’, waarover genoeg is geschreven en gedocumenteerd, zoals bv in het boek *Lords of Chaos*. Alhoewel de ‘culturele image’ ervoor heeft gezorgd dat het gedachtegoed zich sneller over de Aarde heeft kunnen verspreiden, wordt hier geen studie aan geweid. In dit schrijfsel primeert de inhoud en de beleving, de focus gaat volledig naar The Empire.

Invloed uit de ‘culturele image’

Er mag echter niet uit het oog verloren worden dat er een verband bestaat tussen de ‘culturele image’ en de communicatie van de binnenwereld van de Blackmetal naar de buitenwereld. Niet alleen de reactie van de buitenwereld voedt deze ‘culturele image’, ook de Blackmetalers maken gebruik van de ‘culturele image’ in de communicatie naar de buitenwereld. Er is sprake van een cirkelbeweging tussen de buitenwereld en de Blackmetalwereld, beiden voeden de ‘culturele image’. Beiden houden het clichébeeld in stand, zodat de buitenwereld de boodschap duidelijk kan kadreren. Dat clichébeeld, de ‘culturele image’, is de enige manier waarop de Blackmetalwereld zijn boodschap kan uitspuien over de Alwereld. Het opgehangen clichébeeld beïnvloed echter ook de beeldtaal, beleving en inhoud van de binnenwereld, van The Empire. Een van de belangrijkste communicatiemiddelen uit de cliché bevestigende beeldtaal (communicatie naar de buitenwereld) is het dodenmasker. Het dodenmasker, de zwarte kleding, de wapens, de spijkerwering en andere attributen geven een beeld die overeenstemmen met de woordtaal. Mannen op

oorlogspad, strijdend tegen de heersende normen en de levende maatschappij. Strijdend voor de eigen wereld. De beelden stralen de agressie van fanatieke strijders uit en de slinksheid van moordenaars. De nachtelijke duisternis lijkt hun broeder en medestander. De vijand zal op geen vergeving kunnen rekenen, deze roekeloze mannen kennen geen genade. Tegelijkertijd straalt alles iets onwerkelijks uit. Maar de actie is in het verleden niet is uitgebleven, de onwerkelijkheid bleek werkelijkheid. De voor de Alwereld begrijpbare verspreide clichébeelden: fanatiek, fantasie, vijandschap en duisternis.

(In volgorde: Fluisterwoud, Aguynguerran, Tsjuder en Carpathian Forest) >>>

In de communicatie van de woordtaal, die enkel het clichébeeld wilt voeden, vinden we vaak de aanhang naar het satanisme terug. Met satan verwoorden de Blackmetalers het individualisme en de eigen beeldvorming van de wereld, tegenover de Christelijke volgzaamheid en hun gedachtengoed.

*"I gave the serpent its beauty,
I gave the serpent its charm.
I gave the serpent its fatal attraction,
And to all that is holy I gave putrefaction.*

*No one be my master,
Nor chains I abide.
Look deep into my eyes,
You 'll see the storms are at my side.
To all that is holy,
Your god, done nothing,
For someone like me.*

*I am a child who were born out of sin,
I am a soul that you 'll never win.*

*I see right through, all of your lies.
You have no kingdom,
Where people come to when they die.*

*Both heaven and hell inside me,
I have chosen the devil, because I like to be free.
Do what thus wilt that is the law,
Or obey under god, and be one of his whores..." (2)*

(Dark Funeral: Attera Totus Sanctus)

Uit dit satanisme komt het occulte voort in de Blackmetalwereld, dat een dwaalspoor is in de weg naar het individualisme en haar vrijheden. Het occulte maakt komaf met het collectief wereldsysteem door het te vervangen door een alternatief systeem waarin het individu afhankelijkheid vindt; op zoek naar waarheden, waar er geen waarheden zijn te vinden.

Het occulte is geen dwaalspoor als het een inhoud - of beleavingskader is voor hetgeen niet occult is, maar enkel als occult wordt gepresenteerd, als het dus enkel om de occulte sfeer gaat.

Er is ook de communicatie van de binnenwereld naar de buitenwereld waarbij die de clichébeelden bevestigen en aanwakkeren, maar die geen gebruik maakt van de 'culturele image'. Het gaat hier over de gevoelens van de Blackmetal-er die vertaald worden in de communicatie doorheen beeld - en woordtaal. Er zijn twee belangrijke gevoelsstromingen. Die van haat, afschrikking, wraak en somberheid heeft algemene doorgang in alle Blackmetal genres. Een tweede gevoelsstroming heeft een eigen genre in de Blackmetal tot ontwikkeling gebracht, die van de Funerale of Depressieve Blackmetal. Hier vind men de depressieve gevoelens: depressie, pijn, desolate leegte, torment, wanhoop. Beide gevoelsstromingen versterken de clichébeelden van de culturele image: haat en depressie, maar hun doel ligt niet in het gebruik van de 'culturele image' om te communiceren met de buitenwereld. Daar haat en depressie de clichébeelden versterken kunnen deze gevoelens wel als clichés gebruikt worden door Blackmetallieden die hun boodschap willen verspreiden door gebruik te maken van het clichébeeld. Het probleem met deze gevoelens is dat ze op zichzelf niet bijdragen tot de binnenwereld, tot The Empire, ze kunnen alleen maar het clichébeeld versterken. Haat en depressie als pure gevoelens zijn immers zaken die behoren tot het trauma en niet tot het individuele. Wel is het zo dat de expressie van haat en depressie aan de grondslag liggen van de Blackmetalwereld en The Empire. Haat en depressie zijn de rudimentaire communicatie. De 'culturele image' en zijn clichébeelden: fanatisme, fantasie, vijandschap, duisternis, sata-

nisme, zondigheid, haat en depressie.

Aan de grenzen van The Empire

Naast de nichewereld die voortkomt uit de Blackmetal zelf, The Empire, zijn er ook nog andere nichewerelden die zich hebben genesteld in het muziekgenre Blackmetal. Zo is er de Pagan en de Gothic uit de Blackmetal die een andere beeldbeïnvloeding kent. De paganistische nichewereld heeft een grote overeenkomst met The Empire. De paganistische nichewereld en de nichewereld The Empire groeiden samen op in het genre Blackmetal. Toen de paganistische nichewereld echter erkent werd als aparte nichewereld kreeg het paganisme een aparte muziekgenre toegeschreven, die van de Vikingmetal en de Pagan Blackmetal, alhoewel ze niet hoefde te verschillen wat muziek betrof. Ook de Folkmetal kan een muziekgenre van de paganistische nichewereld zijn. Hoewel; het paganisme gaat in deze drie muziekstijlen voor meer dan negentig procent dezelfde weg op als het occultisme: in de vorm van een vervangende wereld van afhankelijkheid.

The Empire en de nichewereld van het paganisme hebben door hun broederschap en door hun samen opgroeien een grote verwantschap. Deze verwantschap vindt men terug in de toedracht en het leven in de natuur en de wildernis, zowel in de fysieke realiteit als in het metaforische. Van daaruit is er een tweede laag van verwantschap tussen beide nichewerelden, door de toedracht naar natuur en wildernis is er een verwantschap met de regio en/of het vegetatietype. (woud, moeras, hoogland) Daardoor kan er ook een band bestaan met de voorouders van dat land of een hang naar het sjamanistische. Weliswaar is dit niet algemeen geldig in The Empire, maar het maakt er wel deel van uit. Deze binding tot het land ligt mede aan de grondslag van de nichewereld van het paganisme die verband houdt met de Blackmetal. Daarom kan er ook een meer paganistisch gerichte fractie zitten in The Empire. Of omgekeerd, een meer The Empire gerichte fractie in de paganistische nichewereld. Het beeld van The Empire wordt dus ook beïnvloed door andere nichewerelden.

Aan het andere einde van The Empire bevindt zich nog een andere nichewereld die een grote verwantschap toont met The Empire. Het gaat hier over de nichewereld van het gotische, de Gothic. Aan dit einde loopt de nichewereld van The Empire over in de nichewereld van de Gothic. Net zoals bij de nichewereld van het paganisme zijn er muzikale projecten waar er geen duidelijke grens te trekken is tussen The Empire en de Gothic. De Gothic staat dichtbij de Empire. Het verschil in de Gothic zit hem onder andere in de romantische ondertoon die eigen is aan deze nichewereld en de nadruk op andere en gelijkaardige recepten

van deze nichewereld: het occulte, vampieren, vervallen gebouwen, het stedelijk bos. De wortels van de nichewereld van de gothic liggen zo'n honderd vijftig jaar terug in de tijd. Vaak vormen ze de bron voor film, literatuur of geven ze de geest aan een vereniging. Er ontstaat een dubbele beeldbeïnvloeding: vanuit de Alwereld en vanuit de nichewereld. Deze nichewereld dreigt vast te lopen in een strijd om clichébeelden. Daardoor ontstaan er ook varianten die zich uit de nichewereld onttrekken en een eigen weg bewandelen: de Cybergothic bvb, die dezelfde romantische ondertoon dan de Gothic heeft, maar in een andere context wordt geplaatst.

The Empire kent, in tegenstelling tot de Gothic nog geen breder cultureel draagvlak. The Empire ontstond met de Blackmetal in de jaren negentig. The Empire is een nichewereld die noch puur is. Een nichewereld die zich nog kan onderscheiden van de culturele image en haar clichébeelden en daar niet door geremd wordt. The Empire wordt maar uit één richting beïnvloed, daar waaruit het ontstaan is, door de mensen die de Blackmetalwereld vorm gaven en dat nog steeds doen.

Fracties

The Empire kan onderverdeeld worden in fracties. Fracties zijn groepen mensen waarvan de eigen werelden nog nauwer met elkaar verbonden zijn zodat zij coherente groepen vormen binnen The Empire. Een nichewereld bestaat dus uit vele fracties van mensen die de nichewereld op een net iets ander manier beleven. The Empire kan ook als een fractie beschouwd worden vanuit het oogpunt waar we alle nichewerelden samen zien tegenover de Alwereld. Dan zijn The Empire, Gothic, Cybergothic, Pagan en andere nichewerelden onderdelen van dé nichewereld, zoals de fracties onderdelen zijn van een nichewereld.

Beeldbesprekingen Blackmetalhoesjes

Het onderzoek naar The Empire start met een onderzoek naar de beeldtaal die gebruikt wordt op de cd hoesjes van de Blackmetal muziek. De hoesjes zijn een interessant object van onderzoek, omdat hier de binnenwereld van de muziek op de cd voor een deel wordt vertaald naar de taal van het beeld. Aan de hand van het beeld, door analyse en synthese, zal een beeld geschapen worden van de binnenwereld, die de bouwstenen zijn van The Empire.

Het beeld van de Noorse band Ulver is een goed beeld om de analyses te beginnen. Hier wordt een eenzame wolf afgebeeld tegen de maan in een desolaat en kil stukje natuur. Op de achtergrond de bergen, die een fjord flankeren. De wolf in zijn desolate omgeving als een symbool van de eenzaamheid, de Blackmetal. De

eenzame figuur, die een ander levenspad heeft gekozen dan dat van de massa in de geciviliseerde wereld. Daarbij trotseert hij de ijzige koude, symbool voor de innerlijke pijn. De wolf huult tegen de maan, een symbool voor de triomf op de massa. Ook de plaats van de wolf, hoog boven het dal staat symbool voor de verheffing boven het volk, het elitisme. In de boom schuilt dan weer een symbool van het levenspad die de Blackmetalier bewandeld, de boom is pijnlijk gekromd, hij heeft duidelijk gevochten om op deze plaats stand te houden. De boom geeft de plaats weer waar het levenspad de Blackmetalier naar toe bracht: naar een plaats waar zelfs een boom het moeilijk heeft om te overleven. Dit levenspad moet dus wel degelijk ver weg liggen van het hoofdpad die de massa bewandeld. In dit beeld van Ulver ligt een algemeen gevoel van desolaatheid, verheffing en eenzaamheid. Voor de vorming van The Empire is de inhoud van de symbolen echter niet het enige belang. Ook belangrijk is de beleving en de beeldvorming van de symbolen op zich. Beelden, beleving en inhoud vullen de mentale ruimte in, zo krijgt de nichewereld vorm.

(Ulver: Nattens Madrigal)

De binnenwereld van de Blackmetal wordt sterk gevormd door de regio en bijbehorend vegetatietype waarmee de Blackmetalier geconfronteerd wordt. Men kan spreken van een zeker regionalisme. Het is soms zelfs in de klank van de muziek te horen van welke regio de band afkomstig is. Er zijn drie beelden die de drie grote regio's weergeven. Het bovenste beeld situeert zich in Noord Europa, waar uitgestrekte landschappen bestaan waar de mens ongehinderd ver kan rondkijken. Wind, koude en weidse sneeuwlandschappen, enkele zwarte rotsen. De drie zwarte figuren benadrukken nog eens de omgeving en haar sfeer.

Het middelste beeld geeft wellicht de landschappelijke situatie weer van het grootste deel van de Europese wildernis: beboste heuvellandschappen. (De foto zal wellicht van een Canadees landschap komen, Sxuperion komt immers van Canada.) De beleving van dit landschap is anders, hier heeft men zowel te maken met het verre zicht als met het dichtbegroeide woud. Door de mogelijkheid van het verre zicht wordt er zowel een open sfeer als een geborgen sfeer gecreëerd. De open sfeer geeft het gevoel dat men grote tochten kan ondernemen, de geborgen sfeer geeft het gevoel dat men zich diep in het woud kan begeven. Allemaal metaforen.

(Trelldom: Til Minne..., Sxuperion, Kludde: In Den Vergetelheid) ->>>

Het derde beeld is een weergave van het derde landschap, een landschap typisch voor de streek der neder landen, Vlaanderen bvb. Door het platte landschap is het verre zicht (het epische) in de wildernis enkel beperkt tot de meren en de grote rivieren die het landschap doorkruisen. Daar bovenop komt nog eens de vochtigheidshalte van de ondergrond die de wildernis omtovert tot een moeras. Grote wandelingen lijken dus onmogelijk en zelfs gevaarlijk. Hier heerst een ander gevoel. Een gevoel van verzinken, in den vergetelheid.

(Satyricon: Rebel Extravaganza)

De natuur in zijn regionale kenmerken en de afgebeelde vegetatietypes staan één voor één symbool voor een specifieke melancholische getinte sfeer die het innerlijk voelen en de gemoedstoestand van de muzikanten of het muzikale project weerspiegelt.

Een andere (in de Blackmetalwereld minder voorkomende regio) is die van de (groot)stad. In dit beeld van Satyricon wordt de sfeer geschapen van ‘ergens bij een donker achtersteegje in de grootstad’, aan de horror gelinkt. De dynamische letters geven het een extra stedelijke sfeer. Waanzin, haat, een inktzwarte geest, in duisternis gehuld. Op de achtergrond bij het licht: de plaats waarachter zich de Alwereld bevindt. De onderbuik van de stad: riolen, kelders, steegjes.

(Dark Funeral: The Secrets Of
The Black Arts)

Het gebruik van de ruïne, meestal van een kerkgebouw, is een ander typische terugkerende beeldvorming. Ook de paters op de prent en de grafzerken (niet op deze prent) komen af en toe terug. Deze beelden tonen overeenkomsten met de beeldvorming van de Gothic gerichte nichewereld. Ook het gebruik van donker paars of donker blauw hoort bij de opgeroepen sfeer. Net zoals de verbrande kerk (zie verder) is de ruïne een uiting van een stemming die melancholie oproept. De ruïne kan ook symbool staan voor het innerlijk lijden, de Blackmetal kan zich identificeren met de

ruïne. Verlaten, achtergelaten door de Alwereld, overwoekerd door de natuur, langzaam verbrokkelend tot het niets. De ruïne wordt echter opgepikt door de Blackmetaler en krijgt een nieuwe bestemming, een nieuw leven. Het wordt een deel van The Empire. Omgekeerd neemt de ruïne de Blackmetaler op zijn beurt mee naar The Empire.

De paters vullen een ander doel in dan de ruïne. Zij roepen een occulte sfeer op. Er wordt meestal geïnsinueerd dat de paters in het beeld tot een duistere occulte groep behoren met een geheimzinnige missie. In de zoektocht doorheen het lege is occultisme een andere weg die Blackmetalers gaan. De paters en de occulte symbolen vertegenwoordigen dat segment uit de Blackmetalwereld.

Naast de paters en de ruïne komen er in het beeld twee andere symbolen voor. De zwarte bomen en de jagende paarse lucht. Daarbij brengen de zwarte bomen een sombere sfeer in het beeld, terwijl de jagende lucht symbool kan staan voor het bittere gevecht tegen de tijd; en de hoop op een teisterend onweer. Deze contradictie van hoog en laag komt voort uit een ziel die enerzijds neergeslagen wordt door zijn grimmige bestaan, anderzijds de ontluftende wraak koestert van een verwoestende storm. Het brengt een interessante spanning teweeg in het beeld. De ruïne en de paters krijgen er een extra dimensie bij. De ruïne, die de Blackmetaler vertegenwoordigd in het beeld, houdt zich onder al dat geweld standvastig staande. Terwijl de paters, gebukt onder de storm en de sombere sfeer van het landschap, zich een weg banen naar een geheimzinnige bestemming.

(Burzum: Aske)

(Limbonic Art: In Abhorrence Dementia)

De kerkverbrandingen zijn een actie die verband houdt met de communicatie tot

de buitenwereld. Het zijn immers acties die zich afspelen in de Alwereld in een taal die aan de Alwereld is gericht. De actie ‘kerkverbranding’ hoort dus bij de ‘culturele image’ die de Blackmetalner hiermee in stand houdt. De verbrande kerk op zichzelf is echter bij uitstek een beeld dat behoort tot The Empire. Het beeld van een verbrande kerk heeft iets van een getourmenteerde ziel, het brengt de omgeving waarin de kerk staat in een melancholieke stemming. Een verbrande kerk verandert met andere woorden de wereldse Alwereld in een sensitievere omgeving. Het introduceert een beeld van The Empire in de Alwereld, waardoor dat stukje Alwereld nichewereld wordt. De verbrande kerk materialiseert The Empire in de Alwereld.

Het occulte is niet typisch aan de Blackmetalwereld. Het occulte als een duistere, individualistisch en epische sfeer is echter wel een frequent voorkomende beeldvorming. Deze beeldvorming kan een symbolische waarde hebben of van een conceptuele aard zijn, evengoed kan het symbool staan voor een uitgewerkte obscure occulte stroming. Het individu als magiër, als evolutionair, als solitair, als visionair, als elitair. Het epische dat hierin vaak komt kijken heeft een link met het kosmische denken, zowel over het individu in de onmetelijke kosmos, als het individu in een kosmisch systeem.

(Summoning: Oath Bound)

(Ancient: The Cainian Chronicle)

Veel Blackmetalners hebben een link in het verleden of in het heden met het schrijfsel van Tolkien en het fantasy genre. Dat zal zeker zijn invloed hebben gehad op de beeldvorming in de Blackmetalwereld en The Empire. Het beeld van het fantastische en epische landschap is dan ook veelvoorkomend. Dit landschap is enerzijds een reflectie van het individu en zijn melancholische en so-

litaire zijn. Anderzijds drukt het landschap een uitdrukkelijk verlangen uit, het fantastische landschap drukt immers het gevoel van de eigen wereld uit. Het is een verlangen om in de eigen wereld te verdwijnen, maar ook een verlangen om een gewicht te zijn, een aanwezigheid. Een wereld die aangepast is aan de noden en verlangens van het individu, die daardoor ook die verlangens omzet in beelden: bergentoppen die boven de wolken uitsteken, dreigende mistflarden, donkere weidse bossen, sombere hemelsluitende wolken.

Het sublieme landschap speelt een rol in elke sferische ervaring en maakt vaak deel uit van Blackmetalhoesjes. Op de prent wordt er kennis gemaakt met zowel het mathematisch sublieme als het dynamisch sublieme. Het mathematisch sublieme toont zich hier in het epische zicht, in de kijk over bossen, bergen, mistflarden, de zee en het licht van de maan die erop weerkaatst. Het dynamisch sublieme toont zich in de dreigende bliksemopwende wolkenmassa en de alles overschaduwende duisternis.

(Judas Iscariot: Distant In Solitary Night) (Xasthur: Suicide In Dark Serenity)

De weg doorheen de leegte is lang en eenzaam. In het beeld van Judas Iscariot wordt de sfeer langs die weg extra uitgediept. Twee mensen trekken door een natuurlijk landschap gewapend met stok en houweel. De bestemming is onduidelijk, zijn ze op de vlucht, komen ze vermoeid terug van het land of trekken ze ten oorlog? De bestemming van degene die het pad naar onafhankelijkheid volgt is eveneens onduidelijk, de leegte is immers een bestemmingloze bestemming. De sfeer is gehuld in een diepe melancholie waarin de roep naar een melancholisch nostalgisch beleven weerklinkt.

Een rivier in de duisternis, enkel verlicht door de maan. Dat beeld bied heel wat interpretaties. Het leven vloeit als het water van de rivier, even onzinnig, maar er is even een stilstand als de rivier belicht wordt. Het besef dat de duisternis rond het licht het enige vastklampen biedt. De bewustwording van de naakte leegte zorgt voor het ontwaken van een ziel, maar tezelfdertijd de teloorgang van het schone van de onwetendheid. Het is in die stilstand, dat ene moment dat het water het licht passeert, dat alles zich onwaard: het solitaire, de pijn, de ander die als stof voorbij waait. De geboorte van een individu, het begin van de melancholie.

(Zyklon-B: Blood Must
Be Shed)

Dit beeld behoort niet tot The Empire, in tegenstelling tot de andere beelden, geeft dit beeld van Zyklon-B geen andere betekenis aan het beeld, de context wijzigt niet. Een kernbomontploffing staat synoniem met de totale annihilatie van de mensheid. Het staat symbool voor haat, vernietiging en oorlog. De boodschap van dit beeld behoort tot de communicatie naar de buitenwereld en de ‘culturele image’.

Naast het beeld van de Blackmetalhoesjes maakt ook de typografie van het logo deel uit van het sferbeeld en hetgeen wat men wilt uitdragen. Vaak wordt gebruik gemaakt van Germaanse letters, dat geeft een statische en middeleeuwse sfeer. Even vaak wordt gebruik gemaakt van letters die zo in elkaar overgaan dat het één symbool wordt. Naargelang de vormgeving straalt het zijn eigen sfeer uit en refereert het naar een gevoel: melancholisch, imperiaal of anders.

Het reflecterende conflict

“Haat en depressie als pure gevoelens zijn immers zaken die behoren tot het trauma en niet tot het individuele. Wel is het zo dat de expressie van haat en depressie aan de grondslag liggen van de Blackmetalwereld en The Empire. Haat en depressie zijn de rudimentaire communicatie.”

Hoewel haat en depressie uit het trauma afkomstig zijn, komen ze niet uit hetzelfde trauma. Haat is afkomstig uit een normaal trauma, een trauma veroorzaakt door verraad, waarbij de persoon verworpen wordt door de gemeenschap waarin hij leeft. Depressie is daarentegen de trauma zelf. Depressie is trauma waaruit mogelijk haat kan uit voortkomen. In dat trauma leggen we ons toe op haar aard: pijn, torment, wanhoop. De enige bescherming tegen het trauma is ze te consumeren. En dat is precies wat Blackmetal maakt wat het is. De Blackmetal wordt de afschrikwekkende, de duisternis, de dood! Hij projecteert deze depressieve gevoelens in de beeldtaal die zo eigen is aan de Blackmetal (zie hoofdstuk: Invloed uit de ‘culturele image’).

Op hun beurt weven deze depressieve gevoelens nieuwe composities die een nieuw behagen met zich meebrengen, de melancholische genoegens. Het is daar dat de The Empire zijn oorsprong vindt, wanneer deze melancholische composities zich vertalen in beelden en een daaraan gekoppelde beleving (zie hoofdstuk: Beeldbespreking Blackmetalthoesjes).

The Empire, concretiseren

Als er al sprake is van een territorium in de Alwereld, dan is dat in het land waar The Empire kan betreden worden en nabij de objecten die ons The Empire doet beleven. Een deel van het concretiseren bestaat in het materialiseren van The Empire. Zo kan dat ‘territorium’ van The Empire uitgebreid worden, alsof het een veroveringscampagne betreft. De melancholische composities zijn eindeloos, het individu bundelt deze melancholische composities zijn samen, zodat er een kader wordt gegeven voor een duidelijker melancholisch gevoel: het domein. De domeinen kunnen als tegenhanger beschouwd worden van de leegte, alhoewel ze het omgekeerde representeren hebben de domeinen een ontegensprekelijke band met de leegte. De domeinen vormen de ankerpunten van de eigen wereld. Een persoon met melancholische gevoelens zoekt deze domeinen op, zo kunnen de melancholische gevoelens deel uitmaken van de communicatieoverdracht: de woord - en expressietaal: beeld, muziek, dans, etc. Het is in dat proces dat de Blackmetal zich inschrijft. Een andere vorm van dit

proces kan gevonden worden in de letterlijke materialisatie van de domeinen: door te bouwen of te vernietigen. Bouwen door objecten uit de beleavingswereld te creëren in de Alwereld. Vernietigen door objecten van de Alwereld om te vormen in objecten van de nichewereld. Deze objecten worden plaatsen waar de Blackmetal The Empire kan betreden. De objecten markeren het 'territorium' van The Empire. Mensen behorend tot de Alwereld zullen de objecten anders interpreteren dan mensen van de nichewereld. Hoogstens kunnen deze objecten deze mensen aanzetten tot de gedachte aan een ander behagen.

Nota: Commune

The Empire is geen streven naar een commune noch streeft het naar een gemeenschapsgevoel. The Empire is een verbond van individualisten die samen hetzelfde pad wandelen omdat hun ideeën en gevoeligheden met elkaar stroken, het is een verbond van mensen die hun wegen gaan. The Empire streeft naar een minimaatschappij, niet naar een gemeenschap. Tevens doet The Empire niet mee aan het machtsspel van de samenleving, dat zich afspeelt op de Alwereld. The Empire is geen spel van rebellie tegen de Alwereld, The Empire bouwt aan zijn eigen toekomst. Een mens die machtsspel of enkel saamhorigheid zoekt, zoekt afhankelijkheid. Saamhorigheid in The Empire kan echter wel als het niet de leidraad uitmaakt van The Empire voor het individu.

Nota: De bredere context

Het leven in de westerse Europese samenleving begon met de sibben en de gemeenschappen. De mensen waren zodanig verbonden met het leven en haar illusies, zo verbonden met de wereld waarin ze leefden dat ze er één mee waren. Er was geen verschil tussen hen en de wereld, er was geen afstand, er was geen onafhankelijkheid. In de sibbe bestond het individu zelfs niet, hij was als één wezen met zijn familie, die één was met de wereld. Alsof er maar één leven was. In de 18de eeuw ging de samenleving over naar een maatschappij, het individu vond daar zijn oorsprong. Grote ideologische stromingen kwamen tot ontwikkeling: christen-democraten, liberalen, socialisten, fascisten, anarchisten. Aan het einde van de 20ste eeuw vervaagden deze grote stromingen, de samenleving werd verdeeld in subculturen. Enkel de populaire subculturen, de 'populaire cultuur', bindt de samenleving vandaag nog aan elkaar en behoudt het van de totale fragmentatie. In dat kader zijn de nichewerelden, zoals The Empire, een verdere stap van het individu naar zijn vrijheid. Een verdere stap van de mens die onderdeel is van één wezen, naar de mens die zelf wezen wordt.

Deze historie in het licht van het oedipale conflict gehouden kan de fase van de sibbe beschouwen worden als de geboorte van het individu. De fase van de ge-

meenschap kan vergelijken worden met de fase waarin het kind afhankelijkheid zoekt bij de moeder. In de fase van de maatschappij zoekt het kind de afhankelijkheid van de moeder in de wet van de vader. En tenslotte zijn de subculturen te vergelijken met de pubertijd, het kind wordt zich bewust van zichzelf en ontwijkt ditmaal de duistere leegte door zich een geselecteerde identiteit te geven. Als laatste stap dient het individu die zoektocht op te geven en de duisternis niet te ontwijken, maar erdoorheen te gaan. De mens die volwassen wordt. Door het afhankelijkheids-syndroom op te heffen kan het individu ingang vinden in de nichewereld en de lange tocht van zijn voorouders verder zetten.

Nota: Vrijheid?

De nichewereld is de wereld van mensen die afstand hebben genomen, de wereld van nieuwe gevoelens en sferen, de wereld achter het lege en het sublieme. Diezelfde wereld, gepresenteerd door de hedendaagse avant-garde aan de samenleving, trekt echter ook mensen aan die er afhankelijkheid in vinden. Daar is ondermeer een gevaar voor de nichewereld van het paganisme. Het paganisme maakt immers binding met de geboortetijd, de eerste fase van de sibbe, de tijd van het mystieke. Het paganisme als nichewereld zoekt juist het beleven op, waarbij het individu de wereld rond hem heen opslurpt en dichterbij zichzelf komt. In het mystieke slurpt de wereld het individu op.

Een ander lot gaat het de nichewereld van de gothic. Deze nichewereld wordt gespleten door afhankelijke mensen die de gothic een speelbal van de populaire cultuur hebben gemaakt.

Verwijzingen teksten

(1) http://www.anus.com/metal/about/black_metal/:

(2) Emperor Magus Caligula, Attera Totus Sanctus 2005, Dark Funeral, Regain Records

Eindwoord

De grote stromingen (positivistische avant-garde, postmodernisme en integratiekunst) botsen uiteindelijk tegen de grenzen van hun eigen opzet. Ze botsen steeds tegen de poort van het lege en het zinloze. Daarom wordt in dit schrijfsel het lege omarmd, de rede schrijft de donkere avant-garde voor. Daar het behagen echter vooraf moet gaan aan deze verandering zal het niet de kunstenaar van één der grote stromingen zijn die zich wendt tot het lege. De integratiekunst zal zich niet kunnen plooiën tot een kunststroming van de donkere avant-garde. Het zijn echter de mensen die de kunsttendensen bepalen die kunstenaars en kunststromingen onder de aandacht brengen. Deze mensen (de curatoren, de verzamelaars, etc.) kunnen middels de rede, de condities van het leven en de kunst in acht genomen, de donkere en de melancholische avant-garde aanstippen als belanghebbend in de hedendaagse kunstbeschouwing.

Hoe het ook zij in de kunsten, avant-garde melancholie wilt uiteindelijk de avant-gardistische gedachte, de gedachte van de evoluerende mens terug naar de voorgrond brengen. Het wilt een kader vormen voor de naar de onafhankelijkheid evoluerende mens. En het wilt uiteindelijk ook een bijdrage leveren aan de evolutie van de mens. Ook al zal het maar vervat zijn in een herinnering tegen de tijd dat alles voorbij is..., een bijdrage in het belang van het belangeloze belang van het leven en de evolutie van de mens.

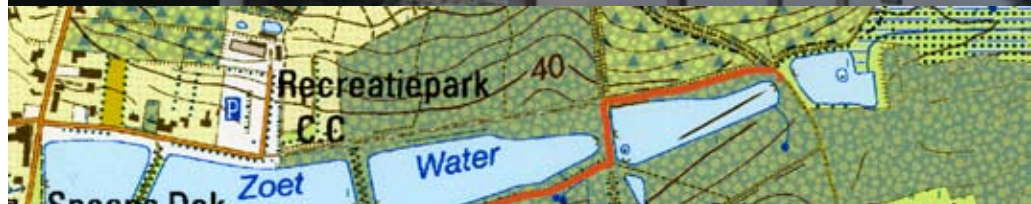

Voorwoord

Met Raks wereld geef ik de eigen belevingswereld weer en vanaf heden een fractie binnen The Empire. De beelden zijn de meest vooruitbelevende die ik oppikte (creëerde) op mijn pad, anno 2008.

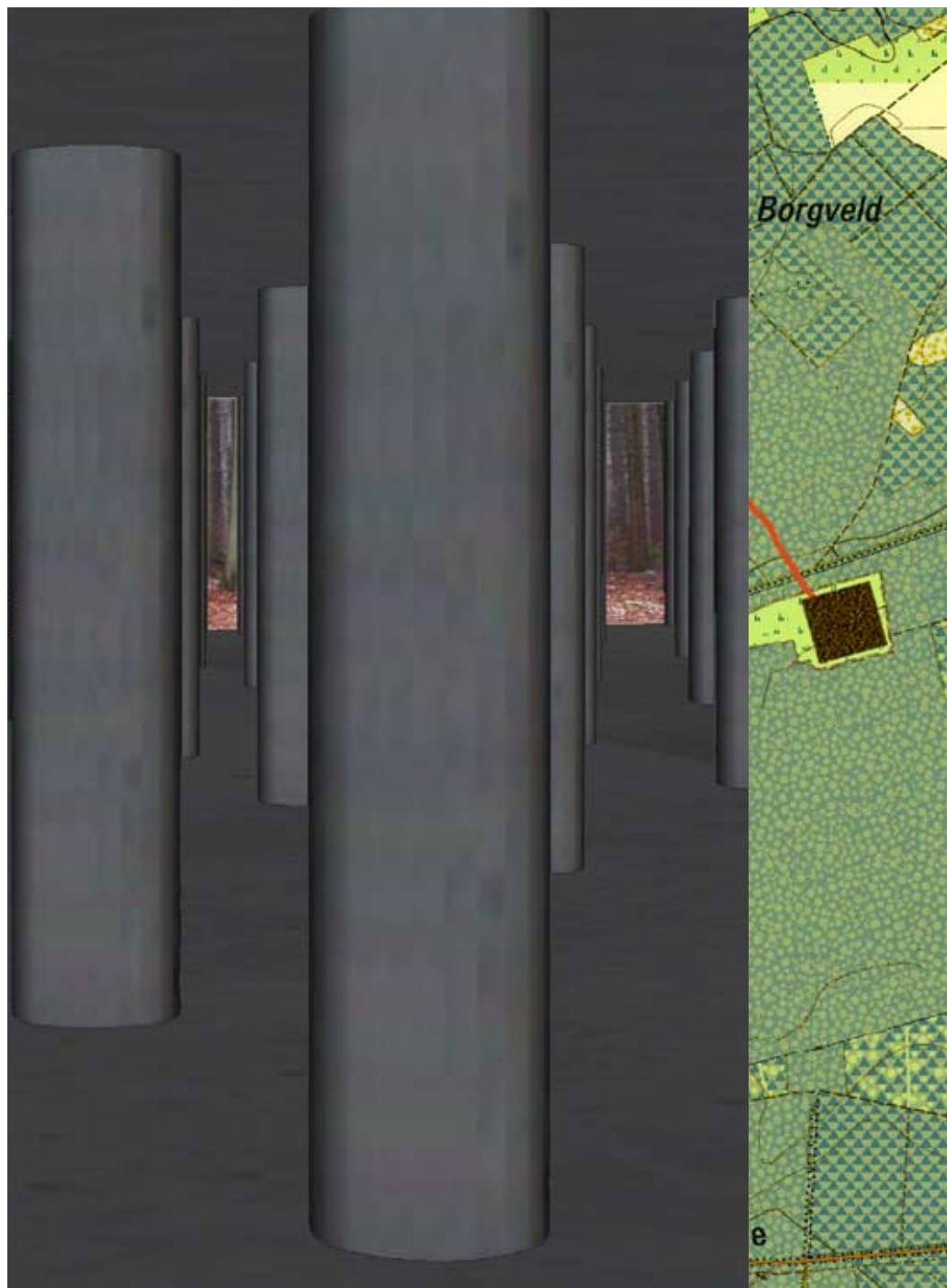

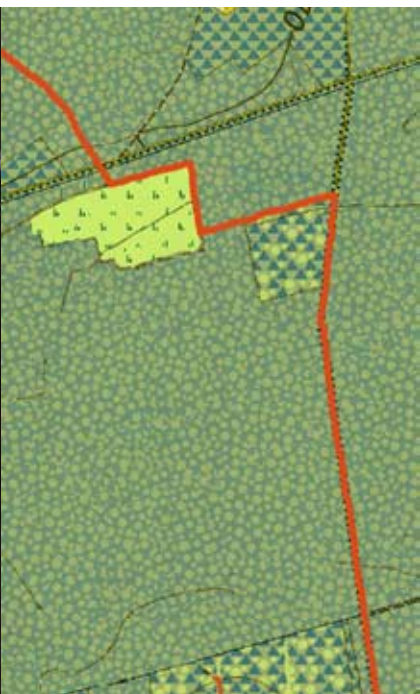

Rak Laban (Raks Wereld)

Voorwoord

1:Samenkomst

2: Pilaren

3: Tempel

4: Schuilhut

5: Schaduwwijk II

6: Schaduwwijk I

7: Obelisk

8: Vrede (Thy end of rebellious power)

9: Kaart

Toren (Castle of no return)

Het laatste schrijven, anno 2009

Manifest of Nihilistic Romanticism

We do not believe: not in a goal, not in universality; life is pointless, the universal world is hollow. This means that life and world are random and changeable; it is something individual. With this, humans must live, since life and world are the sole habitat of humanity. The human being experiences this world with his feelings and imagination. Here nihilism and romanticism meet; the world of the nihilistic romanticist is a world of individuality, freedom and the sublime. The nihilistic romanticist composes his own atmospheric world with his experience and feelings.

We are not nihilistic fatalists. These people see emptiness and pointlessness as the end to life, when these principles turn life around like a coin. Neither are we nihilistic naturalists, who see the world as a real and scientific place. They believe in universality, when there is no universal world; and when nihilists should not believe. Nor people who escape from reality and believe in a higher world, when there is nothing higher than oneself. We are nihilistic romanticists, true nihilists and true romanticists!

Naar een nieuw wasdom

Tijdslijn

3-2	2-1	1-0	0-1
<i>Verlichting</i>	<i>Avant-garde</i>	<i>Nihilisme</i>	<i>Romantiek</i>
<i>Positívisme</i>	<i>Fatalisme</i>	<i>Vrijheid</i>	

2-1 Avant-garde

De avant-garde is een beweging die haar grenzen steeds verlegde. Ontstaan vanuit de verlichting en haar vrijheidsidealen is dat ook haar uiteindelijke doel. Ze hadden daarover een positieve ingesteldheid, ze hadden een utopische wereld in gedachten (modernisme). Toen de avant-garde uiteindelijk alle grenzen had verlegt stond het voor een muur van leegte, daar hield het op.

Andere bewegingen zagen het levenslicht in de volgende periode, waaronder het postmodernisme. Deze bewegingen zette zich enerzijds af tegen de avant-garde, anderzijds leken ze de muur van leegte waartegen de avant-garde was vastgelopen niet te willen aanvaarden. Deze bewegingen zochten andere paden op om verder te gaan, maar keer op keer stootte ze tegen die muur van leegte, wat ook het einde van de beweging bewerkstelligde. Ze maakten keer op keer dezelfde 2-1 beweging als de avant-garde, met steeds minder hoop op een positieve afloop, wat het fatalisme in de hand werkte.

1-0 Nihilisme

De fatalisten zagen het al aankomen, een wereld zonder hoop. De nihilisten aanvaarden de leegte waartegen de 2-1 bewegingen stuitte, daardoor was er geen muur meer en konden de grenzen weer verder verlegd worden. Ze lieten alle hoop varen, ze lieten alles afglijden naar de leegte, naar het zinloze, naar het doelloze. Uiteindelijk wordt het nulpunt bereikt, alles is leeg en zinloos, het doel van de nihilistische fatalisten.

0-1 Nihilistische Romantiek

Maar toch is er het leven, hoewel het leven als zinloos en leeg werd beschouwd, is het leven en haar wereld de enige habitat van de mens. Het lege in het leven en haar wereld moet daarom beschouwd worden als subjectief, er is geen algemene werkelijkheid, de algemene werkelijkheid is leeg, men kan dus niet geloven in de algemene echtheid van iets. Er is alleen “mijn” werkelijkheid, maar ook hierin kan men niet geloven, deze werkelijkheid is veranderbaar en willekeurig.

De nihilistische romanticist creëert en leeft in de werkelijkheid die hij zelf schept, selecteert, kiest, creëert. Dat is het nieuwe begin. De aanvaarding dat de mens een individu is, een persoon dat volledig op zichzelf staat. De romantische wereld is de plek van het individu, het is de plek waar de mens vrij is.

Intellectueel en esthetisch denken i.v.m. het Nihilistisch Romanticisme

Intellectueel en esthetisch denken

Het intellectueel denken is het denken waarbij de mens zich bewust is van de wegen die zijn denken volgt. Deze wegen zijn logisch opgebouwd en onder-

steunt door het herinneren. De mens kan op twee manieren herinneren: Door actief en bewust te graven in het geheugen, daarbij maakt hij wederom gebruik van het intellectuele denken door op een logische manier de herinnering te vinden in een vooropgebouwde systematiek. De mens kan ook herinneren door associatief te denken, hierbij laat hij de herinneringsfunctie zelf het werk doen, associatief denken gaat het best op een inactieve en onbewuste manier. Het intellectueel denken noemt de mens ook 'het rationele'. Het bouwt aan de abstracte wereld van de systematiek (het filosofische en psychologische) en is er om problemen van praktische aard op te lossen.

Het esthetisch denken is te vergelijken met het associatief denken. In het esthetisch denken is de mens zich niet bewust van de wegen die zijn denken volgt. Net zoals het intellectueel denken is het esthetisch denken logisch opgebouwd, maar niet ondersteund door het herinneren. Het herinneren is immers een functie die iets naar het bewuste brengt. Het leven wordt gemaakt door de mens en gaat zoals de tijd steeds voorwaarts, al is dat bij de ene sterker dan bij de andere. Het esthetisch denken brengt de esthetische creatie voort, een creatie die één der zintuigen ondersteunt. Deze creatie komt voort uit de logische opbouw van het gemaakte leven, uit de ervaring en het beleven van de zintuiglijke waarneming en uit de actuele abstracte wereld. Het esthetische denken is dus een creatie van het actuele leven, van al het gene dat de mens bezig houdt in de actuele tijd. Het esthetisch denken noemt de mens ook 'het intuïtieve'. Het bouwt aan de abstracte wereld van het imaginaire en is er om de mens te behagen.

Op weg naar het nihilistisch romanticisme

Beide disciplines zijn noodzakelijk voor het nihilistisch romanticisme, zowel het intellectueel denken als het esthetisch denken. In de weg naar het nihilistisch romanticisme is het nuttig en noodzakelijk dat de mens bouwt aan beide disciplines.

Het nihilistisch romanticisme is de wereld waar de mens vrij kan zijn, als een ongebonden en onafhankelijk individu. Opdat deze romantische wereld een wereld van vrijheid zou zijn moet de mens echter eerst het nihilistische aspect van deze wereld bemachtigen. Dit kan bereikt worden door de volledige opbouw van een systematiek in de abstracte wereld, filosofisch en psychologisch van aard. De volledige opbouw van de systematische abstracte wereld leidt immers naar het fatalistisch nihilisme. Via het intellectueel denken komen we tot de conclusie dat alles leeg en zinloos is, zonder doel, dat is het geheim van de realiteit. Er is geen realiteit, alles is gemaakt door de mens. Niet de romantische we-

reld is een vlucht van de realiteit, wel de realiteit zelf. Eenmaal de mens zichzelf verlost van het fatalistisch nihilisme, hij aanvaard dat niet het lege, maar wel het leven centraal staat, is de romantische wereld de enige wereld die overblijft voor de mens. Nu is hij klaar voor het nihilistisch romanticisme.

Eenmaal de mens verlost is van het fatalistisch nihilisme moet hij de opgebouwde systematiek behouden (die hem leidde naar het lege en zinloze en hem verlost van het fatalistische aspect daarvan), zodat hij niet gaat geloven in zijn eigen romantische wereld. Het intellectueel denken is nu van minder belang en kan alleen nog gebruikt worden voor het oplossen van praktische problemen. Nu is het aan het esthetisch denken om de romantische wereld op te bouwen. Daarbij kan het esthetisch denken putten uit de abstracte wereld van het imaginaire. Indien de romantische wereld niet gematerialiseerd wordt blijft het eigenlijk hangen in de abstracte wereld van het imaginaire, maar aangezien de realiteit leeg is vervalt het abstracte. Het imaginair abstracte en hetgeen wat de mens waar neemt door de zintuigen zijn dan immers één. Met het esthetisch denken bouwt elk individu zijn eigen romantische wereld op, dat is zijn vrijheid, in een wereld te leven die hij zelf creëert en verkiest.

De vrijheid van de mens beperkt zich dus enkel tot de invulling van het leven, de energie waarmee hij dat doet en de vrijheid die hij zichzelf daarin toe-eigent, dat is het enige dat mensen van elkaar doet verschillen.

De bron

Beste samenleving,

Meer dan tien jaar heb ik gezocht naar een filosofische basis voor het leven, deze heb ik gevonden in wat ik nu het 'Nihilistisch Romanticisme' noem. Al die tijd ben ik op zoek geweest naar een rustplaats, een plaats waar ik kon stoppen met filosoferen, een plaats waar ik kon vinden. Vanaf hier gaat ik dieper het bos in.

Met vriendelijke groet,
Pieter Van Nieuwenhuysse
Rak Laban

A
3

Naar de eigen wereld
Pieter Van Nieuwenhuyse

Auteur: Pieter Van Nieuwenhuyse
Titel: Naar de eigen wereld
Ondertitel: Uiteindelijk zal macht moeten wijken voor noodzaak!

Met dank aan Johan Teirlinck die het schrijfproces en de opmaak van deze studie begeleidde, de opleiding Vrije Kunsten Sint-Lukas Brussel waar ik veel aan heb gehad, mijn ouders die mij bleven ondersteunen, mijn collega's, leerkrachten en leerlingen, waar ik niet zelden wat van opstak en mijn zelf die mij voldoening gaf tijdens het schrijven van dit boek.

Inhoud

Individualisme

- Inleiding van deze studie 95
- Het referentiekader 95
- Basisprincipes van mijn referentiekader i.v.m. de ander 97
- Voldoening: het eigene 98

De gemakzuchtige mens

- Inleiding 100
- De fictieve wereld 100
- Identiteit 101
- Een conflictueus referentiekader 102
- Eindwoord 102

De individualistische samenleving

- De massamens en de individualist 103
- Een samenlevingsmodel 103
- Individualisme in mijn referentiekader 105
- Persoonlijke noot 105

De Post Romantische invulling

- Inleiding 106
- Romanticisme 107
- Post Romanticisme 107
- Mijn beeldenstudie 109

De Verdiepers

- Inleiding 122
- Verdiepers en verruimers 122
- Projectart: inleiding 124
- Projectart: stadia 125
- De deelnemers 126
- Eindwoord 126

Mijn verdieping, mijn 'eigen wereld'.

- Inleiding 127
- Het epische personage 127
- Mijn wereld in de imaginaire wereld 129
- Mijn wereld in de reële wereld 130
- Verdrag Romantic Project Confederation 131

(In deze studie geef ik zo goed als overal een andere (licht verschillende) context aan maatschappelijk bepaalde termen. Over bepaalde termen houd ik er een eigen mening op na, een mening die meer past binnen mijn referentiekader. (bvb: Het 'romanticisme' is in mijn referentiekader gelijk aan de 'diepe beleving van de uiterlijke wereld'.) Andere keren gebruik ik bestaande termen of een aaneenschakeling van bestaande termen om een context uit mijn referentiekader te kunnen communiceren aan de lezer of ontvanger. (bvb: De 'reële wereld', waar realiteit in mijn referentiekader gelijk staat aan de 'door de mensheid aanvaarde illusie waarin de mens samen kan leven'.) Met het lezen van de tekst wordt de betekenis van de meeste termen duidelijker. Bij andere termen ligt het gevoelsmatiger of moeilijker. (bvb: De 'eigen wereld' die in mijn referentiekader een veel bredere connotatie krijgt dan juist 'de eigen wereld'.) De juiste betekenis van een term is soms ook te vinden in één van mijn andere boeken. (bvb: Het 'melancholisch' karakter van bepaalde zaken.) Maar zelden hebben maatschappelijk aanvaarde termen precies dezelfde betekenis in mijn referentiekader, doch er is echter altijd een verwantschap.)

(Termen waarmee ik een naam wil geven aan een bepaalde context schrijf ik met een hoofdletter, termen waarmee ik enkel een bepaalde context wil duiden schrijf ik met kleine letter. (bvb: In de 'romantische' wereld of het 'Romanticisme' in de wereld.) Tussen 'aanhalingstekens' staan woorden die ik wil benadrukken. Termen met dubbele ("aanhalingstekens") en twee haakjes zijn verwijzingen naar hoofdstukken binnen het boek, termen in de tekst met dubbele "*aanhalingstekens*" waarbij de woorden schuin staan zijn verwijzingen naar teksten of titels uit andere boeken.)

Voorwoord

Zoals opgemerkt door een lezer, communiceer ik in dit boek inderdaad tussen het ik en de ander, specifiek tussen het ik en de samenleving en haar structuren. Ik probeer in dit schrijven geen aansluiting te vinden bij bestaande contexten en referentiekaders (het academische), wel neem ik een positie in in de ruimte waarin de bestaande contexten en referentiekaders zich bevinden. Het is deze ruimte die de samenleving bijeenhoudt en überhaupt het samenleven mogelijk maakt. Ik wil dan ook benadrukken dat het in dit werk wel degelijk de bedoeling is mij tot deze ruimte te verhouden. Door positie in te nemen maak ik mezelf kenbaar, ik ben niet bang om mezelf te brandmerken tot een bepaalde stroming binnen de samenleving, al ligt dat waarschijnlijk aan het feit dat ik deze stroming in dit schrijven min of meer zelf definieer. Maar toch, ik hou wel van het mysterie, maar het mysterie gebruiken als dekmantel dat vind ik maar niets. Daarom heb ik niets tegen categoriseren en dergelijke meer. Maar ik maak wel een verschil tussen categorie en cliché. En dat verschil heet nuance.

Individualisme

Inleiding tot deze studie

Al sinds ik geleerd heb om zelfstandig te denken ben ik altijd bezig geweest met de belangrijke vraagstukken. Achteraf gezien probeerde ik mijn referentiekader te vervolledigen om van daaruit de belangrijkste vraag in te kunnen vullen: “Wat moet ik doen?” Nu alle gaten van mijn referentiekader zijn gevuld, nadat ik vele malen alles overhoop heb gegooit omdat bepaalde zaken niet klopten in mijn referentiekader, weet ik wat ik moet doen en zou ik eigenlijk moeten ophouden met schrijven. Toch kan ik het niet laten, want het schrijven wekt te veel enthousiasme in mij op. Dat heeft wellicht te maken met het feit dat ik nog steeds leer van mijn referentiekader: mijn referentiekader zit wel juist in elkaar, maar er is nog veel werk in de hiërarchie van belangrijkheid van de verschillende deelaspecten. Met andere woorden, ik leer nog bij over hetgeen waarop ik de focus moet leggen en hoe ik dat moet communiceren tot de ander. Bijgevolg heeft deze studie dezelfde kern als mijn vorige werk “*avant-garde melancholie*”, maar de focus is hier erg verschoven. Het lijkt erop dat ik in de toekomst of wel alleen boeken zal schrijven waarin de focus verlegd wordt ofwel deelaspecten van mijn referentiekader zal belichten en uitwerken. Bij deze wens ik ieder veel leesgenot en ik hoop dat ik de lezer ook iets kan bijbrengen.

Het referentiekader

Een referentiekader heeft met logica, consequentie en consistentie te maken. Referentiekaders zijn denkkaders. Op de tweede plaats staat inhoud, als onderdeel van het referentiekader, maar niet behorende tot de logica. Inhoud heeft te maken met kennen. Vanuit eenzelfde standpunt, kunnen verschillende inhouden bestaan. Bvb de inhouden ideologie en religie hebben hetzelfde standpunt vanuit de consequentie die afhankelijkheid voortbrengt (zie subhoofdstuk “Identiteit”). Een standpunt is natuurlijk maar één onderdeel van het referentiekader en behoort enkel maar tot de consequentie van de logica. Vanuit één standpunt kunnen ideologie en religie over dezelfde kam geschoren worden. Als we met alle consequenties rekening houden, en dat moet ook willen we het individu kennen, dan moeten we een verschil erkennen tussen ideologie en religie.

Inhoud staat dus op de tweede plaats, na de logica. Volgens mij is het referentiekader belangrijker dan het zich inzetten op de inhoud of het weten. Men zegt wel eens dat de geschiedenis zich steeds herhaalt, dat de mens nooit iets van zijn geschiedenis leert. Persoonlijk denk ik dat dit komt omdat de nadruk juist op het kennen van de geschiedenis ligt, maar als die kennis niet past in een referentiekader dat voorkomt dat de geschiedenis zich herhaalt, dan zal het zich herhalen. Zou men echter de nadruk leggen op het referentiekader en de mens als dusdanig innerlijk in orde laten komen dan zou men helemaal niets hoeven te kennen. De geschiedenis is in die zin ook helemaal niet belangrijk. Een goed referentiekader is dat wel. Wat dan een goed referentiekader is, dat moet het individu zelf maar uitvinden. Een goed referentiekader heeft in mijn referentiekader drie belangrijke regels, dat is respect, gelijkheid en vrijheid (zie volgend subhoofdstuk). Ik ben er tevens van overtuigd dat het referentiekader zelf inhoud kan regenereren, en het is misschien deze inhoud die echt belangrijk is voor het individu, niet de kennis die we met de paplepel toegediend krijgen.

In tegenstelling tot het overhevelen van kennis in het brein van de student kan men geen referentiekaders overhevelen. Inhoud kan men blijven overhevelen zo veel en zo lang men wil, de student maakt een selectie (al dan niet uit eigen inzicht) en categoriseert de inhoud in verschillende vakken. Een referentiekader is pas afgewerkt als men alle gaten heeft gevuld of met andere woorden als alle consequenties van de logica, die aan het fundament van het referentiekader liggen, met elkaar overeenstemmen (consistent zijn). Zolang dit niet het geval is, en wellicht is dit niet het geval, kan men invloed uitoefenen op de student (en we zijn allen studenten in zeker opzicht). Het is echter alleen de student zelf die zijn referentiekader kan aanpassen of bijvullen. Alleen als de leerkracht de student brainwashed kan dit anders verlopen, maar dat kan geenszins de bedoeling zijn, het zou immers van de leerkracht een leermacht maken. Inhoud is of is niet, referentiekader is nooit. De leerkracht kan ofwel een referentiekader aanbieden, waarbij de student zijn referentiekader vergelijkt met dat van de leerkracht om zo tot inzicht te komen ofwel kan de leerkracht het referentiekader van de leerling ter discussie stellen en hem wijzen op de gaten, waarbij de leerling aangezet wordt om die gaten te vullen. Dat zijn de twee manieren. Met deze studie bied ik mijn referentiekader aan, of toch een groot deel ervan.

Het referentiekader kan gesplitst worden in drie categorieën, het referentiekader heeft betrekking op de persoonlijkheid, de interactie met de ander en de eigen wereld. Het zijn deze twee laatste aspecten die een cruciale rol spelen in deze studie. Uit de interactie met de ander kan immers een visie worden ontwikkeld op de samenleving, uit de eigen wereld een visie op de persoonlijke behoeftes.

Basisprincipes van mijn referentiekader i.v.m. de ander

- "Ieder mens is een individu en moet als zodanig benaderd worden."
- "De grenzen van ieder individu dienen gerespecteerd te worden."
- "Wat ik mezelf veroorloof, kan ik een ander niet verbieden."
- "Elk individu heeft het recht om zijn eigen weg te bepalen."

De drie onderstaande basisprincipes zijn de fundamenteën van mijn referentiekader i.v.m. de ander. De manier waarop deze drie aspecten met elkaar verbonden zijn, bepaalt de handelingswijze waarop ik als individu in interactie treed met de ander en mijn visie over de reële wereld bijstel.

Er dient een juiste balans te zijn tussen respect, gelijkheid en vrijheid. Dit noem ik de logica van het respect.

Respect betekent voor mij dat iedere mens als een individu wordt behandeld. Wat wil zeggen dat er geen sociale waarden en normen opgelegd kunnen worden aan het individu, maar dat de ander zijn waarden en normen van elk individu gerespecteerd worden: de grenzen van het individu mogen niet gebrutaliseerd worden. Ik ga hier in tegen het gebruik: "Zo denkt de groep, dus zo moet jij ook denken." Natuurlijk mogen de grenzen van ieder individu wel ter discussie gesteld worden. Maar ik heb geen recht om de grenzen van de ander te verleggen naar hoe ik of de groep waartoe ik behoor de wereld ziet, ik moet wachten tot de ander zelf zijn grenzen heeft bijgesteld. Grenzen mogen wel afgetast worden, zo is het onvermijdelijk dat de grenzen worden overschreden wanneer twee mensen elkaar niet goed kennen. Dat kan ook geen kwaad, maar eenmaal je de grenzen van de ander kent, moet je deze respecteren.

Gelijkheid lijkt in schril contrast te staan met mijn invulling van respect. Gelijkheid betekent voor mij dan ook dat de rechten (maar niet de plichten) die je uit je eigen waarden- en normensysteem haalt ook gelden

voor ieder ander individu. Ik denk dat dit de meest nobele manier is om met de ander om te gaan, daar tegenover staat eigengereidheid. Gelijkheid staat aan de wieg van mijn waarden-en-normen-systeem. Wat ik wil moet ook voor anderen mogelijk zijn.

Het individu mag de kans niet ontnomen worden om de eigen wereld ten volle te kunnen beleven en de eigen talenten ten volle te kunnen ontwikkelen. Elk individu moet een eigen wereld kunnen scheppen waarin hij of zij zich volledig kan uitleven, dat is vrijheid. Maar mensen moeten wel rekening met elkaar houden: respect en gelijkheid mogen nooit uit het oog verloren worden in de ontwikkeling van de eigen wereld.

(Eigenlijk zijn de basisfundamenten van mijn referentiekader logica, consequentie en consistentie. In mijn referentiekader i.v.m. de ander worden deze vertaald naar respect, gelijkheid en vrijheid.)

Het eigene: voldoening

Met het referentiekader alleen heeft het individu niet veel. In tegenstelling tot wat velen vinden, is het referentiekader niet het individu, maar staat het referentiekader het individu alleen maar ten dienste. In de kern van ons wezen is er maar één kracht die ons voortstuwt: voldoening willen hebben. Alles staat in het teken van voldoening. En dan bedoel ik niet de oppervlakkige voldoening (de vluggertjes), in onze westerse samenleving ligt dat immers voor het grijpen en zou het ook maar oppervlakkig zijn dat te bombarderen tot belangrijkste streefdoel. Al zijn er heel wat mensen die de vluggertjes aangrijpen als belangrijkste levensdoel, omdat ze de moed ontbreekt om voor de diepere voldoening te gaan. Waar ik op doel is, om het in begrijpelijke termen uit te drukken, spirituele voldoening. Hoewel ik niet in spiritualiteit geloof en het daarom eerder in de richting zoek van de diepe sensitieve voldoening: de mens die tracht om de innerlijke gevoelens te bevredigen. (Om de gevoelens te voelen.)

Ik verdeel het individu in drie lagen. In de eerste laag is er het bewuste dat ik het ik noem. In het bewuste ligt het denkende deel dat het referentiekader kan scheppen. In de tweede laag liggen de gevoelens die ik de persoonlijkheid noem. De mens is daarin niet vrij, hij kan immers niet bepalen welke gevoelens tot zijn persoonlijkheid behoren. In de derde laag ligt de eigen wereld, een combinatie van de reële en de imaginaire

wereld (zie later). Het individu kan niet bestaan zonder deze drie lagen en de drie lagen kunnen niet zonder elkaar bestaan. Het verschil zit hem alleen in de mate waarin de drie lagen bestaan: in de kwaliteit en kwantiteit van gevoelens, van wereld en van bewustzijn. Wil het individu dat zijn bewustzijn totaal wordt bevredigd, dan moeten de gevoelens waarmee hij verbonden is totaal overeenstemmen met de eigen wereld (mijn definitie van het sublieme: de totaliteit van het schone). Dit wil zeggen dat het individu moet streven naar een eigenheid van de eigen wereld en niet moet meeleuren met de algemene reële wereld. De vrijheid van de mens schuilt hem in de mate waarin hij voldoening wil hebben; vrijheid zou dus wilskracht kunnen zijn.

Een goed referentiekader helpt je met het vinden van voldoening. Het laat een lange termijnvisie toe. En vooral dat laatste is belangrijk in het samenleven met de ander: de ander is immers ook een bestemming van het verlangen tot voldoening, anders zouden we niet met de ander leven. Het referentiekader is noodzakelijk om te achterhalen wat precies de gevoelens zijn die de belangrijkste zijn voor het individu. Bewustwording is daarin het sleutelwoord. Alleen met een goed referentiekader dat alle aspecten van het leven dekt kan het individu op een bewuste manier de wereld scheppen naar het evenbeeld van zijn gevoelens.

De gemakzuchtige mens

Inleiding

Ik onderscheid in onze samenleving twee soorten groepen: de drukkingsgroepen en de interessegroepen. Interessegroepen zijn groepen die een bepaalde interesse hebben en zich daarvoor als groep willen inzetten om op die manier via hun interesse tot voldoening te komen, waarbij ze hun interesse manifesteren in de wereld op basis van een evenwichtige houding tussen respect, gelijkheid en vrijheid. Drukkingsgroepen daarentegen gebruiken de machtsfactor om hun interesse te manifesteren in de wereld. Interessegroepen worden gedragen door individuen, daar er voor een interesse individuele verantwoordelijkheid moet afgelegd worden. De groep is alleen daar omdat mensen meer voldoening vinden als ze bij elkaar zijn. Het individu dat zich niet in een groep kan vinden heeft dus evenveel recht van spreken daar alle individuen op gelijke hoogte staan, alle individuen zijn uiteindelijk met hetzelfde bezig: ze scheppen een wereld waarin ze voldoening kunnen vinden. Het individu kan zich daarom niet verschuilen achter een vermeend recht of een vermeende plicht tot handelen die andere individuen niet hebben. Dit sluit echter geen drukkingsgroepen uit, maar zorgt ervoor dat macht uitoefenen een keuze wordt. Men kiest om tegen andere individuen in te gaan of hen te respecteren.

De fictieve wereld

In mijn referentiekader is de reële wereld een overeenkomst tussen de individuen die erin leven. Zoals eerder aangehaald bestaat het individu uit drie lagen, het bewuste, de gevoelens en de wereld. Dit is ook het enige wat bestaat, er is niks anders. De invulling van deze drie lagen is niet algemeen geldig: er is dus geen universele waarheid, de waarheid geldt alleen voor het individu en is bij deze subjectief van aard. Toch is er een reële wereld, deze wereld (die eigenlijk de eigen wereld is) is enkel een communicatiemiddel. Enerzijds wordt er getracht deze wereld zodanig vorm te geven dat ze overeenstemt met onze gevoelens (om voldoening te krijgen), anderzijds is de wereld de manier waarop we in contact kunnen komen met de ander, met onze medemens. Er is maar één manier om dit contact te garanderen: door alle mensen in een overeenkomstige wereld te laten leven. Daarom is de wereld een over-

eenkomst. Het is deze wereld die ik de reële wereld noem, de wereld waar de eenzame mens zijn eenzaamheid kan verliezen. Daarom is de realiteit van de reële wereld fictief, ze is immers een overeenkomst. En wat overeenkomt is niet één. De reële wereld is een versnippering van eigen werelden waarbij iedere eigen wereld net ietsje anders is en net ietsje anders wordt ervaren, maar waar net genoeg overeenkomsten zijn om samen met de ander te kunnen zijn.

De overeenkomst is doorgegeven door de voorouders naar de huidige generaties. Als we opgroeien wordt de reële wereld aan ons geopenbaard door alles wat ons beïnvloedt. Doorheen de tijd verandert deze reële wereld door de invloed die de eigen wereld heeft op de reële wereld: de overeenkomst verandert doorheen de tijd.

Behoudsgezinde krachten moeten er attent op worden gemaakt dat ze ervan uitgaan dat de reële wereld of het beeld dat ze hebben van een teloor gegane reële wereld wellicht niet overeenstemt met hun gevoelens en als dusdanig niet tot totale voldoening leidt. Teloor gegane reële werelden zijn immers ook overeenkomsten die gebaseerd zijn op de middenmoot of op de gevoelens van de machthebbers. En waarom zou het individu ervan uitgaan om zo'n wereld te laten gelden voor alle mensen? De ideale eigen wereld kan toch alleen gelden voor het individu en niet voor alle individuen? (de massa)

Identiteit

Zoals eerder aangehaald ligt de ware identiteit in de persoonlijkheid of m.a.w. in de elementen waaruit het individu voldoening haalt. De rechtmatige identiteit van het individu ligt daarom in de gevoelens die voor hem het belangrijkste zijn om voldoening uit te halen. Hij kan zijn identiteit etaleren met de elementen uit de eigen wereld die met de gevoelens overeenstemmen, in de communicatie met de algemene ander zijn het juist deze elementen waarmee de identiteit kan gedeeld worden.

Het kost echter heel wat moeite om te achterhalen wat de juiste persoonlijkheid (identiteit) is. Het kan een hele worsteling zijn om bewust te worden van alle aspecten van het individu en soms zijn bepaalde gevoelens moeilijk te aanvaarden. Het is veel gemakkelijker om een referentiekader van buitenaf te adapteren en zich eigen te maken. De onderwerping aan de macht die daarbij gepaard gaat, neemt de mens er

graag bij. Hij hoeft dan immers niet zelf na te denken. De mens is natuurlijk zo slim om een referentiekader te adapteren waarbij hij in beperkte mate zijn gevoelens kan bevredigen en zijn eigen wereld kan creëren. Of zijn het de machthebbers die zo slim zijn? Maar die zitten natuurlijk in hetzelfde schuitje, want zowel de machthebbers als de mensen die zich onderwerpen aan de macht hoeven minder naar zichzelf te zoeken en onderwerpen zich aan een beperkte individualiteit.

Een conflictueus referentiekader

Waar de individualist op zoek gaat naar een manier om een consistent referentiekader te creëren, zal de gelovige de conflicten in zijn referentiekader oplossen met zijn geloof, een praktijk waarbij we iets voor waarheid aannemen wat niet past binnen ons referentiekader en het daarom naar het hogere of onbegrijpbare overhevelen. Het denken wordt met andere woorden op de conflictpunten in het referentiekader uitgeschakeld.

Eindwoord

Het draait eigenlijk steeds om hetzelfde verhaal: het individu bij wie de wilskracht ontbreekt om zijn eigen gevoelens om te zetten in een eigen wereld. Het ik van de mens is immers gemakzuchtig.

De individualistische samenleving

De massamens en de individualist

Er is nu een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de individualist en degene die daar niet aan beantwoordt. Vanuit deze stelling kan er gesproken worden over de massamens (de mens die niet aan het individualisme beantwoordt) en de individualist, waarbij de individualist zich tegenover de massamens stelt. Daarin zie ik een zeker gevaar, een gevaar dat de naam 'elite' draagt. Mocht de individualist zich als de elite voelen tegenover de massamens dan is hij er ook aan verbonden. Die verbintenis is contradictoir met het idee van individualisme: de individualist zou eigenlijk zijn eigen weg moeten gaan en keert de massamens dus de rug toe. Ik zie twee oorzaken van het idee van het elitisme en haar verbondenheid met de massamens: enerzijds zie ik een rancuneuze houding, in dat geval is de individualist nog niet klaar voor het individualisme. Anderzijds zie ik een educatieve houding, maar daar geloof ik niet in: als de individualist zichzelf tot een voorbeeld wil stellen kan hij zich beter afwenden van de verwachtingen van de samenleving, in dat geval zullen er veel meer mensen in zijn zog treden dan de massamens te gaan onderwijzen in het individualisme.

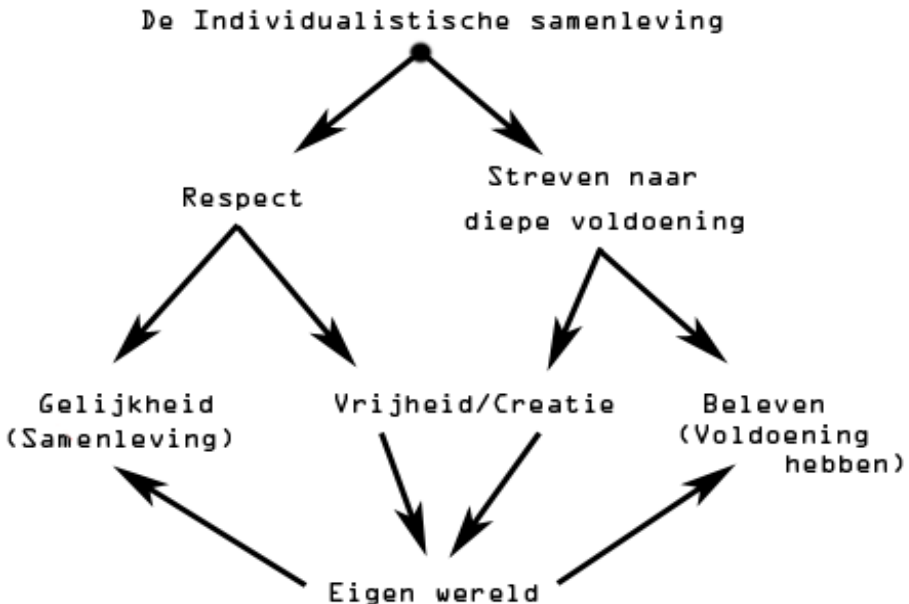
Conflictpunten in het referentiekader negeren, voorgekauwde referentiekaders overnemen en de reële wereld beschouwen als al bij al de meest geschikte wereld voor het individu, dat is de massamens, dat is de mens. Ik zie niet direct hoe de mens zich hier ooit zal van ontdoen. Hoewel ik toch een evolutie zie die niet tegen te houden is: de mens die constant evolueert van een geketend wezen naar een vrij wezen, waarbij we ons steeds onttrekken aan de reële wereld. Deze evolutie hebben we te danken aan de noodzaak om voldoening te ervaren, want uiteindelijk zal de macht daarvoor moeten wijken. De vraag is of de massamens zich ooit aan zichzelf kan onttrekken of dat het enkel de individualist is die zich inschrijft in die evolutie.

Een samenlevingsmodel

In het kader van de samenleving kan er met die evolutie een samenlevingsmodel ontstaan dat niet alleen de waarden van de individualist zou behartigen, maar ook een eindsamenleving kan zijn. Een eindsamen-

leving is de laatste samenleving aan het einde van een evolutie, een eindsamenleving is een samenlevingsmodel bestemd voor de eeuwigheid. In mijn eindsamenlevingsmodel geldt de logica van het respect. De enige wet is dus een evenwicht tussen individuele vrijheid, respect en gelijkheid, hieronder functioneert de samenleving. Individuen en interessegroepen kunnen in dit samenlevingsmodel vrijelijk naast elkaar leven met hun verschillende interesses zonder dat de één meer kansen krijgt dan de ander.

De evolutie van de mens is dus niet eeuwigdurend, maar stopt bij de individualist, bij de scheppende en naar voldoening strevende mens. Vanaf dat punt is de mens klaar voor de eeuwigheid. De evolutie van de mensheid zou stoppen wanneer we allen individualist zijn, in dat geval zou de eindsamenleving zijn intrede kunnen doen. Die kentering is niet alleen een einde, in feite is het pas het begin. Ik zie de mensheid nog altijd als zijnde op weg naar het begin, in zekere zin moet de mensheid nog geboren worden. De individualist is dan de mens die geboren is, die aan het begin staat. Niet dat hij daarom in de hemel moet worden geprezen. In een zinloos bestaan is anders zijn niet beter zijn, in een zinloos bestaan is evolutie niets zeggend, alleen het individu wordt er beter van.

Individualisme in mijn referentiekader

Individualisme is innerlijke structuur: individualisme is eigen referentiekaders maken, eigen persoonlijke grenzen stellen en een eerlijk onderzoek voeren naar wat het eigene motiveert en in beweging zet. Individualisme is respect: individualisme is de ander aanvaarden als een individu, als iemand met eigen grenzen, eigen referentiekaders en eigen verlangens. Individualisme is gelijkheid: als iedereen individu is, wordt niemand door een groepsstructuur gedragen en kan er geen belangenhiërarchie zijn, alle individuen staan op gelijke voet. Individualisme is streven naar diepe voldoening: individualisme is het streven naar een voor het individu toekomstig kwaliteitsvol leven. Individualisme is beleven: individualisme is het voelen van de gevoelens, waardoor voldoening mogelijk is. Individualisme is vrijheid/creatie: individualisme is het creëren of kiezen van een context waarin het individu een diepere voldoening tracht te waarborgen. Individualisme is de eigen wereld (voldoening hebben): de eigen wereld is de ruimte waar het individu zichzelf kan zijn en in zijn verbeelding kan leven, de eigen wereld stemt helemaal overeen met de gevoelens van het individu en is dus de plaats waar het individu voldoening vindt. Individualisme is de eigen wereld (samen leven): om dieper in de eigen wereld te zakken is het noodzakelijk dat het individu samen leeft met de ander. Individualisme is dus ook zoeken naar gelijkgezinden die elkaar iets bijbrengen of zelfs voldoening schenken. De groepen die hierdoor ontstaan, geven het individu geen plaats, de individuen geven de groep een plaats. Individualisme is dus ook innerlijke verbondenheid met de ander.

Persoonlijke noot

Ik zie mezelf zoals een marktkramer, in die zin dat ik mijn ideeënkraampje niet op de weg zet, maar ernaast: mensen die geen interesse tonen in wat ik te vertellen heb, kunnen voorbij mijn kraampje lopen, mensen die wel interesse tonen, kunnen de informatie en ervaringen die ik aanbied ter harte nemen. Ik zie mezelf niet als iemand die een educatieve rol speelt, maar als iemand die informatie verstrekt. Ik schrijf uiteindelijk voor degene die de samenleving reeds de rug heeft toegekeerd en mijn motto is: ik aanvaard niemand voor mij, niemand achter mij; ofwel loop je naast mij ofwel loop je niet naast mij.

De postromantische invulling

Inleiding

Met het individualisme alleen is de mens niet veel, het gaat er de individualist immers om een eigen wereld te scheppen waarbij hij maximale voldoening kan vinden in alle gevoelens die voor hem belangrijk zijn. Daarom kan de individualist het niet alleen bij de reële wereld houden, maar moet hij zien te achterhalen wat zijn ideale wereld is. Om dit te achterhalen moet hij een imaginaire wereld scheppen waarin hij alle elementen die hem tot voldoening zullen brengen een plaats kan geven.

We zijn natuurlijk mensen van deze aarde en ik ben er dan ook van overtuigd dat de meeste elementen die tot voldoening leiden al aanwezig zijn in de reële wereld. Alleen is de reële wereld een wereld van alle mensen en niet van het individu en gaat er in deze tijd vaak meer aandacht naar functionaliteit dan naar esthetiek. Daarom zal het er voornamelijk op neerkomen elementen uit de reële wereld naar de imaginaire wereld over te hevelen en ze daar te ordenen en een plaats te geven op de manier die bij het individu past. In dit proces kunnen er nieuwe combinaties ontstaan die in de reële wereld niet voorkomen. Het is dit proces dat al langer aan de hand is dat ik de postromantische cultuur noem. Voor veel mensen is de postromantische cultuur, of tenminste één van haar vele subgroepen, de manier om de eigen wereld in te vullen. Ik wil hier niet mee zeggen dat dit dé weg is van het individualisme, maar de individualist is ook niet vervreemd van de wereld. De postromantische cultuur is een oplossing voor veel andere mensen die wellicht met gelijkaardige gevoelens rondlopen.

Individualisme en voldoening zijn innerlijk met elkaar verbonden. Aangezien voldoening komt wanneer de gevoelens met de eigen wereld in contact komen, draait alles rond het medium dat dit contact mogelijk maakt en dat medium zijn de zintuigen, daarom spreek ik ook van sensitieve voldoening. De postromantische cultuur is er in de eerste plaats één van de bevrediging van de zintuigen, zonder enig ander doel. Daarom is de postromantische cultuur op een natuurlijke manier verbonden met het individualisme.

Romanticisme

Romanticisme in zijn puurste vorm zie ik als het beleven van de wereld. (In de kunsten en de literatuur de representatie van dat beleven.) Onder romantische beleven wordt begrepen het beleven van vorm, stijl, lijn, licht, kleur, etc. in de wereld en in objecten die het beeld van de wereld beïnvloeden (klederdracht, architectuur, etc. Het gaat hier dus niet om een adoratie van de objecten.), Daarbij ontstaat er een zekere mate van voldoening doordat bepaalde gevoelens worden opgeroepen. Onder beleven versta ik het voelen van de gevoelens, wat kan leiden tot voldoening.

Romantische subgroepen

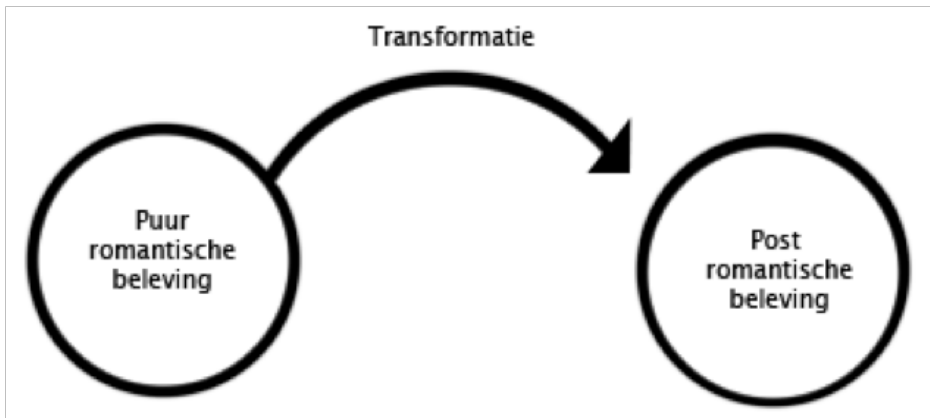
- Het natuurlijke landschap
- Het suburbane landschap
- Het urbane landschap

Postromanticisme

Het postromantische onderscheidt zich niet van het romanticisme door het tijdsverschil. Maar door de 'meer' factor. Postromantiek kent zijn oorsprong niet in het romantisch beleven, maar in de representatie van dat beleven. De representatie heeft zich langzaam verspreid, is daarop verknipd en is vervolgens gecategoriseerd tot verschillende werelden van beleven die maar gedeeltelijk op de reële wereld bestaan, maar in zijn geheel bestaat in de wereld die ontstaan is in de representatie. Die werelden dragen dus een imaginair of idealistisch aspect in zich. Imaginair omdat het niet in verhouding staat tot de reële wereld en omdat er een nieuwe wereld is gecreëerd in de representatie. Idealistisch omdat het ook gaat om een utopische of distopische wereld. Men is dus selectiever gaan omspringen met de romantische beleving, daar men zich beperkt tot een welbepaalde beeldcultuur en deze helemaal tot zich neemt. Uit de representatie van deze werelden ontstaan aan deze wereld gerelateerde objecten, die op hun beurt aanzetten tot beleven en tot representatie. Uit die dynamiek worden de imaginaire en idealistische aspecten reëel en gaan deel uitmaken van de reële wereld: ziedaar de postromantische cultuur en het Postromanticisme.

Waar het Romanticisme geënt is op de beleving van de reële wereld is het Postromanticisme geënt op de imaginaire wereld. De eigen wereld

van de Romanticist staat dus dichterbij de reële wereld, terwijl er bij de Postromanticist een veel groter samenspel is tussen de imaginaire wereld en de reële wereld: in het postromantisch beleven worden wel nog elementen uit de reële wereld beleefd, maar deze elementen worden bekeken door de bril van de imaginaire wereld. Vandaag de dag kan men dus nog steeds Romanticisme beleven, als men zich puur verhoudt tot de reële wereld en geen affiniteiten heeft met de postromantische cultuur. Deze scheidingslijn kan natuurlijk vaag zijn.

De postromantische cultuur is simpelweg een transformeren van de puur romantische beleving tot een meer verpersoonlijkte romantische beleving. De romantische beleving is het beleven van wat visueel aanwezig is zoals het landschap, urbaan of natuurlijk. De postromantische cultuur is de transformatie van dat visueel aanwezige, om zo via een omweg terug bij het romantisch beleven te komen. De beleving van het puur romantische en het postromantische is in se dezelfde, alleen wordt ze in het postromantische meer gezocht: het thema wordt meer gepersonaliseerd.

Postromantische subgroepen:

Distopisch/Utopisch

- Het vroeg industriële (steam)
- De gothic romance (gothic)
- Het cybernetische (cyber)

Distopisch

- Het postindustriële

- Puintijden
- Het eindeloze Utopisch
- Het dramatische landschap
- Het sublieme landschap (fantasy)
- Het folkloristische landschap (pagan)

Mijn beeldenstudie

De categorisering van de postromantische cultuur gebeurt nu door middel van de verschillende genres in de muziek. Deze genres inspireren zich echter vaak op een beeld of een verbeelding van de (een) wereld. Dat gaat dan ook gepaard met het produceren van veel beeldmateriaal om het muzikale project in de juiste atmosfeer te brengen. In deze studie gebruik ik dat beeldmateriaal om de postromantische beeldcultuur te categoriseren in postromantische subgroepen. Elke subgroep vertegenwoordigt een idealistische belevingswereld (distopisch of utopisch).

Ik wil hier benadrukken dat het mijn beeldenstudie is, maar dat ik wel getracht heb om een zo objectief mogelijk beeld te scheppen van de verschillende (post)romantische belevingswerelden. Ik heb dan ook getracht om alle subgroepen in deze studie te brengen. Natuurlijk kunnen er nog vele onderverdelingen en cross-overs gemaakt worden, maar ik wou hier enkel de hoofdgroepen accentueren. Wat dan precies past binnen de hoofdgroepen en binnen de onderverdelingen, dat valt wel meer binnen mijn interpretatie.

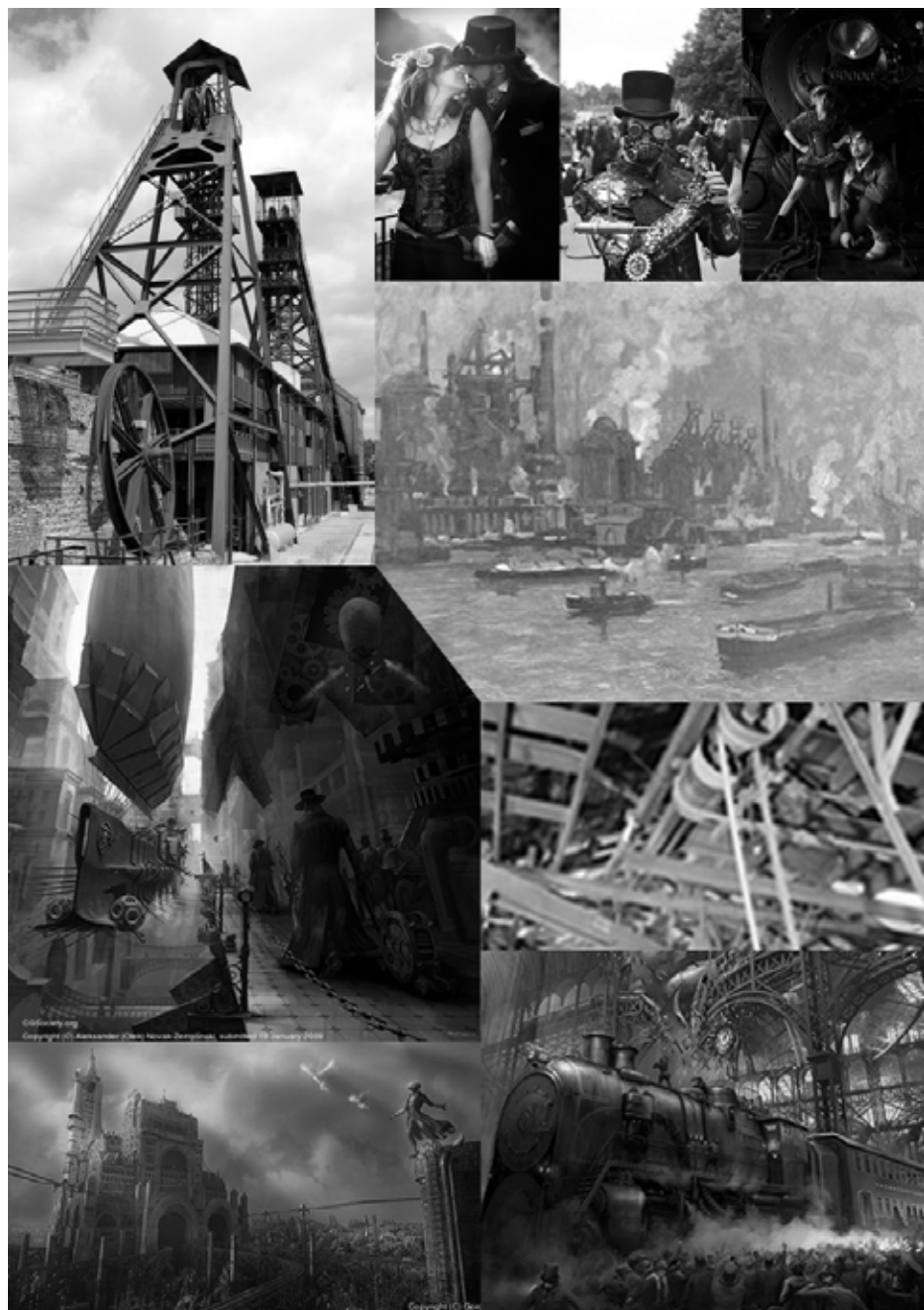
Het natuurlijke landschap

Het suburbane landschap

Het urbane landschap

Het vroeg industriële (steam)

De gothic romance (gothic)

INFILTRA ZM

HEMATOSIS
Machines Before Man

RESISTANCE.2012

Het cybernetische (cyber)

Het postindustriële

Puintijden

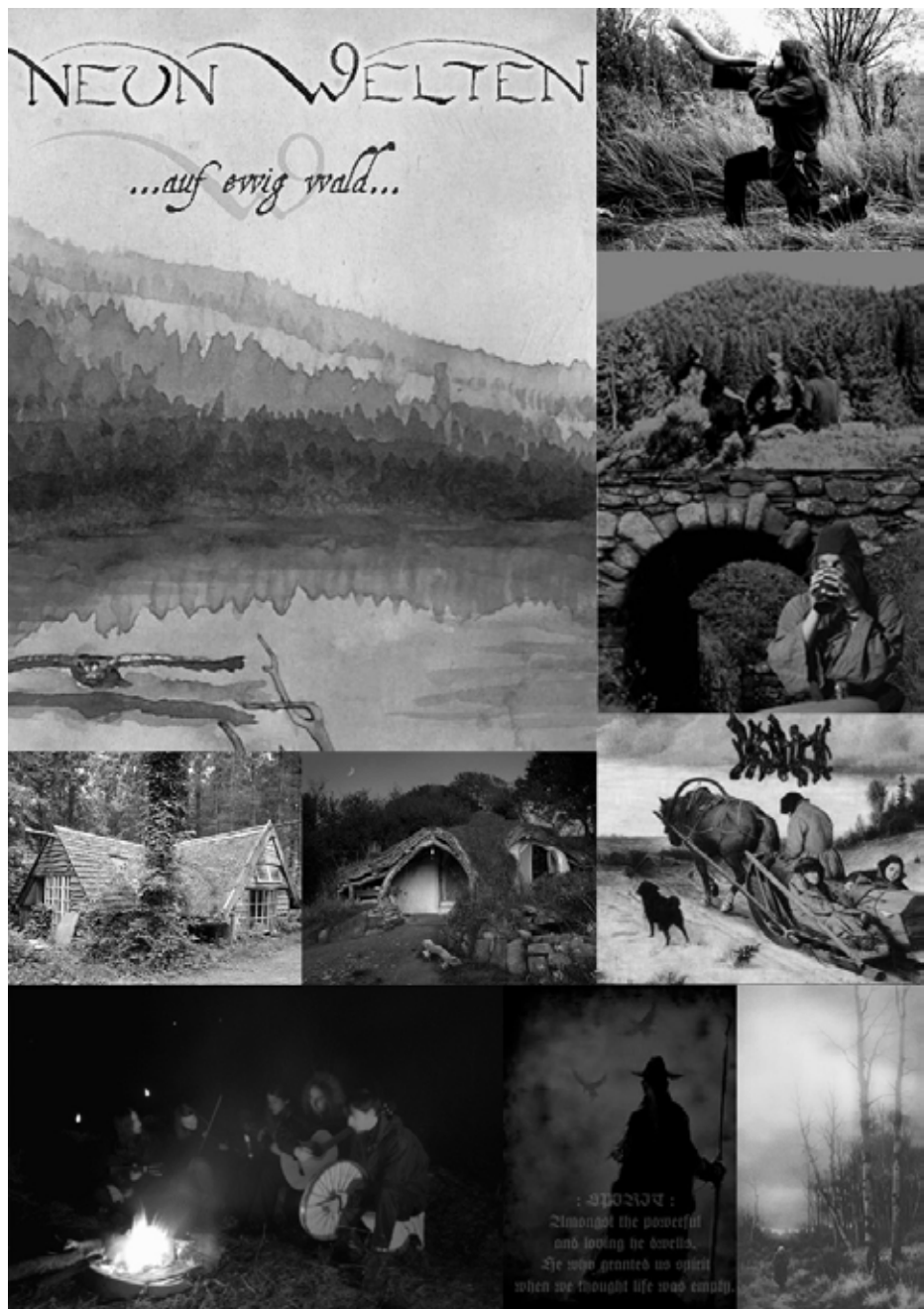
Het oneindige

Het dramatische landschap

Het sublieme landschap (fantasy)

Het folkloristische landschap (pagan)

De verdiepers

Inleiding

Ik sprak eerder over de drie lagen van het individu, bewustzijn, gevoelens en eigen wereld. Daarin kan de mens alleen verschillen in de kwantiteit en kwaliteit waarin deze drie lagen voorkomen. Zoals eerder geschreven, is de mens daar echter niet vrij in, de mens kan alleen bewust zijn van de gevoelens die in hem zitten en kan alleen de eigen wereld scheppen naar zijn gevoelens. De gevoelens staan buiten de wil van het individu. De gevoelens kunnen echter wel veranderd worden doordat de eigen wereld verandert, er is dus een wisselwerking. De mens is dus veranderbaar, waar de gevoelens naar evolueren hangt af van de invulling van de eigen wereld. De invulling van de eigen wereld is echter zo complex dat dit nooit geheel kan bepaald worden door het bewustzijn. Hoe goed het bewustzijn de gevoelens ook kent, de eigen wereld zal voornamelijk worden opgebouwd uit de elementen die in de tijd en de ruimte waarin het individu leeft voorhanden zijn. In deze tijd en ruimte is er nooit eerder meer voorhanden geweest en zijn er ruimschoots keuzemogelijkheden. De hoeveelheid aan postromantische werelden en de complexiteit binnen die werelden zeggen al genoeg. Het individu is dus ook een wezen van zijn tijd. Afhankelijk van de mate waarin het individu voldoening vindt en de energie die hij in de schepping van zijn eigen wereld wil steken, (wilskracht) zal het individu schipperen tussen het volgen van een voorgekauwde wereld en het zelfstandig creëren van een eigen wereld.

Verdiepers en verruimers

Het creëren van een eigen wereld is eigenlijk de verdubbeling van de gevoelens, aangezien de eigen wereld er idealiter een weerspiegeling van zou moeten zijn.

De negen postromantische subgroepen zijn voorgekauwde werelden. Als creatief individu van deze tijd en ruimte komt het er dan ook meestal op neer dat de voorgekauwde wereld het vertrekpunt is van de creatie van onze eigen wereld. Deze voorgekauwde werelden worden gedragen door velen: muzikanten, luisteraars, kunstenaars en toeschouwers die allen hun eigen ideeën produceren door middel van muziek, foto's,

grafische tekeningen, objecten, kleding, etc. Vanuit heel die mikmak aan elementen zijn er twee manieren om als creatieve mens met de voorgedrukte wereld om te gaan, het heeft te maken met kwaliteit en kwantiteit of in andere woorden met verdiepen en met verruimen.

De verruimer combineert de elementen van de eigen wereld. Deze elementen kunnen eindeloos gecombineerd worden tot nieuwe elementen waardoor de levende dynamiek ontstaat die de grenzen van de eigen wereld en daarmee de eigen wereld zelf steeds verruimt op een kwantitatieve manier. Kwantitatief, niet in de zin dat er steeds opnieuw hetzelfde wordt geproduceerd, maar op een manier dat er nieuwe elementen worden bij gecreëerd die niet echt nieuw zijn daar ze de eigen wereld niet verdiepen. Hoewel de eigen wereld verandert, wordt ze steeds op dezelfde manier beleefd. In de context van de postromantische subgroepen verruimt de verruimer de grenzen van deze wereld. Indien een postromantische subgroep het vertrekpunt is, zal de verruimer, op de weg van de voorgedrukte wereld naar de zelf geschapen wereld, dicht bij de postromantische subgroep blijven en zal het verruimen van de eigen wereld dus in het teken blijven staan van de postromantische subgroep. Bij de verruimer lopen de postromantische subgroep en de eigen wereld dus door elkaar heen. De verruimer staat in mijn ogen gelijk aan de designer in de maatschappelijke context.

De verdieper daar tegenover verdiept de elementen. De verdieper gaat een relatie aan met deze elementen waar hij een band mee ontwikkelt, waar de verruimer een kwantitatieve voldoening zoekt, zoekt de verdieper een kwalitatieve voldoening. Hij selecteert dus deze elementen die voor hem het belangrijkste zijn. Door integraal met deze elementen te werken, gaat hij veel meer in de diepte waardoor nieuwe elementen kunnen ontstaan, echte nieuwe elementen: elementen met een ander beleven. Met deze nieuwe elementen die de verdieper ontdekte in zijn eeuwige zoektocht naar kwalitatieve voldoening verdiept de eigen wereld van de verdieper. In de context van de postromantische subgroep kan de verruimer daarop deze kwalitatieve elementen opnieuw gebruiken en het zo algemeen goed maken binnen de postromantische subgroep. De verdieper kan daarentegen een nieuwe of een eigen (postromantische) subwereld creëren, die naargelang de populariteit voor anderen een voorgedrukte wereld kan worden. De verdieper staat in mijn ogen gelijk met de kunstenaar in de maatschappelijke context. Wat zeker niet wil zeggen dat alle kunstenaars verdiepers zijn.

In de context van de postromantische subgroepen kunnen andere elementen worden toegevoegd van buiten haar grenzen. Afhankelijk van de manier waarop met deze elementen wordt omgegaan, behoren deze elementen thuis bij de verruimer of bij de verdieper.

Projectart: inleiding

“Wil het individu dat zijn bewustzijn totaal wordt bevredigd, dan moeten de gevoelens waaraan hij verbonden is totaal overeenstemmen met de eigen wereld (mijn definitie van het sublieme: de totaliteit van het schone).”

Het sublieme doet zich in mijn referentiekader voor wanneer de gevoelens totaal overeenstemmen met de eigen wereld. Dat is het ultieme doel in de zoektocht van de individualist. Wanneer de gevoelens maar gedeeltelijk overeenstemmen met de eigen wereld, dit is de normale gang van zaken, heeft men in mijn referentiekader een schoonheidservaring. (Wat daarom niet hoeft overeen te komen met dat wat de massamens als mooi ervaart. Het draait daarenboven niet alleen om het schoonheidsobject, maar ook om de manier van zijn, de manier waarop iemand zich kan voelen.)

Objectart en projectart verschillen in de zoektocht waarin het sublieme wordt gezocht. Objectart zoekt de sublieme ervaring in het object dat de verdieper creëert. De verdieper is in dit geval op zoek naar het ultieme object of naar een reeks van verschillende objecten waarin hij zijn gevoelens kan projecteren. Projectart daarentegen heeft betrekking op een hele wereld of tenminste een stuk ervan.

Wederom zijn de kunsten verbonden met de drie lagen van het individu. Kunst die aanzet tot denken of die een statement wil maken is verbonden met het bewustzijn en wil het referentiekader beïnvloeden. Objectart is meer verbonden met de gevoelens daar ze vaak de gevoelens direct wil omzetten in een concreet beeld. Projectart is verbonden met de derde laag, de eigen wereld. Het gaat er hier niet om een statement te maken, maar net als in de objectart om de sublieme ervaring op te roepen, dan wel ‘met’ de wereld (imaginair of reëel) en niet ‘in’ de reële wereld zoals objectart en denkkunst.

In projectart draait het altijd om de deelnemer(s), niet om de toeschouwers zoals in de denkkunst of om het object zoals in objectart. De verdieper kan een deelnemer worden van zijn eigen project.

Projectart: stadia

Om te achterhalen wat de eigen wereld van het individu inhoudt moet men een imaginaire wereld scheppen waarin de elementen terugkomen die het individu tot voldoening kunnen leiden. In het project is dit vergelijkbaar met het primaire stadium, dit stadium is een onderzoek waarin het project wordt uitgetekend (of bedacht). In dit stadium wordt de contextuele ruimte gecreëerd waarin het project kan plaatsvinden. Als we de andere kunstvormen vergelijken met projectart, dan staat dit stadium op gelijk niveau met (pure) conceptuele kunst.

In het secundaire stadium wordt de vorm van het project geschapen. Het project wordt in beelden of in objecten omgezet. In feite gebeurt er hier hetzelfde als in de objectkunst, alleen blijft het hier niet bij één ultiem object, maar worden er vele objecten geschapen. Deze objecten moeten eigenlijk allemaal hetzelfde proces ondergaan als in de objectart: alle objecten moeten één voor één de gevoelens die de verdieper in het project wil evoqueren representeren. Het gaat hier echter niet om die ene ultieme vorm, maar wel om de vorm die ontstaat uit alle objecten samen. Eenmaal er voldoende objecten zijn gecreëerd, wordt er in dit stadium gezocht naar de vorm die men in het project voor ogen heeft. Deze zoektocht is het verdiegingsproces dat in de objectart tussen de verschillende werken valt of met het maken van het object voorkomt, maar dat zich hier in het secundaire stadium afspeelt. In dit proces kan zowel de techniek van de verruimer als de verdieper toegepast worden, waarbij er steeds meer objecten hun intrede in het project kunnen doen. Zodoende kan het project eeuwig uitbreiden en verdiepen. Dit is ook het uitgangspunt van projectart: in het proces van eeuwige uitbreiding en verdieping creëren de verdieper of de deelnemers een heel eigen wereld.

Het tertiaire stadium is het stadium waartoe het project in het leven werd geroepen en is dus de uitkomst van het project. Hierbij draait alles om de ervaring die in het secundaire stadium wordt geëvoqueerd. De ervaringen zijn immers de gevoelens die hun weg vinden in de eigen wereld, waarin het schone of het sublieme wordt gevoeld.

Het tertiaire stadium is het echte werk van de projectart, niet de vorm of het concept. Daarom kan projectart in feite niet tentoon worden gesteld. De enige manier om projectart te ervaren is door eraan deel te nemen. Dat in tegenstelling tot objectart of denkkunst die uit een object bestaat. Het object kan niet alleen naar de tentoonstellingsruimte gebracht worden, het kan er bovendien steeds opnieuw worden ervaren. Als men echter de objecten van de projectart naar de tentoonstellingsruimte zou brengen, dan zijn dit dode objecten die hoogstens iets vertellen over de eigen wereld van de verdieper. Het spreekt vanzelf dat de echte ervaring van het tertiaire stadium nooit kan ervaren worden in de tentoonstellingsruimte, tenzij de tentoonstellingsruimte de plaats is waar het project zich manifesteert, maar dan is de toeschouwer geen toeschouwer meer, maar wordt hij deelnemer. Dit alles zou echter een beetje fake zijn: ik kan mij niet voorstellen dat de ideale eigen wereld zich in een tentoonstellingsruimte bevindt. De enige oplossing zie ik in het documenteren van het project. Alleen dan kan men een schijn van het tertiaire stadium ontvangen, een mini ervaring waarin het verlangen om deel te nemen aan iets gelijkaardigs kan opgeroepen worden. Deze documentatie noem ik het quataire stadium.

De deelnemers

Het ligt aan de verdieper in hoever hij het project wil laten bepalen door de deelnemers (als die er al zijn). Het secundaire stadium leent zich daar gemakkelijk toe aangezien de verdieper ook deelnemer kan zijn van de context die hij geschapen heeft voor zijn project. Maar ook het primaire stadium leent zich daartoe eenmaal het project vlotjes loopt. In dit geval is het de hele groep die het project laat evolueren in haar richting en worden ze allen verdiepers. Hierbij bestaat natuurlijk het risico dat de oorspronkelijke verdieper op den duur zichzelf niet meer kan terugvinden in zijn project.

Eindwoord

Ik vind dat de creatie van esthetische vormen de essentie van kunst is. Projectart borduurt daaraan ook wat die esthetische vormen evoqueert. Misschien is dat de toekomst van de kunst. Uiteindelijk past dit uitstekend in de evolutie van de mensheid naar individualiteit. Waar objectart nog te veel gericht is op de mens als één wezen (één ultiem object voor de ganse mensheid).

Mijn verdieping, mijn 'eigen wereld'

Inleiding

Ik ben al jaren geïnspireerd door en luister al jaren naar muziek die zijn voornaamste inspiratiebron haalt uit de postromantische wereld van het dramatische landschap. De reizen en wandelingen die ik maak, zijn meestal gefixeerd op het vinden van het dramatische of sublieme landschap. Ik ben dan ook meer verbonden met het subject van deze postromantische subgroep, dan met de representatie van dat subject. Hoewel ik wel constant door de bril van mijn imaginaire wereld kijk en de wereld rond mij heen adapteer in een soort van rollenspel waar ik het hoofdpersonage in speel. Maar dat is geen spel voor mij, ik probeer immers de echte diepe ervaring in mij op te roepen die mij leidt naar een andere wereld, mijn eigen wereld.

Ik sta natuurlijk nog maar aan het begin van de creatie van mijn eigen wereld. Hoewel, ik werk al meer dan tien jaar aan mijn imaginaire wereld. Toch is de echte manifestatie, het omzetten van mijn wereld in beeld pas recentelijk begonnen. En dat is een belangrijke stap. Want zo verzamel ik die elementen die nodig zijn om mijn wereld te verdiepen. Ik tracht in de creatie van mijn wereld geen verbindingen te leggen met een postromantische wereld, met de representaties van of met de elementen uit de postromantische wereld. Toch denk ik dat de insider mijn eigen wereld ergens kan situeren in de cluster van het dramatische, sublieme en folkloristische landschap. Ik creëer mijn eigen postromantische wereld, maar van buitenaf kan deze wellicht gecategoriseerd worden in één der postromantische subgroepen. Daarbij kunnen er elementen van andere postromantische subgroepen in voorkomen (ik ben ook geen vreemde van deze tijd): hoewel in mindere mate, gaat mijn interesse ook uit naar de postindustriële tijden, de eindeloze tijden en het vroeg-industriële.

Het epische personage

Het epische personage is een deel van mijn persoonlijkheid dat ik extra belicht en uitwerk, het is niet zomaar een deel, het verenigt de cluster van gevoelens die voor mij het belangrijkste zijn op de weg naar voldoening. In die zin is het geen vals personage of is het niet een manier om alleen maar mijn betere kwaliteiten te tonen aan de omgeving. Integen-

deel, eigenlijk toon ik via mijn personage eerder mijn ware persoonlijkheid, uiteraard vanuit mijn standpunt. Weliswaar bestaat dit personage uit de gevoelens die mij tot voldoening moeten leiden en niet uit de gevoelens die tot mislukking leiden. Daardoor is er een overeenkomst met rollenspellen en computerspellen waarbij de speler in de huid kruipt van een heroïsch figuur, met dat verschil dat het hier over een wenspersoonage gaat: een droompersonage dat niets hoeft te maken te hebben met de gevoelens van het individu achter het personage. Het gaat bovendien om een verheerlijking van stereotypen. In die zin staat het heel ver van mijn epische personage dat voortkomt uit een intern onderzoek en daardoor zeer persoonlijk is (en misschien wel kwetsbaar).

Het epische personage heeft twee functies. De eerste en voornaamste functie is dat het personage een medium is om mij te brengen naar mijn eigen wereld en tot de gevoelens die daarmee gepaard gaan. Wanneer ik daar ben, ben ik het personage. Eigenlijk ben ik altijd dit personage aangezien het een afspiegeling is van mezelf, alleen geef ik er op die momenten meer aandacht aan.

De tweede functie ligt meer in het aspect van het epische. Hier is de communicatie tot de ander (de toeschouwer) van belang. In de communicatie met de ander is de bewustwording van belang, ik probeer hier het epische verhaal ook te laten afspelen in het hoofd van de ander. Ik wil daarin niet mezelf belichten, het gaat niet over mij, het gaat over de creatie van een mythisch gegeven in de gedachten of in de innerlijke belevingswereld van de samenleving. Alleen in het mythische verhaal bestaat mijn werk ook in een algemenere context van gedachten. Alleen op deze manier kom ik voor in de eigen wereld van de verre ander, waarin de verre ander een belang voelt zonder dit echt te kunnen duiden. Dit belang is volgens mij het aanvoelen van het verlangen naar de begintijden: de naam die ik geef aan een kronkel in de tijd waarin alles een andere richting kan uitgaan. Het is dat wat ik wil oproepen in mijn medemens, want dat is het verlangen van de eigen weg. Daarin ligt mijn toedracht tot de ander, daarin wil ik mijn medemens beïnvloeden.

Mijn epische personage heb ik de naam Rak meegegeven. Deze naam is gevoelsmatig gekozen, ik wou er het gevoel mee opwekken van het rechte denken, van iets duidelijk en iets waarvan je weet wat je er aan hebt. Later zocht ik het op in het woordenboek en wat blijkt: een rak is een rechte sloot die men aantreft in een polderlandschap. Goed gekozen

dus. Rak is in mijn wereld verbonden met het woud, met de vagebond en met de woudloper. Rak is eigenlijk een wanderer die struint door grote wouden op zoek naar hun diepte en naar hun schoonheid.

De rol van het epische personage komt in mijn werk echter niet expliciet naar voren, het is geen werk dat over dit personage gaat. Telkens ik iets doe op artistiek vlak met mijn eigen wereld is Rak wel het personage waar mijn werk van uitgaat. Tussen haakjes staat al mijn werk in het teken van mijn eigen wereld. Rak en mijn eigen wereld zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Mijn wereld in de imaginaire wereld

Jarenlang heb ik gewerkt aan een fantasiewereld, deze bestaat nu uit meer dan tien continenten met vele volkeren en vele soorten landschappen. In de beginjaren werd deze wereld erg beïnvloed door rollenspel en vooral door de fantasieboeken die ik in mijn tienerjaren verslond. Later wou ik mij meer distantiëren van de stereotypen uit de fantasiewereld, waardoor mijn fantasiewereld meer betrekking ging hebben op de mens. De creatie van mijn fantasiewereld was ook een testwereld waar ik mijn referentiekaders, toen nog in volle ontwikkeling, op losgooide. Nu, vele jaren later werk ik nog steeds af en toe aan mijn fantasiewereld en is het nog steeds een wereld waar ik de consequenties van mijn referentiekader op uitspeel.

Hoewel ik nergens in geloof, blijkt uit de consequentie van mijn referentiekader dat de mogelijkheid van een leven na de dood groter is dan de mogelijkheid dat er helemaal niets is. Dit brengt echter helemaal geen soelaas, het kan verschrikkelijke consequenties met zich meebrengen. In mijn referentiekader wordt het eeuwige leven voorspeld: de dood zorgt ervoor dat we het contact met de ander verliezen en zo gekatapulteerd worden in onze eigen wereld (die bij de meeste mensen bestaat uit de reële wereld of datgene wat een religie hen opdringt). Hierna zijn er ontelbaar veel mogelijkheden die ik niet zal benoemen. Maar mocht mijn referentiekader het bij het rechte eind hebben, dan wil dat zeggen dat de mens eventueel bij machte is om te leven in een zelfgecreëerd hiernamaals. En hier komt mijn fantasiewereld dan weer ter sprake. We hebben dus ons hele leven om te achterhalen wat ons het meest motiveert en welke gevoelens ons tot voldoening brengen, want deze zaken wil elke mens logischer wijze in zijn hiernamaals ervaren.

In mijn fantasiewereld werkte ik meestal als verruimer, waarbij ik eendeloos elementen uit verschillende hoeken (referentiekader, oudere fantasiewereld en persoonlijk leven) combineerde. Nu tracht ik om een hiernamaals te scheppen waarin ik als verdieper kan tekeergaan. Ik heb daarbij een stuk land gecreëerd dat in zich een combinatie herbergt van de negen mooiste landschappen die ik ooit in mijn leven zag (landschappen waar ik een sublieme ervaring had) en bepaalde aspecten uit mijn fantasiewereld die telkens blijken terug te komen. Het is de bedoeling mijn hiernamaals helemaal uit te werken en te blijven aanpassen en te blijven verdiepen naargelang ik meer inzicht krijg in mijn eigen wereld. Inzicht dat ik verwerf door het scheppen van dit soort van projecten.

Mijn wereld in de reële wereld

Mijn fantasiewereld bevindt zich, voorlopig althans, op het imaginaire niveau en kan dus niet ervaren worden. In het tweede luik van mijn verdieping werk ik projecten uit die zich op de reële wereld voltrekken. Als een soort van bovenbouw heb ik de Romantic Project Confederation opgericht die uit een verdrag bestaat, een confederatie voor projectart projecten die postromantische ervaringen willen opwekken. In een onderbouw biedt mij dat de mogelijkheid om verschillende projecten uit te werken waar ik mijn eigen wereld creëer in de reële wereld. Tot nu toe werk ik aan twee projecten: Inlanded en Unheimlicher Forest.

Met Inlanded zoek ik plaatsen op waar de sublieme ervaring bij wijze van spreken om de hoek ligt. In dit project leef ik gedurende een korte periode in een zelfgemaakte hut op een eenzame plaats, omringd door de woeste natuur. Alles moet daarin mijn eigen wereld uitademen, ik moet mij ermee kunnen identificeren. Het project laat episodes toe, waarbij ik bij elke episode naar een andere plaats trek, eventueel met een nieuwe hut. Ik neem ook een wapenschild mee dat ik boven mijn hut of op een stok hang. Dit wapenschild helpt om het project in een ander soort van setting te zetten, in een postromantische met middeleeuwse invloeden. Het wapenschild evoqueert de gedachte dat de bewoner van de hut deel uitmaakt van een groter geheel, een clan bvb. In zekere zin is dat ook zo met de Romantic Project Confederation. Ik ben van plan om dit project drie keer uit te voeren. Mijn eerste reis zal mij naar de wildernis van Noorwegen brengen.

Het project Unheimlicher Forest is jonger en van een andere aard. Waar Inlanded duidelijke afgebakende doelstellingen heeft, wil Unheimlicher Forest vager zijn en dichter staan bij de wereld. In vroegere tijden was het woud een onheilspellende duistere plaats, waar rovers en vagebonden zich ophielden, het was er gevaarlijk en de bron van legenden en vertellingen. Unheimlicher Forest heeft als doelstelling om dit soort bos, waar kuierende mensen nu hun zondagnamiddag doorbrengen, terug te brengen in de koele reële wereld waarmee we nu moeten leven. Eigenlijk is Unheimlicher Forest een ode aan het diepe woud dat op het Europese vasteland quasi verdwenen is. Dit project staat open voor alle mensen die zich hiervoor willen inzetten en die werken maken die hun diepe ervaringen evoqueren. Ik ga zelf vaak wandelen in de bossen, waar ik de zondagjesmensen zoveel mogelijk probeer te vermijden. Daarbij probeer ik te evoqueren dat ik meer een bewoner ben van het woud dan een bezoeker van het woud. Alsof ik uit de diepte tevoorschijn kom. Op deze manier en door werken te maken die hiermee verband houden, probeer ik om de diepte in het woud terug terrein te laten winnen, een diepte waar ik altijd naar op zoek ben als ik door de wouden struin.

Verdrag Romantic Project Confederation

The Romantic Project Confederation is based around a treaty, which has the following base:

- There is no controlling board that represents the Romantic Confederation (it consists only of this formal treaty), all projects stand on their own.
- In a project the individual's personal post romantic world is transformed to or takes place in the real world. It should produce a certain amount of romantic culture.
- Each project is supported by an individual or by a group of individuals.
- A project exists as long as the people are living in or with the project or while the project influences the mental environment of others than the people of the project. The duration of the project doesn't matter, it can be a couple of days or it can be many years, erratic or continuous.
- A project can consist of constructions in which people can live, a vehi-

cle people can travel with or of an ongoing group-project. Examples: a hermit's camp in the mountains, a meeting place in a big boathouse, a group of forest rebellions who are active in a certain woodland area.

- Each project is enclosed by:
 - The people who agreed to participate in the same project.
 - The romantic theme the people develop in their project.

Unheimlicher Forest

Eindwoord

Het grijze pad

Er is de weg naar de samenleving en er is de weg uit de samenleving. Outsider of individualist? Vanuit het uitgangspunt van de samenleving wellicht een outsider, vanuit het uitgangspunt van de outsider wellicht een individualist. Daarom is het niet minder maatschappelijk relevant. Ik heb het in dit boek altijd over de samenleving gehad en niet over de maatschappij. Hoewel de outsider van de samenleving zich wellicht zelfstandiger zal opstellen tegenover de maatschappij kan je je als individualist op een formele basis in de maatschappij bewegen. De outsider/individualist hoeft dus niet de outlaw te zijn en zeker ook niet de marginaal.

Het Grijze Huis of het grijze pad beantwoordt aan het individualisme zoals ik er onder andere in dit boek over schrijf. Simpelweg zouden we de drie huizen zo kunnen begrijpen:

Wit Huis	Orde (uiterlijk)	Macht
Zwart Huis	Chaos	Macht/Anti-Macht
Grijs Huis	Orde (innerlijk)	Anti-Macht

Waarom ik het Grijze Huis onderaan plaats? In een samenleving waar we in het Witte Huis leven kan men pas het grijze pad opgaan als men eerst wat van het zwarte pad toevoegt. En omgekeerd, in een samenleving van het zwarte pad dient men eerst wat van het witte pad toe te voegen eer men kan overgaan tot het grijze pad. Het is wellicht om die reden dat het grijze pad niet aan de orde is, het is eerder de richting waarin de mens evolueert. Daarom zie ik het Grijze Huis als de eindsamenleving. Of we deze eindsamenleving ooit gaan halen, is natuurlijk een open vraag.

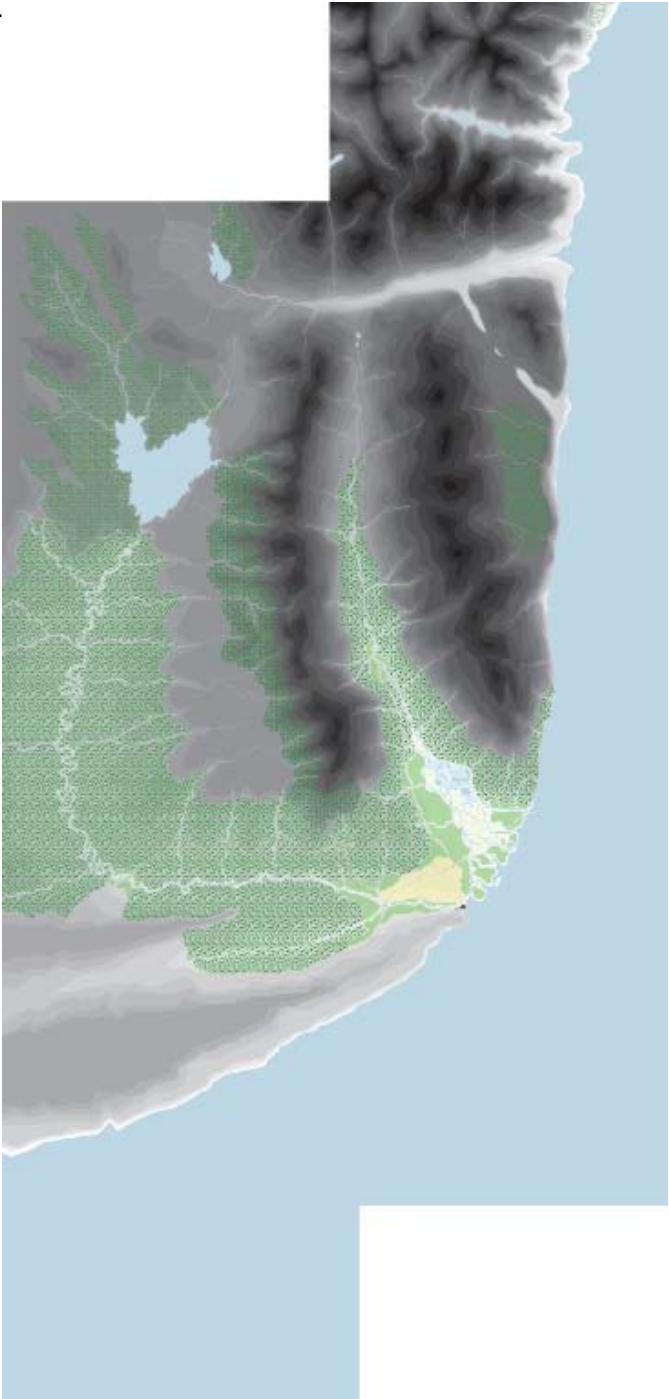

Links: Setesdalsheiene Episode, Inlanded: kaart en project.

Onder: Drie wapenschilden uit Inner Landscapes van mijn hiernamaals.
De kleuren groen en bruin van het eerste schild in de rij zijn ook die van het wapenschild van Rak in het project Inlanded (hier weliswaar niet te zien).

Kaart van mijn hier-
namaals.

Een schilderij van Breughel, een tekening van Summoning en een foto van mezelf die ik ondermeer gebruikte om mijn hiernamaals te illustreren.

A
4

Inner Landscapes

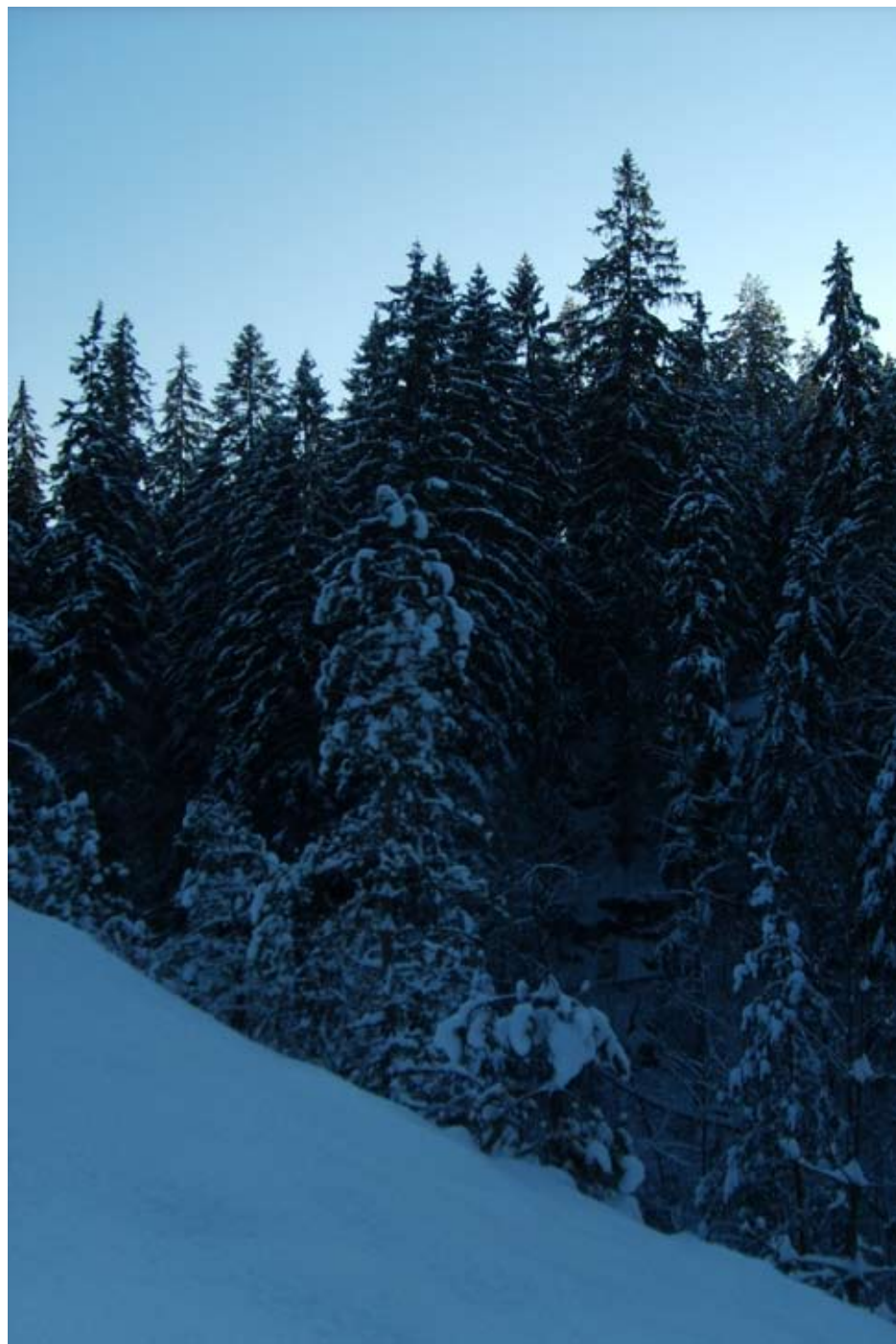

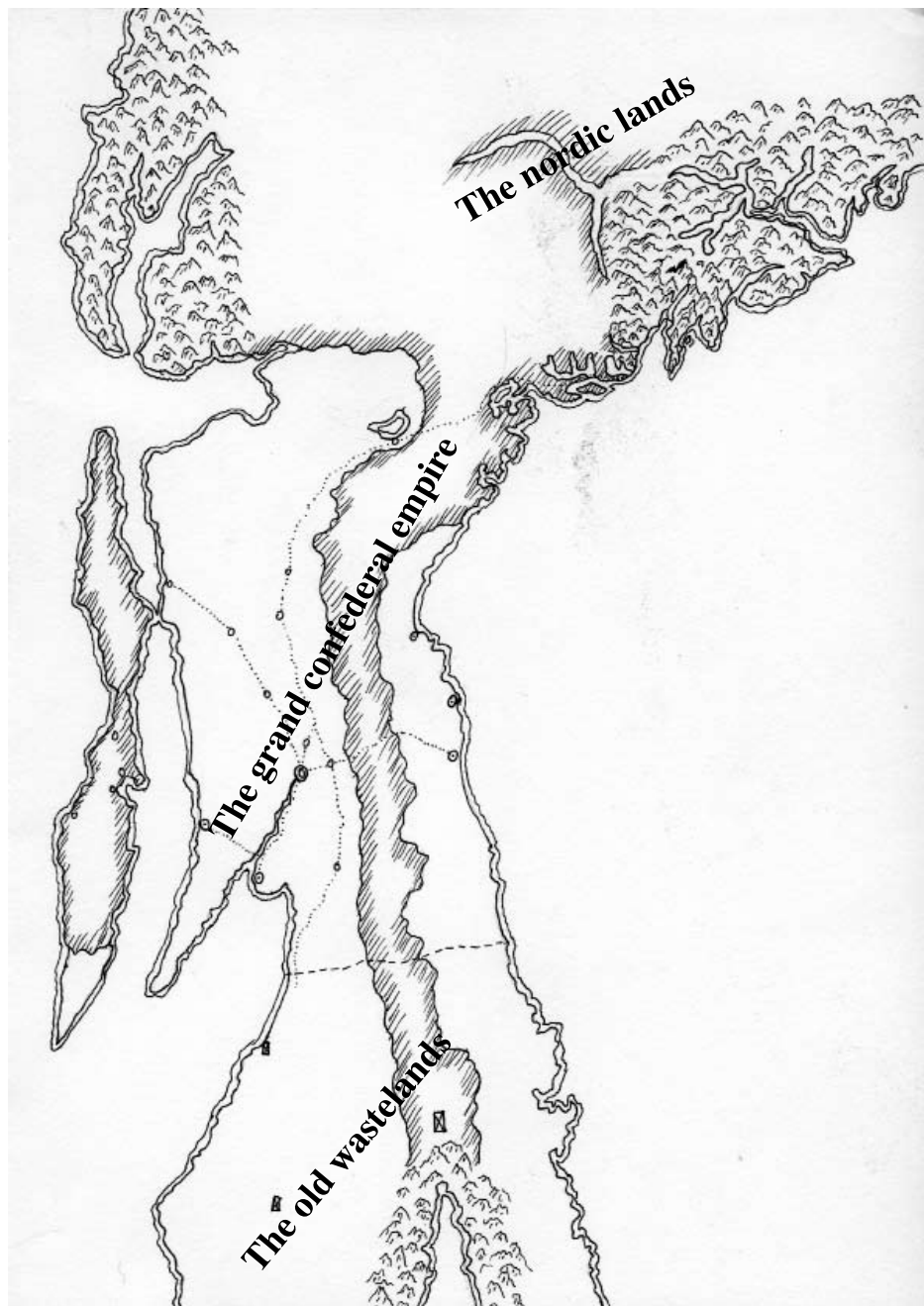
An intentional collaboration project

Inner Landscapes

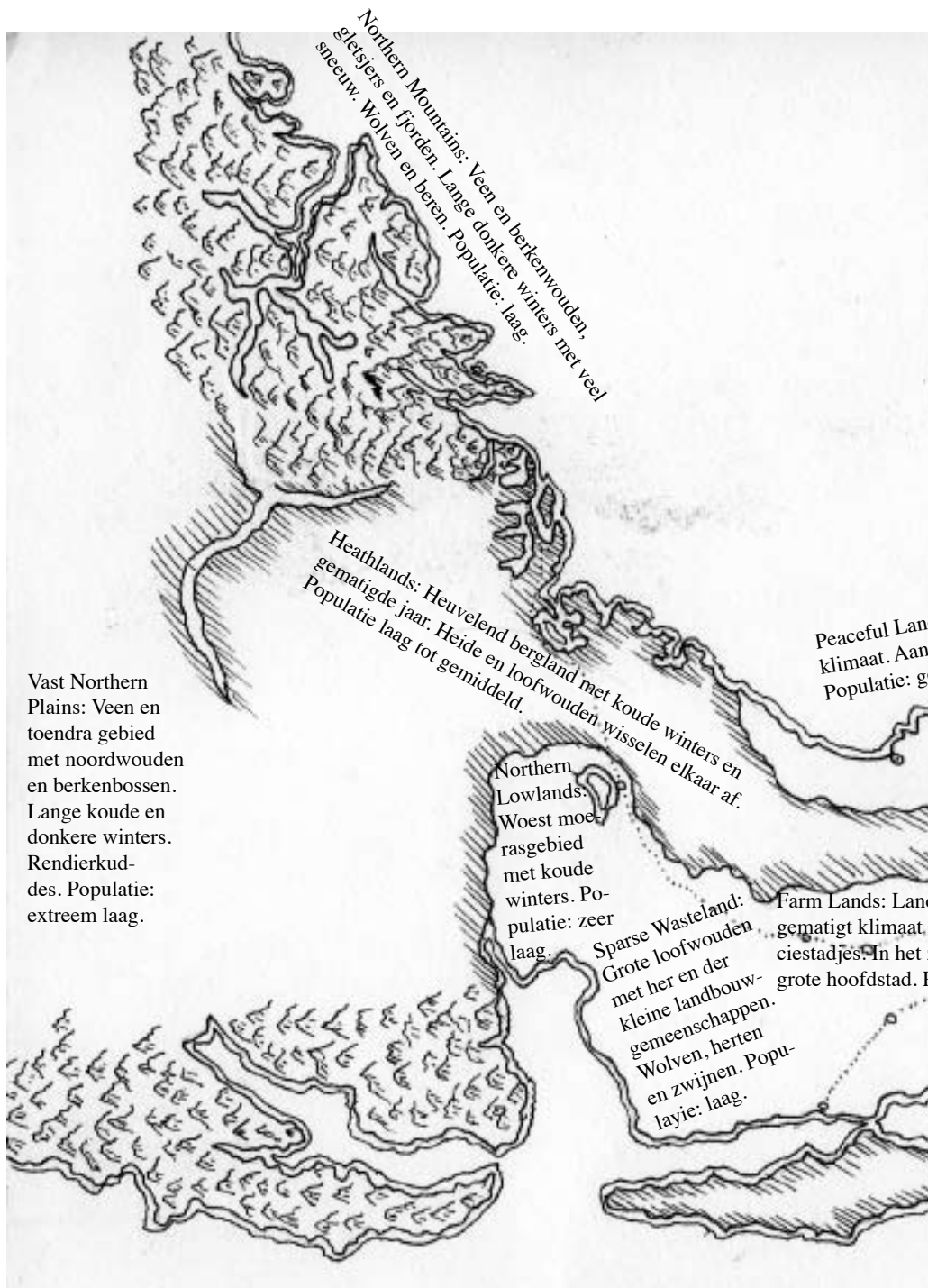
Boek I

Inner Landscapes, het hiernamaalsproject

Deze wereldkaart geeft enkel een indicatie weer van hoe de wereld er uit ziet.

Northern Mountains: Veen en berkenwouden.
gletsjers en fjorden. Lange donkere winters met veel
sneeuw. Wolven en beren. Populatie: laag.

Heathlands: Heuvelend bergland met koude winters en
gematigde jaar. Heide en loofwouden wisselen elkaar af.
Populatie laag tot gemiddeld.

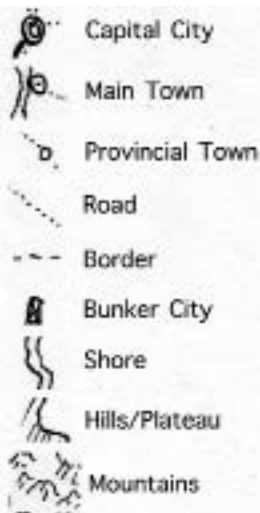
Peaceful Land
klimaat. Aan
Populatie: g

Vast Northern
Plains: Veen en
toendra gebied
met noordwouden
en berkenbossen.
Lange koude en
donkere winters.
Rendierkud-
des. Populatie:
extreem laag.

Northern
Lowlands:
Woest moe-
rasgebied
met koude
winters. Po-
pulatie: zeer
laag.

Sparse Wasteland:
Grote loofwouden
met her en der
kleine landbouw-
gemeenschappen.
Wolven, herten
en zwijnen. Popu-
layie: laag.

Farm Lands: Lan-
gematigt klimaat,
ciestadjes. In het
grote hoofdstad. I

ds: Heuvelend land in gematigt
de kust enkele middelgrote steden.
emiddeld.

dbouwstreek in
met veel provin-
zuiden ligt de
Populatie: hoog.

Dry Plains: Droge verlaten gras-
vlaktes en woestijnvorming. Milde
winters. Populatie: zeer laag.

Southern Lowlands: Lage uitgestrekte weides worden er onderbroken door
moerasland en krekken. Aan de kust middelgrote steden. Populatie: gemiddeld.

Isle: Drooger
heuveland

Wild Mediterranean Coast: Heuvelend
mediterraan gebied. Populatie: zeer
laag.

Roving Wastelands: Mediteraan
gebied met dennenwouden, gras-
vlaktes en woestijnvorming. Kleine
provinciestadjes weten zich er te
handhaven. Populatie: laag.

Leisurely
Moun-
tains:
Groen
mediter-
raan
bergge-
bied met
weelde-
rige bin-
nenzee.
Grote
hoofdstad
in het
noorden.
Popula-
tie: laag.

The nordic lands

In rudimentaire nederzettingen leven de mensen of noordmannen in het hoge noorden. Het is een bar land, waar een spel tussen zee, ijs en bergen het land vorm geeft.

The grand confederal empire

Met zijn gematigde streken beslaat het keizerrijk het grootste deel van het continent. Het is een middeleeuwse samenleving die de ambachtelijke en rurale levensstijl heeft geadapteerd. In het zuiden treffen we vele steden en dorpen aan, meer naar het noorden neemt de wildernis het over van de mens.

The old wastelands

De oude woestenij in het zuiden van het continent wordt gedomineert door onafhankelijke bunkersteden die de laatste bastions zijn waar de technologische samenleving min of meer wordt gehandhaafd. Het zijn donkere in zichzelf gekeerde steden, de grootste stad die zichzelf de hoofdstad noemt is daar niet anders in. Tussen de steden leven nomadische stammen in een verwoest land. Ze leven van de ruilhandel. Rovers maken hen het leven zuur.

Het keizerrijk

Het confederale landherenstelsel en haar heerlijkheden

De heerlijkheden zijn de basis van het keizerrijk. De heerlijkheid wordt bestuurd door de landheer (Landlord), die in de traditie van zijn heerlijkheid een bepaalde stijl van regeren onderschrijft. Een heerlijkheid kan bestaan uit drie soorten bestuursvormen. Enerzijds is er het land die binnen een wettelijk kader kan geregeerd worden, het land kan worden toegekend aan individuele gebruikers die in ruil voor het landbezit bepaalde opbrengsten moeten schenken aan hun landheer, bewoners krijgen hier dus rechten en plichten. Daarnaast is er het vrije land, land dat algemeengoed is, maar daardoor de rechten- en plichtenstructuur mist. En daarnaast is er het land dat algemeengoed is, maar waar het algemeengoed is toegekend aan een bepaalde bevolkingsgroep, het land is hier in het bezit van de ganse commune, niet van de individuele gebruikers.

Het confederale keizerrijk bestaat uit vele heerlijkheden die al dan niet zijn gegroepeerd in koninkrijken. Alle heerlijkheden worden autonoom bestuurd, maar kunnen om economische of bestuurlijke redenen hun loyaliteit toekennen aan een naburige heerlijkheid of/en aan het keizerrijk. Zo ontstaat in het eerste geval een koninkrijk met als koning de landheer met de heerlijkheid waaraan loyaliteit wordt geschonken. Een heerlijkheid is niet verplicht zich aan te sluiten bij een koninkrijk of bij het keizerrijk, in dat geval functioneert de heerlijkheid en haar landheer onafhankelijk.

Aan de onafhankelijkheid van een heerlijkheid en zijn landheer wordt niet getorst. Landheren die onafhankelijk willen blijven of weinig loyaliteit ten toon spreiden aan hun koning worden meestal met rust gelaten. Koningen die met geweld loyaliteit opleggen veroorzaken enige deining onder alle andere landheren, binnen en buiten het koninkrijk, wat door de keizer om politieke redenen meestal niet in dank wordt afgenomen. Al gebeurt het natuurlijk wel af en toe. Enkel als het moreel verantwoord is wordt dit toegelaten in de publieke opinie.

Landheer, koning en keizer zijn enkel maar termen die binnen het landherenstelsel en het loyaliteitsprincipe geldig zijn, in werkelijkheid kan het evengoed zijn dat dorpsoudsten of een parlement de functie van landheer, koning of keizer bekleden.

Elke heerlijkheid van de landheer heeft een wapenschild en een naam. De koning mag zijn wapenschild en de naam van zijn land verlenen aan het koninkrijk, de keizer aan zijn keizerrijk.

In principe is er geen adel daar het eigendom van een heerlijkheid persoonsgebonden is en niet familiegebonden, in de praktijk zijn er doorheen de geschiedenis wel adellijke geslachten ontstaan. Maar officieel mag iedereen de heerlijkheid opeisen wanneer de landheer sterft.

Het project

Het project bestaat erin een hiernamaals te scheppen voor jezelf in een wereld dat je deelt met andere hiernamaalsen. Langst de ene kant moet je dus denken hoe je ideale wereld er zou uitzien, langst de andere kant moet je rekening houden met de beslissingen van voorgaande hiernamaalsen in deze wereld.

Filosofie

Eigenlijk is er geen filosofie, alles is mogelijk zolang je op een verklaarbare en logische manier je wereld en je rol in die wereld omkaderd in rekenschap met de omkadering van en het respect voor anderen hun hiernamaals. Het enige verschil tussen de Reiziger (schepper van het hiernamaals, u) en de bewoners van de wereld is dat de Reiziger bewust is van zijn rol in de wereld en dat de anderen gewoon in de wereld zijn.

Hiernamaals

Met Inner Landscapes wil ik in de diepte gaan, ik wil eerder een diep en gedetailleerd hiernamaals zien, met specifieke landschappen, architectuur en personages dan een weidse schepping. Het hangt er natuurlijk van af hoe je ideale hiernamaals er moet uitzien, maar ik zie liever een gedetailleerd koninkrijkje vereisen in het Inner Landscapes project dan een groots keizerrijk dat maar oppervlakkig beschreven is. Zo bestaat mijn hiernamaals uit een samenraapsel van de mooiste of aangenaamste plekken die ik bezocht heb. Een maat van mij had het idee een enkele herberg met specifieke personages op te richten als hiernamaals. Het kan dus op velerlei manieren.

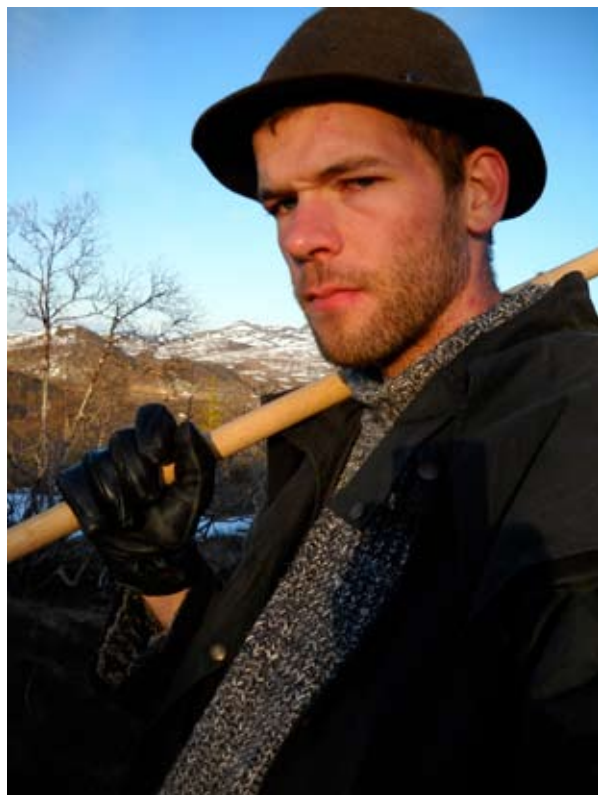
Randgebieden

Er zijn twee gebieden in de wereld der hiernamaalsen, het Kerngebied en het Randgebied. Het Kerngebied is het gebied waar geen interferentie kan zijn zonder de uitdrukkelijke toestemming van de schepper van dat stukje hiernamaals, in Rauks hiernamaals is dat bvb het land Longerak. De Randgebieden zijn in Rauks hiernamaals Hakkerswoud en Reinland, hier gelden soepelere regels: de oorspronkelijke omschrijving moet gerespecteerd worden, maar er mogen toevoegingen aan gebeuren.

Inner Landscapes PDF
www.pietervn.be/blog/

Kaufs hiernamaals

Rauk

Rauks hiernamaals

Wereldse naam: Pieter Van Nieuwenhuyse

Sociale positie: Kunstenaar

Geboorte: Aarde, EU-BE, Leuven, 03/02/1981

Thuisland: Bossen van het gematigde klimaat

Hiernamaalsnaam: Rauk Ullgard

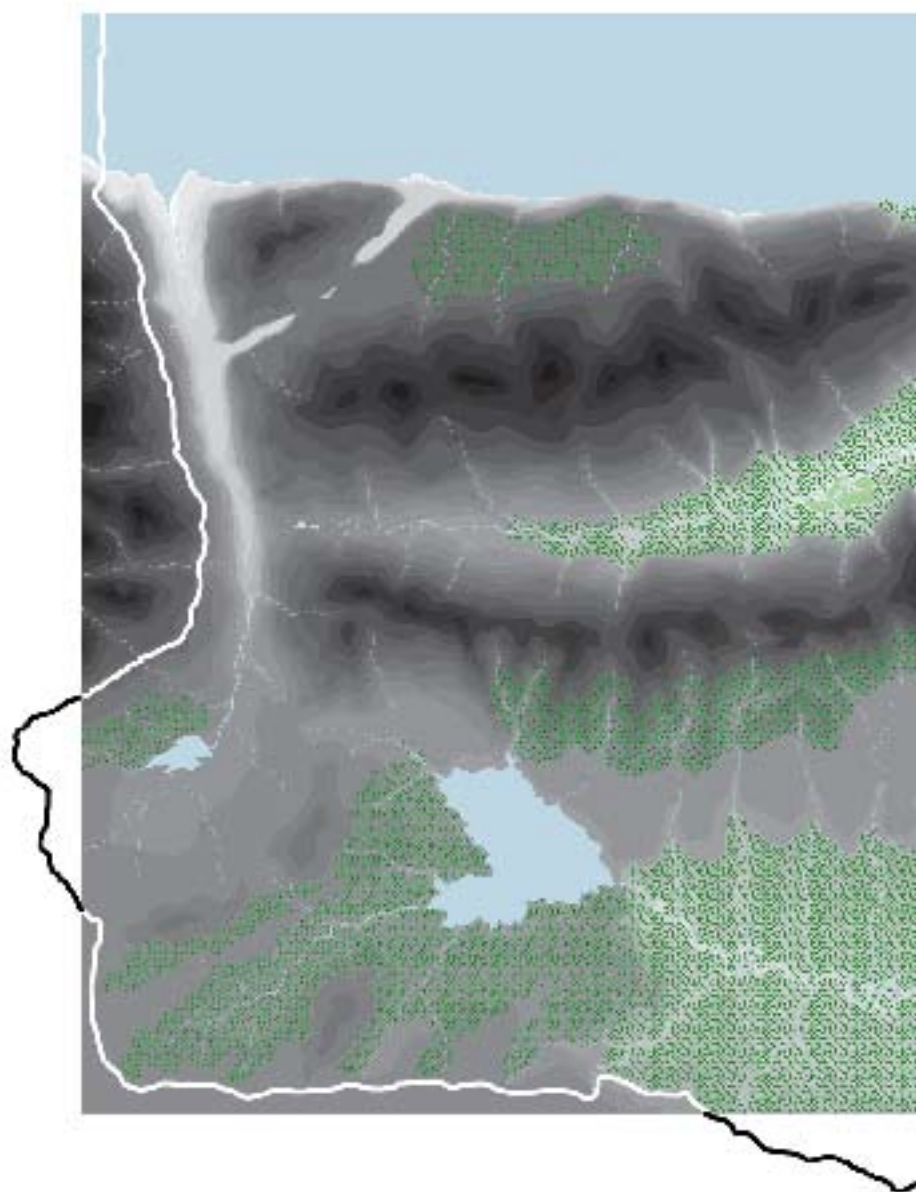
Hiernamaals positie: Landheer and adviseur van de koning

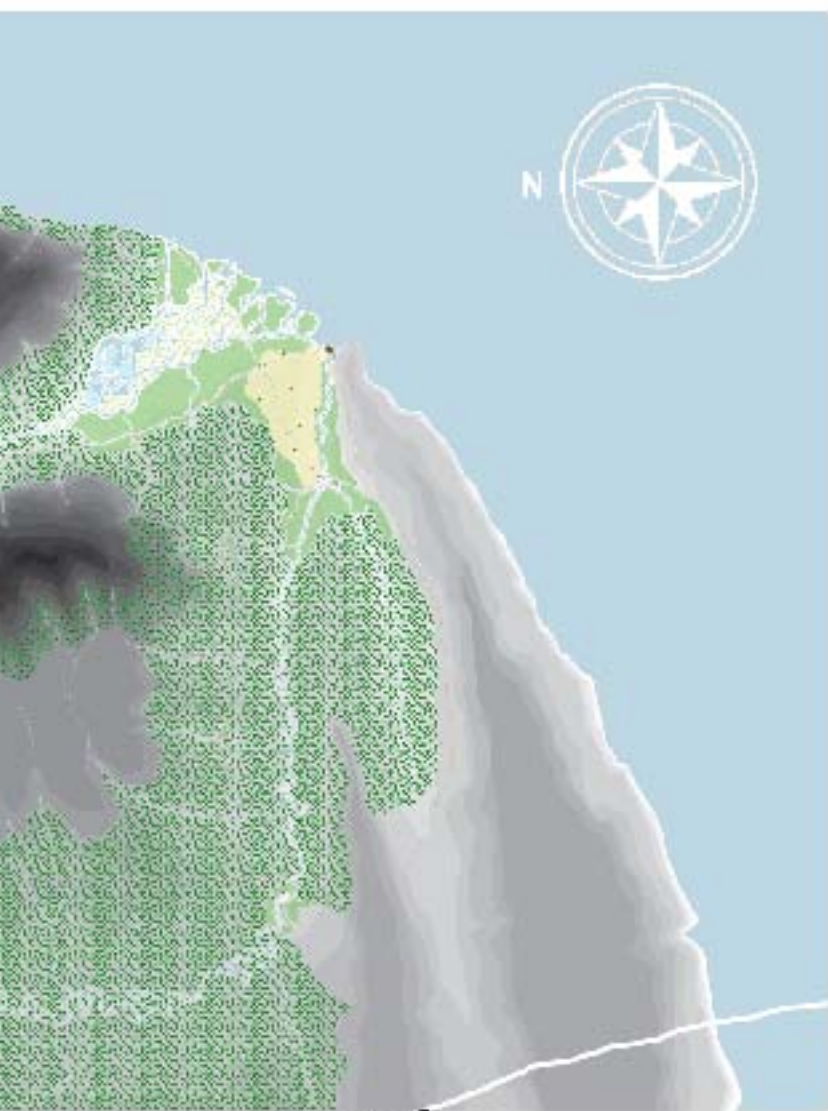
Hiernamaals Kerngebied: Longerak

Hiernamaals Randgebieden: Hakkerswoud, Reinland.

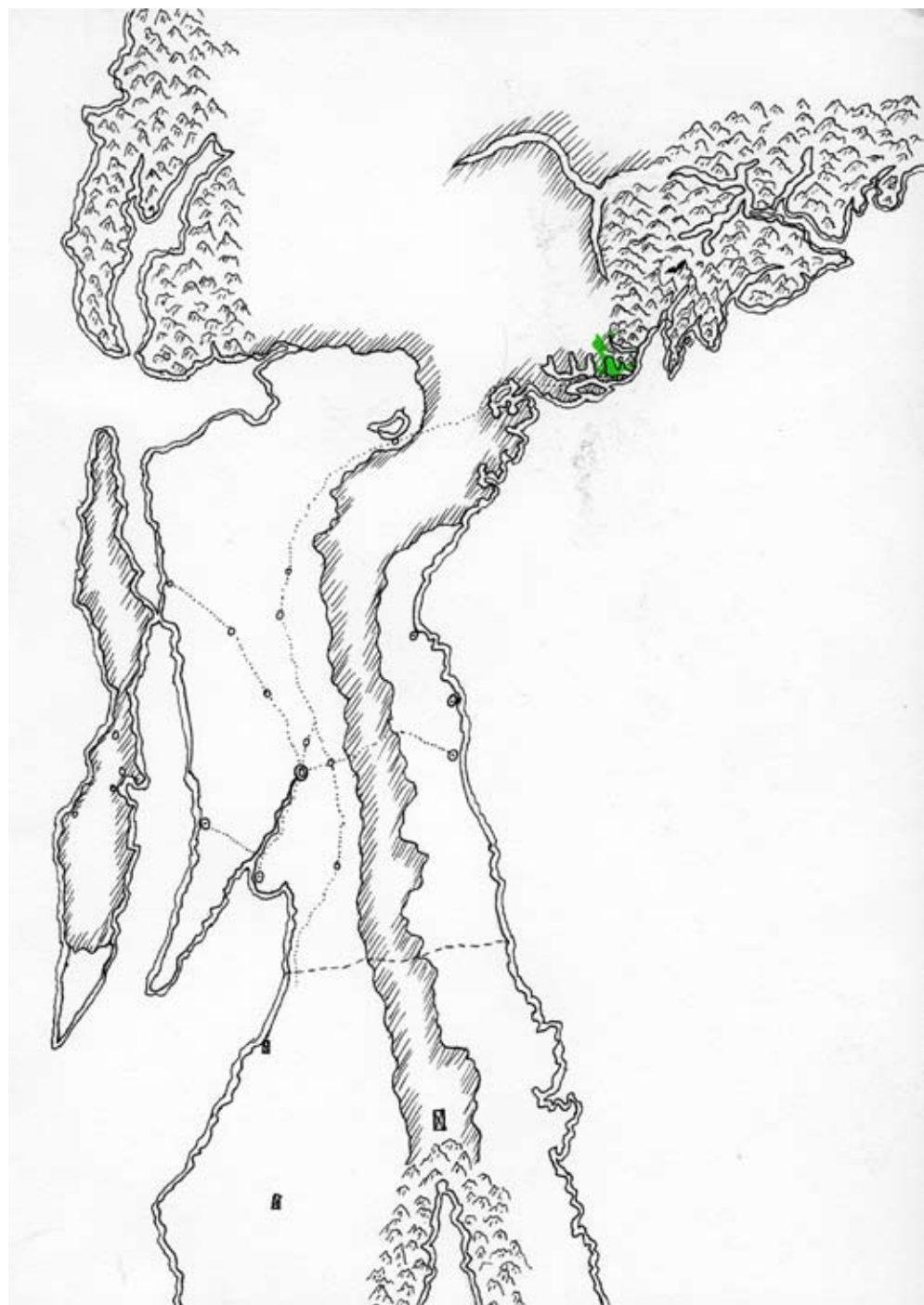
Boek II.I

Algemene Handleiding

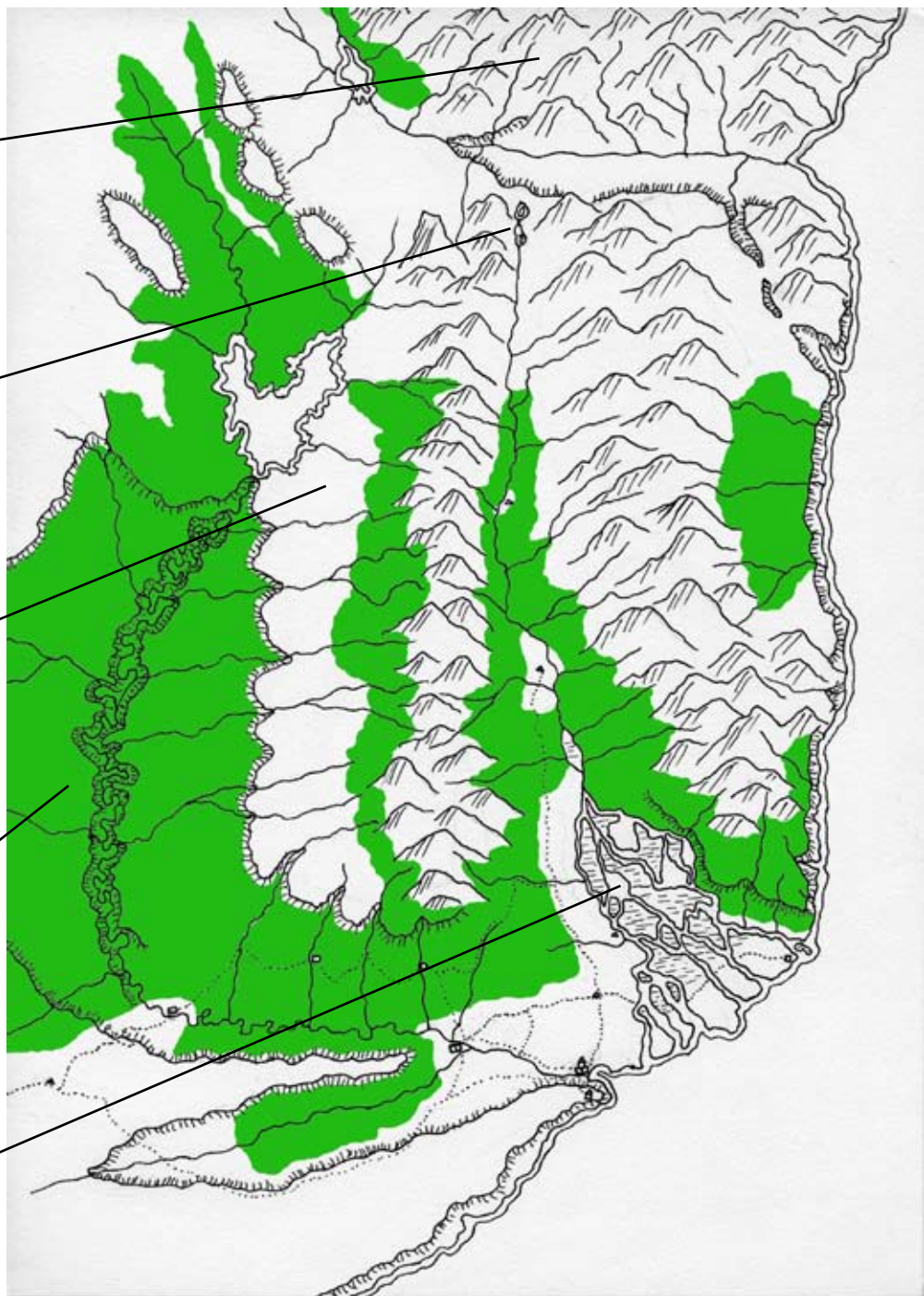

Noordwoud

Sparrenwoud

Klein Moeras

Oude Woud

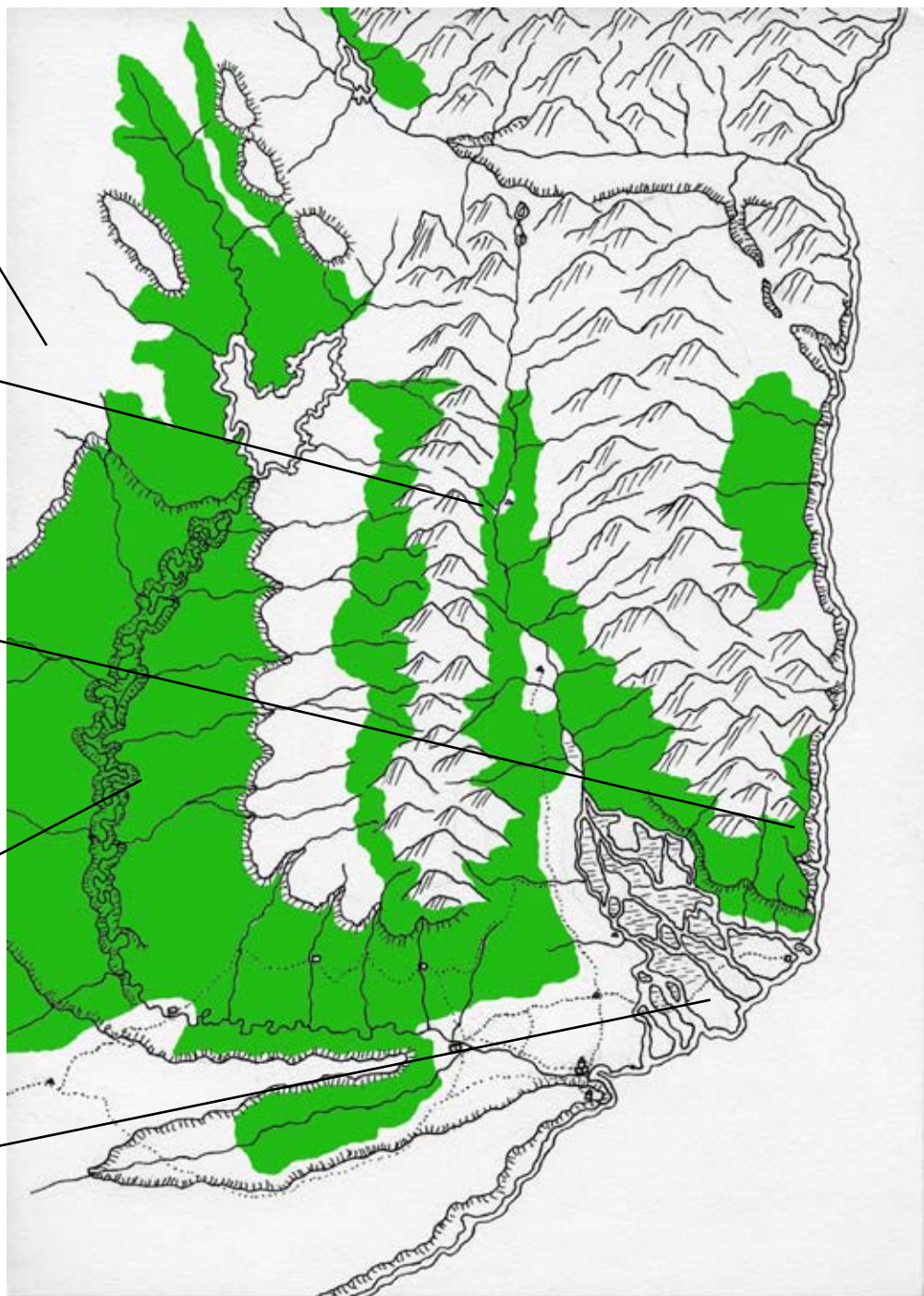

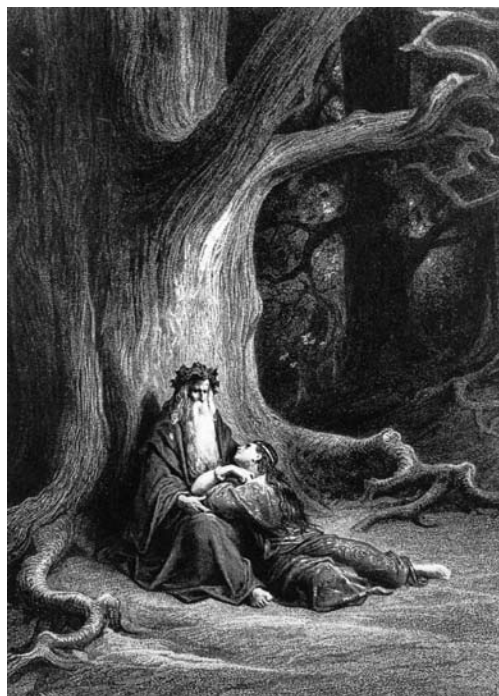
Wolhandel

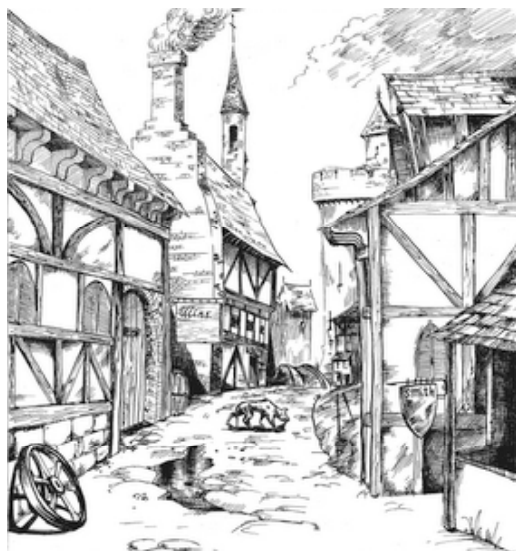
Slijkland

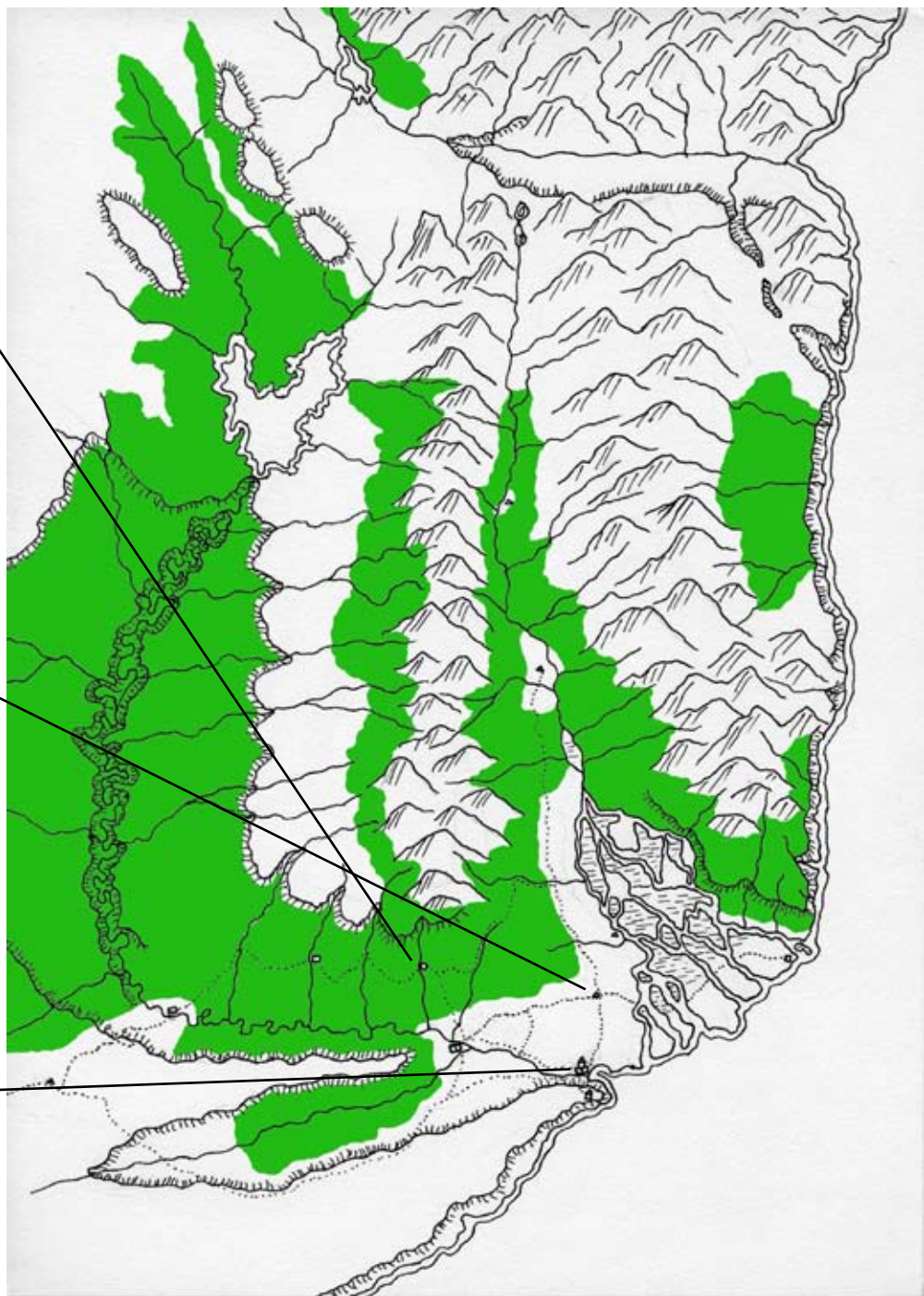

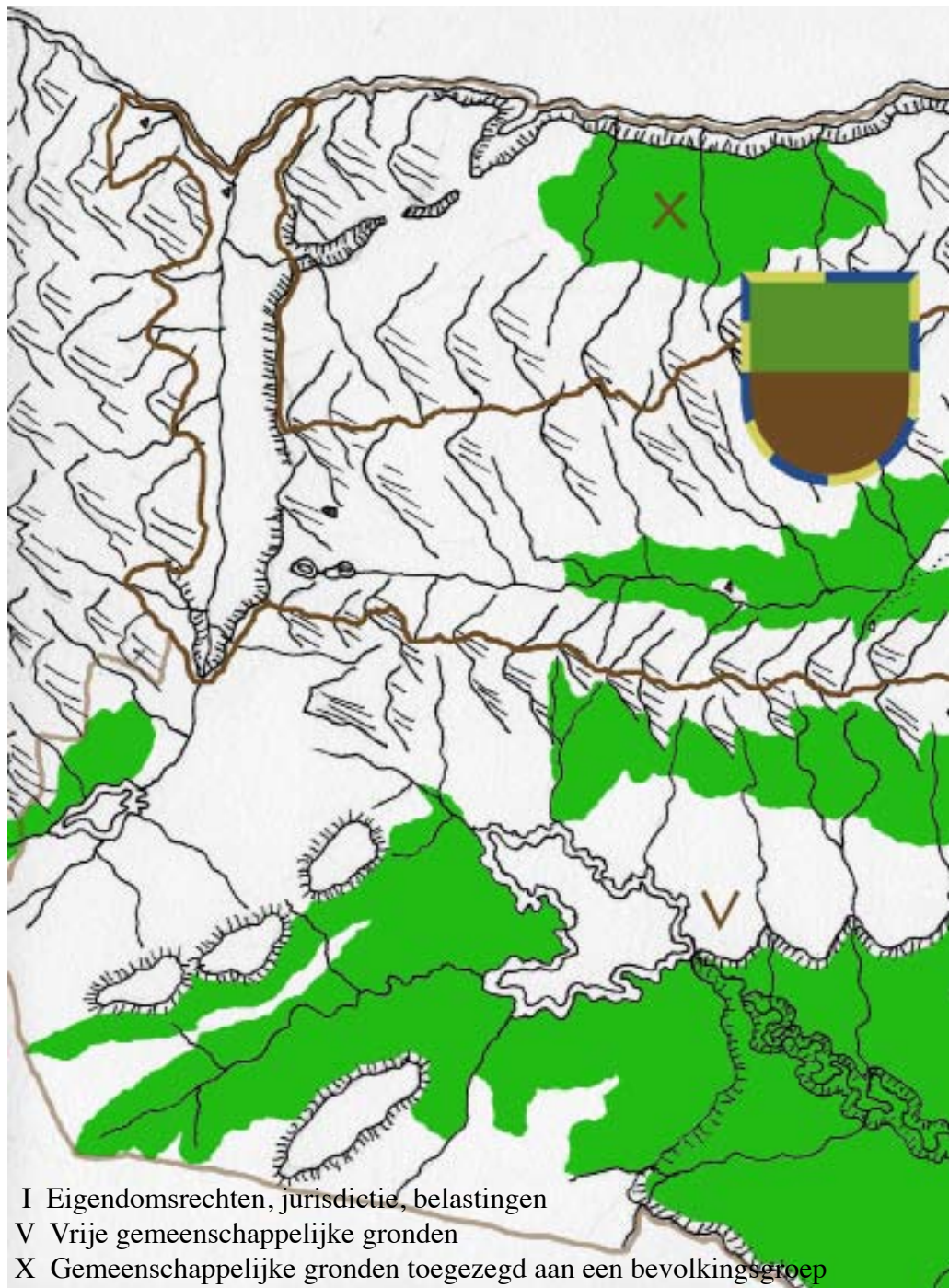
Houthakkerswoud

Reinhaven

I Eigendomsrechten, jurisdictie, belastingen

V Vrije gemeenschappelijke gronden

X Gemeenschappelijke gronden toegezegd aan een bevolkingsgroep

Koninkrijk

Heerlijkheid Reinland (Blauw)

Het koninkrijk Reinland beslaat de heerlijkheden Reinland, Hakkerswoud en Longerak. Reinland dankt zijn naam aan rivier de Rein die er uitmondt en een belangrijke bron van activiteiten is. De heerlijkheid Reinland beslaat de historische kern van de meest oostelijk gelegen civilisatie bezuiden de noordelijke wildernis die de noordelijke grens vormt van het confederale rijk waartoe Reinland behoort. Aan het hoofd van Reinland staat een koning, het koningschap wordt met het geslacht van de koning doorgegeven. De koning woont in zijn burcht dat zich bevindt op de uitloper van de heuvel Wolhandel en torent zo boven de stad Reinhaven uit. In zijn ambt is hij de uitvoerende macht, bijgestaan door een adviseur. De wetten worden voorgesteld en gestemd door de hoofden van ambacht - en handelsverenigingen en andere organisaties die actief zijn binnen in de heerlijkheid. Het wapen van Reinland verwijst naar de zee (blauw) en naar de glinsterende zon op het water (goud), het zeemonster is een verwijzing naar het familiewapen van het koningsgeslacht.

Heerlijkheid Longerak (Bruin)

Longerak ontleent zijn naam aan de rivier en de vallei die doorheen de heerlijkheid loopt. De vallei beslaat samen met de kiezelvallei dan ook het belangrijkste deel van de heerlijkheid, maar Longerak beslaat ook een groot deel waar de juridische wetten en het recht om opbrengsten te genereren niet gelden, namelijk het gebied achter zowel de Grijze als de Steenberg met haar uitgestrekte bossen en hoogvlaktes. Reiziger Rauk is de landheer van Longerak en tevens de adviseur van de koning. Uit die rol zal hij het meest inkomsten halen, aangezien in Longerak maar weinig mensen wonen. Voor het gemak gelden dezelfde wetten als in heerlijkheid Reinland. Het wapen van Longerak bestaat uit een groen en bruin vlak dat staat voor de levensboom, de wildernis en de winter/zomer, het geel en blauw dat de kern omgeeft staat voor de zonneschijn aan het hemelgewelf (het geluk).

Gemeente Hakkerswoud (Beige)

Hakkerswoud ligt in het Houthakkerswoud en beslaat het gebied rond de drie bosdorpen die in haar heuvels liggen. Het is altijd een heerlijkheid geweest met een solitaire politieke visie. Lang geleden werd de heerlijkheid bestuurd door een ander adellijk geslacht, een ruïne aan de oever van de Rein is daar nog de enige getuige van. Vandaag wordt de heerlijkheid bestuurd door een dorpsraad waarin vertegenwoordigers zitten uit de drie dorpen aan de voet van de levensboom, de heerlijkheid is sindsdien een gemeente. Hakkerswoud heeft een eigen contingent bijlvechters, die het gewicht van de solitaire heerlijkheid versterken, dit contingent is in zekere mate werkzaam onder de vleugels van Reinland. De aanvoerder van het contingent bijlvechters bekleedt de functie van landheer, maar heeft geen politieke macht in zijn eigen heerlijkheid. Hakkerswoud heeft dezelfde wet als Reinland, maar met veel aanpassingen op alle gebieden. Twee bijlen en een everzwijn sieren het groene wapen van Hakkerswoud, zowel het zwijn als de groene kleur staan voor het woud, de bijlen voor de voornaamste activiteit: de houtproductie.

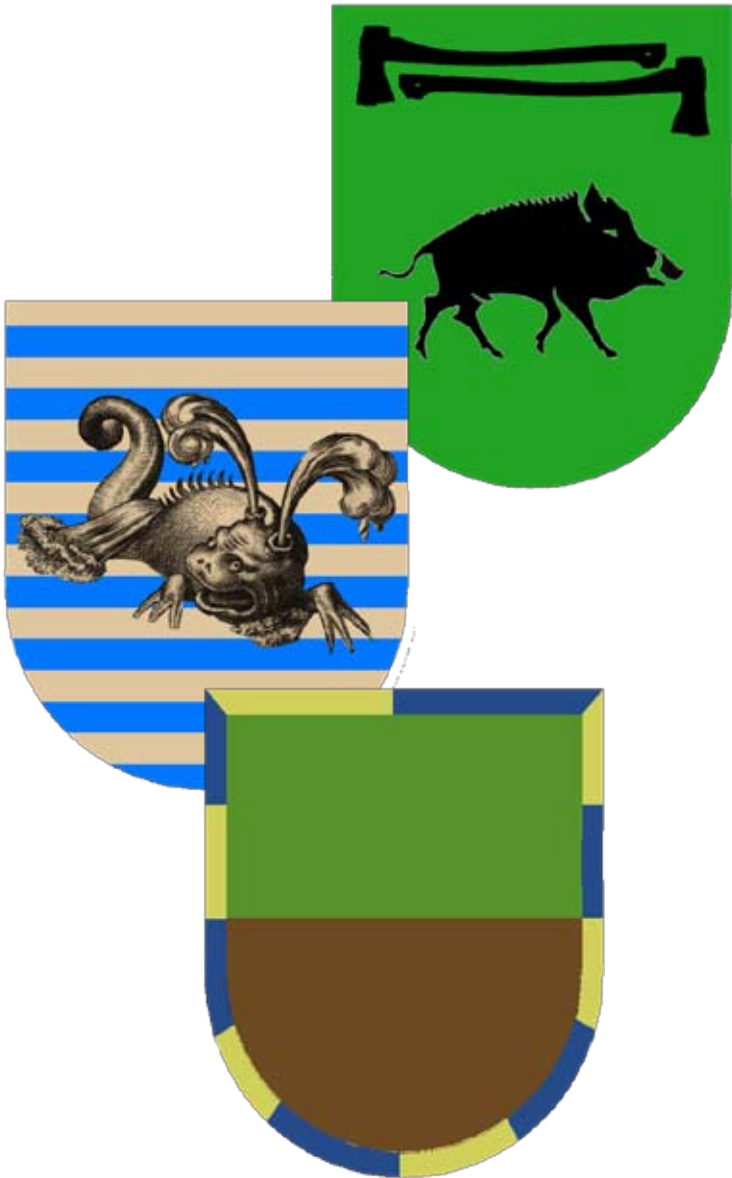
Economie

Koninkrijk Reinland is een zelfstandige en zelfbedruipende gemeenschap die voldoende economische troeven heeft om het een welvarende regio te maken. In de eerste plaats is er de haven in de stad Reinhaven die het koninkrijk verbindt met de kuststeden van het confederale rijk in het zuiden en met andere volkeren aan de zee. Daarnaast zijn er de akkers en weilanden van Houtland en Slijkland, de visserij van de kustbewoners, de houtkap uit Hakkerswoud, de wildvangst uit de noordelijke wildernis en de schapenteelt in Heikant, de ambachtlieden van Reinhaven en Weerbroeck niet vergetend die al deze grondstoffen in hoogwaardiger goederen omvormen. De Zuiderweg met haar herbergen verbindt dan weer de naburige heerlijkheden en kustgemeenschappen.

Bevolking

Er zijn twee bevolkingsgroepen in Reinland. De oorspronkelijke bewoners zijn de Longerakkers, deze zijn langer en tenerder van gestalte

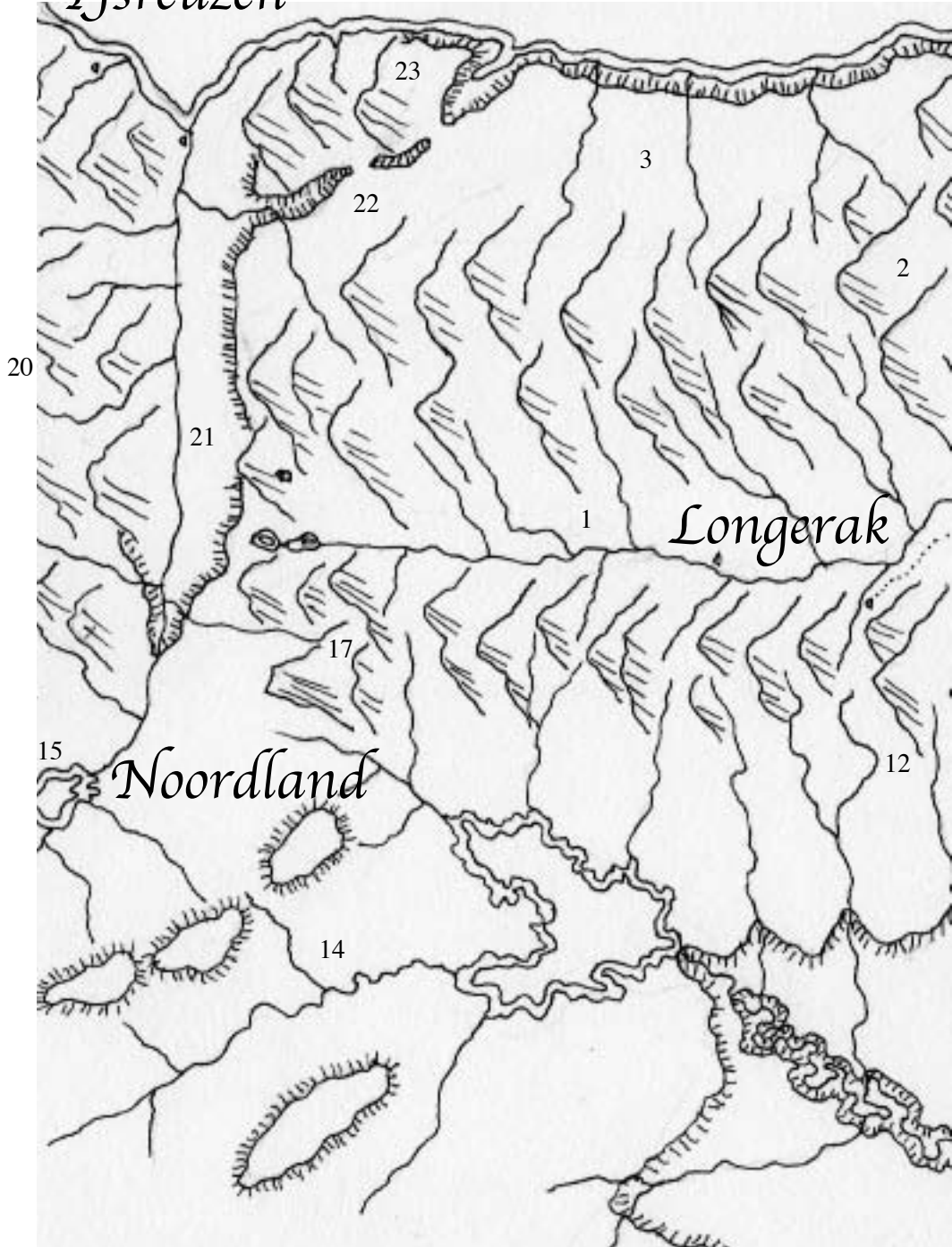
dan hun neven, de Korterakkers, die vanuit het rijk Reinland over de vele jaren hebben bevolkt. In de heerlijkheid Reinland zijn de twee bevolkingsgroepen nog nauwelijks van elkaar te onderscheiden.

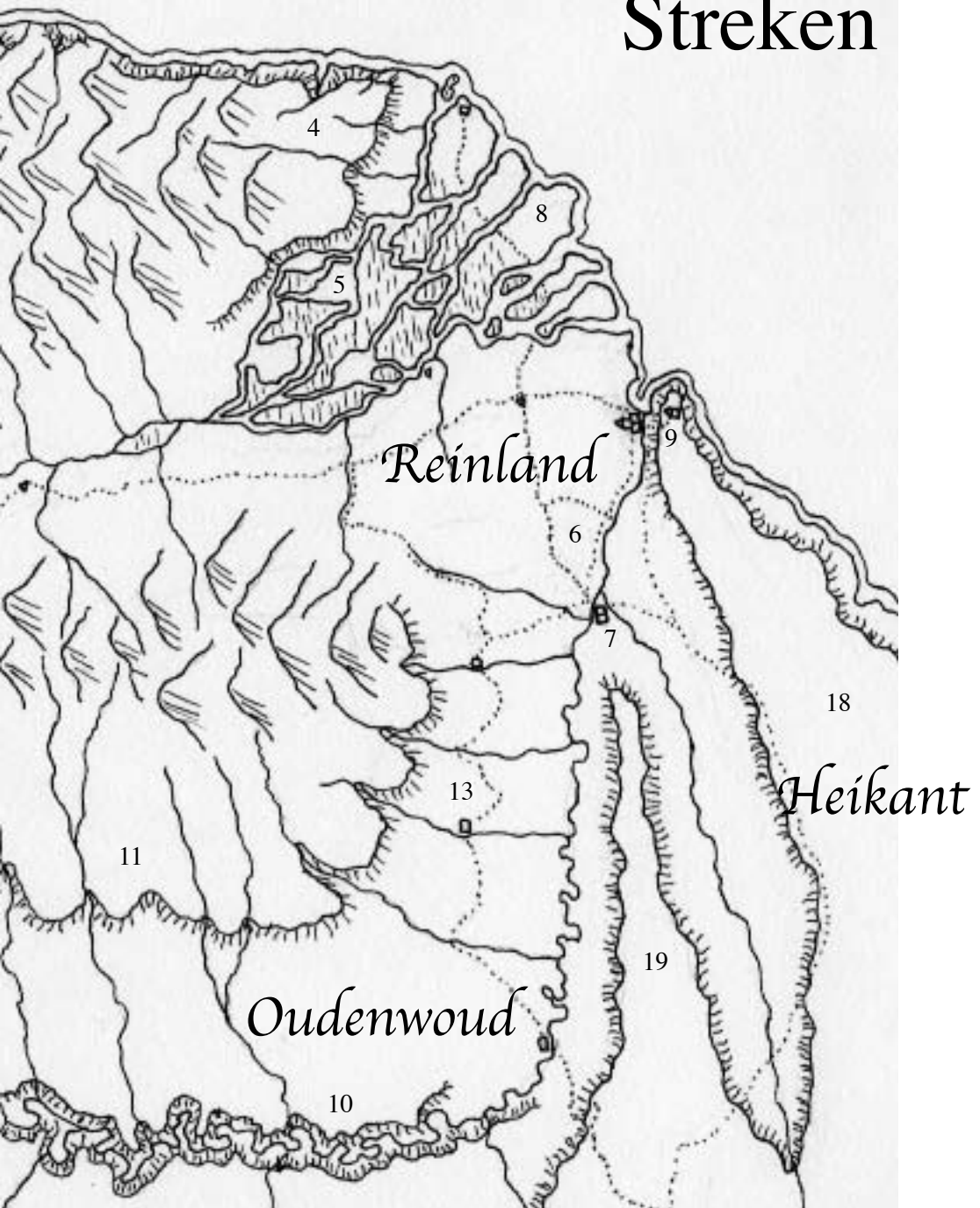

Ullgard anno 2004

IJsreuzen

Streken

Longerak

Longerak vertegenwoordigt een meer gesloten gemeenschap en een woester gevoel waar de natuurelementen en het landschap prominenter aanwezig zijn. De Longerak is de centrale vallei waar je het grote landschap kunt waarnemen, waar de zon bergen lijkt te doorklieven. Een landschap van grote visies, maar toch besloten in zijn eigen woestheid. Behalve de pelsjager of de occasionele eenzame reiziger heeft niemand hier iets verloren. Behalve een enkele boerderij en de residentie van dromer Rak is dit woeste land onbewoond.

1 Longerak: Het woud van Longerak bestaat vooral uit gedrongen beuken. Occasioneel staat er een eik, een kerselaar of een haagbeuk. Hogerop, wanneer de bomen verdwijnen, vinden we bosbessen, heide en mossen.

2 Grijsze Bergen: De bergen zijn rond, oud, moerassig en begroeid met korstmossen. Vele meertjes en riviertjes sieren de valleien.

3 Het Hoog: De hoogvlakte is een arm gebied, moerassen en meertjes wisselen af met eiken-pijnbossen en kale steenheuvels.

4 Vrijwoud: Vrijwoud is een hoog beukenwoud, in de dalen met essen en elzen. Aan de zeekant zijn er kalkstenen kliffen.

5 Klein Moeras: Dit bosmoeras is alleen met een klein bootje te bereiken, dan nog is het een moeilijke opgave.

Reinland

In veel fantasy-verhalen is er een achterafgelegen provincie, onaangeroerd door de politiek en de trends van de grootstad. Waar alles rustig zijn gangetje gaat, maar waar het volk ook fierder is, zelfbewust en onafhankelijk, dicht bij het hardere weer en de natuur. Zo is Reinland ook en zo zijn zijn inwoners. Dat wil niet zeggen dat er niets te doen is,

het land is gevarieerd en er is een bruisend havenstadje.

6 Houtland: Houtland is de landbouwstreek, akkers liggen er tussen houtkanten, langs holle wegen loop je bosjes en boerderijtjes voorbij.

7 Weerbroeck: Gelegen waar de Geel in de Rein stroomt. Grotere goederen en hout worden er over de rivier naar Reinhaven getransporteerd. Het is een dorp met verspreide huisjes. Weerbroeck is het landbouwcentrum van Reinland.

8 Slijkland: Slijkland ligt in de rivierdelta, het achterland overstroomt bij hoogwater en is dus een groot rietmoeras waartussen rivieraders lopen. Aan de zeekant zijn hogerop gelegen graslanden waar schapen worden gekweekt. Slijkland is rijk in leven, vis, schaaldieren, vogels, etc. Drie veerponten bedienen de streek.

9 Reinhaven: Het gezellige middeleeuwse stadje aan de zee.

Oudenwoud

Oudenwoud is gewoon ‘Het Grote Woud’ waar je eeuwig in kunt zwerven en verdwalen. Oude majestueuze bomen, kronkelende zachtstromende rivieren, een dikke humuslaag en het licht die door het bladerdek naar beneden valt, om dat gevoel draait het hier.

10 Oudenwoud en de Rein: Zodra de rivieren van het hoogplateau lopen, dat de Hoge Venen zijn, is het vrij vlak in Oudenwoud met licht glooiende heuvels en dalen waar de rivieren zijn tot aan de Rein waar het water naar beneden klatert. De Rein ligt in een diep bebost dal en meandert van noord tot zuid doorheen het Oudenwoud. In het beukenwoud zijn de bomen groot en oud, met omgevallen exemplaren en vele gelaagdheden op de open plekken.

11 Hoge Venen: De Hoge Venen zijn een relatief plat gebied waar de rivieren tijdelijk in verdwijnen alvorens terug te verschijnen wanneer ze

het Oudenwoud inlopen. Het is er dus een echt veengebied met weinig bomen, of toch weinig rechtopstaande.

12 Sparrenwoud: Het Sparrenwoud ligt tegen de bergflanken van de Steenbergen aan. Diepe dalen, kloven, ravijnen, de stilte en de geur van het sparrenwoud zijn de kenmerken van de streek, terwijl klaterende beken die stilte doorbreken.

13 Houthakkerswoud: Dit woud sluit aan op het Oudenwoud, maar wordt gekapt door de mensen. De dalen in dit woud zijn een stuk dieper. Eiken en beuken wisselen elkaar af. Hier leeft een fier volk.

Noordland

De grootsheid en de stilte van het noorden weerspiegelt zich in Noordland. De uitgestrektheid voerspelt dat je eeuwig de horizon zou kunnen najagen. Verspreid over het gebied liggen heuvels, bossen en meren.

14 Vergetenwoud: Het is een rijk open sparrenwoud met dennen, lijsterbessen en berken. Grassen en bloemen bedekken de bodem in de vroege zomer. Dichter bij de Koudvenen wordt de bodem meer heideachtig.

15 Noordwoud: Dit gebied ligt vol gebochelde heuveltjes; sparren, berken en dennen wisselen elkaar af.

16 Koudvenen: De koudvenen zijn een relatief droog gebied met korstmossen en stenen. Het gebied strekt zich naar het noordwesten uit. Het is er leeg, alleen kuddes rendieren en het geluid van de wind breken de beweegloosheid. In het zuiden van de Koudvenen loopt een vergeten pad die de noordelijke landen ooit met elkaar verbond.

17 Steenbergen: Rond, oud, met diepe kloven en spleten; kaal.

Heikant

Heikant is voor mij een streek waar het enerzijds bij mooi weer rustig en warm is met een fris briesje, anderzijds bij stormachtig weer een plaats waar de krullende wolken vervlochten worden met de striemende regen en het donkere zilverblauwe licht. Dat terwijl je ook over de zee kunt kijken. Heikant is een half geciviliseerd gebied, de mens is meestal ver weg, maar de wildernis is ook ver weg. Het is een lyrisch gebied waar je in alle rust even kunt uitblazen. Het kan wel eens gebeuren dat er zich strandjutters of rovers schuilhouden, maar zo veel is er nu ook weer niet te rapen in de streken rond Reinhaven.

18 Wolhandel: Dit is de zanderige heuvel aan de zeekant. Het is een leeg gebied met heide, kromme eiken en berken verspreid over haar bergrug. Schapenboeren en zwervers kuieren er rond of rusten in de schaduw van een boom, tenminste als er geen storm komt van over de zee, want dan is het een hels gebied zonder al te veel beschutting.

19 Weerheuvel: Weerheuvel is minder zanderig, het is een rotsige grens-heuvel tussen Heikant en het Oudenwoud. Vanaf die heuvel kun je ver over het woud zien. De Zuiderweg loopt over haar rug, daar is een herberg waar reizigers onderdak kunnen vinden. Het is de laatste of eerste halte van koninkrijk Reinland. Daarna leidt de weg alleen langs een volgende herberg. Rotsen liggen aan het uiteinde van Weerheuvel.

IJsreuzen

De IJsreuzen staan voor een verlaten en ruw gebied waar de oerkracht van de bergen mij naar het hoofd zou doen stijgen. De IJsreuzen zijn rouw, groots en vooral diep en onbereikbaar. Het is echt een barrière in het noorden. Terwijl de Kiezelvallei dat nog eens benadrukt, maar tegelijkertijd voor de aansluiting met de noordelijke nederzettingen zorgt als je de kustlijn volgt.

20 IJsreuzen: Diepe dalen van steen, steile rotswanden en het constant

gehuil van de wind, dat zijn de ingrediënten van de IJsreuzen, occasioneel gevuld met mooie meren. De IJsreuzen strekken zich ver naar het noorden uit.

21 Kiezelvallei: De naam zegt het zelf, het is een kale grijze vallei bedekt met verpulverde stenen. De vallei is diep en een grote rivier stroomt door haar bedding.

22 Grijze Vlake: Tussen de Grijze Bergen en Oosttop ligt een naargeestige schaduwrijke grillige stenen vlakte, de vlakte wordt zogoed als de hele lengte doorklieft door een gleuf. De gleuf is niet te bereiken vanaf de vlakte, enkel vanuit de Kiezelvallei: vandaar kun je onder de Grijze Vlake door halfopen tunnels naar de andere kant lopen. Vanaf de Grijze Vlake is een schitterend uitzicht op de verre bergen in de zee.

23 Oosttop: Oosttop vormt het symbolische noordoosteneinde van het keizerrijk, maar is anders niet zo belangrijk. Wel worden de doden van de stam die aan de andere kant van de Grijze Vlake woont naar Oosttop gebracht. Op de zeeflank van de berg staat de spitsige toren Passage.

4

Gehucht, herberg, Boerderij

Small Village = Klein dorp

Large Village = Groot dorp

Town = Stad

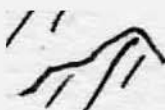
fortress = Burcht

Road = Weg

Hill = Heuvel

Mountain = Berg

Marshland = Moeras

Shore = Kust

River = Rivier

Lake = Meer

